

sfaturi pentru lucrători

Charles Spurgeon

Sfaturi pentru lucrători

SFATURI PENTRU
LUCRĂTORI

CHARLES
SPURGEON

SFATURI PENTRU LUCRĂTORI

Charles SPURGEON

© 2020 Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *Counsel to Christian Workers (1896)*.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Traducerea, corectura, editarea, design și tehnoredactare: Asociația MAGNA GRATIA.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

- imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;
- imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);
- stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.
- copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Citiți politica integrală de copyright la adresa: magnagratia.org/copyright.html

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

<i>Capitolul 1. Un om zelos</i>	9
<i>Capitolul 2. Îngerii vizitează Sodoma</i>	19
<i>Capitolul 3. Lucrători de succes</i>	31
<i>Capitolul 4. Pigmei și uriași</i>	39
<i>Capitolul 5. Ascultare</i>	47
<i>Capitolul 6. „Întărește-te numai, și îmbărbătează-te”</i>	57
<i>Capitolul 7. Felul de lucrători doriți</i>	69
<i>Capitolul 8. Un proaspăt convertit și un lucrător de succes</i>	81
<i>Capitolul 9. O bună slujire cu o atitudine bună</i>	91
<i>Capitolul 10. Un lider deosebit și soldați buni</i>	101
<i>Capitolul 11. Truda și răsplata ei</i>	113
<i>Capitolul 12. Lucrătorii care citesc cu folos</i>	125
<i>Capitolul 13. Salvați copiii</i>	139
<i>Capitolul 14. Salvarea unui suflet de la moarte</i>	147
<i>Capitolul 15. Restaurarea celor care au rătăcit</i>	155
<i>Despre MAGNA GRATIA</i>	

*„Rugați-L dar pe Domnul secerișului
să scoată lucrători la secerișul Lui”.*

MATEI 9:38

1

UN OM ZELOS

O jumătate de duzină de cuvinte ieșite de pe buzele unei mame blânde înaintea unui băiat care tocmai pleacă de acasă la ucenicie ar putea să fie ca roua proaspătă care se coboară din cer asupra lui. Câteva propoziții adresate de un tată blând și grijuliu fiicei și ginerelui lui, încă neconvertiți, atunci când ei fac primul pas în viața de familie, dacă sunt spuse cu blândețe și dragoste, pot să transforme acel cămin într-o casă a lui Dumnezeu. Un cuvânt blând de la un frate către sora lui, o scrisoare de la o soră către fratele ei, chiar dacă ar putea avea doar câteva fraze, pot să fie ca niște săgeți ale harului lui Dumnezeu. Am fost martor al unor situații când lucruri mărunte precum o lacrimă sau o privire nerăbdătoare au făcut minuni.

Poate că ai auzit de povestea lui George Whitefield, care avea obiceiul ca, oriunde poposea, să vorbească cu membrii acelei familii despre starea sufletelor lor, discutând cu fiecare în parte. Într-o anumită circumstanță, el

a poposit în casa unui colonel, un om care era orice, dar nu creștin, dar a fost atât de încântat de ospitalitatea pe care a primit-o și de politețea generală a colonelului, a soției și a fiicelor lui, încât n-a putut să le vorbească despre Hristos cum ar fi făcut-o dacă aceștia ar fi fost niște oameni mai puțin politicoși. Evanghelistul a locuit cu ei vreme de o săptămână și, în ultima noapte, Duhul lui Dumnezeu l-a cercetat, așa încât nu putea să doarmă. Și-a spus în sinea lui, „acești oameni au fost foarte buni cu mine, dar eu nu am fost credincios față de ei. Trebuie să le vorbesc înainte de a pleca. Trebuie să le spun că, oricâte lucruri bune ar putea să aibă, dacă nu cred în Isus, sunt pierduți”. S-a ridicat și s-a rugat, dar după aceea, a simțit aceeași luptă în sufletul său. Vechea lui natură îi spunea, „nu pot face asta”, dar Duhul lui Dumnezeu părea să spună, „nu pleca de aici fără să îi avertizezi”. În final, el s-a gândit la o cale de ieșire și s-a rugat ca Dumnezeu să o accepte. Astfel, a scris următoarele cuvinte cu inelul său pe rama ferestrei: „Îți lipsește un singur lucru” (Marcu 10:21). Pur și simplu simțea că nu le poate vorbi, așa că a plecat de acolo rugându-se intens pentru convertirea lor. Nici nu a plecat el bine, că soția colonelului, care îl admira foarte mult, și-a spus în sinea ei: „Mă voi duce în camera lui, căci vreau să văd locul în care a stat omul lui Dumnezeu”. A mers în camera de

sus și a observat cuvintele de pe rama ferestrei: „Îți lipsește un singur lucru”. Aceste lucruri au izbit-o și au convins-o într-o clipă. „Ah”, a spus ea, „și eu care credeam că nu îi păsa de noi, căci știi că el vorbea cu cei unde poposea, iar când am văzut că nu a procedat așa în cazul nostru, am crezut că l-am supărat cu ceva. Acum văd de ce, anume că era prea blând ca să ne vorbească”. Ea le-a chemat pe fiicele ei și le-a spus: „Priviți aici! Iată ce a scris Dl. Whitefield pe rama ferestrei! ,Îți lipsește un singur lucru’. Chemați-l pe tatăl vostru”. Tatăl a venit și a citit și el, „Îți lipsește un singur lucru”, astfel că toți au îngenunchiat lângă patul unde omul lui Dumnezeu dormise, și l-au cerut lui Dumnezeu să le dea singurul lucru care le lipsea. Astfel, ei toți au căpătat acel lucru atunci și acolo, și toată familia s-a bucurat în Isus. Cu puțin timp în urmă am întâlnit un prieten care are în biserica lui un membru ce păstrează ca amintire acea bucată de ramă a ferestrei. Ideea este că, dacă nu poți îndemna sau avertiza într-un fel, poți să faci același lucru într-un alt mod, doar trebuie să te îngrijești să îți scutești sufletul de sângele rudelor și prietenilor tăi, așa încât acesta să nu te păteze niciodată și să nu te acuze înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu. De aceea, trăiește, vorbește și propovăduiește prin mijloace diverse, așa încât să Îi fii credincios lui Dumnezeu și sufletelor oamenilor.

Zelul are nevoie adesea de prudență, așa că, pentru a se manifesta în mod adecvat, este nevoie ca omul să aibă tact, dacă nu chiar talent. Andrei a folosit abilitatea pe care o avea. Dacă ar fi fost ca unii dintre tinerii pe care îi cunosc, el ar fi spus: „Aș vrea să Îl slujesc pe Dumnezeu. Aș vrea să predic! Am nevoie de o congregație mare”. Ei bine, eu cred că există un amvon pe fiecare stradă din Londra, după cum există o ușă largă și eficace pentru predicare în acest mare oraș al nostru, sub cerul albastru al lui Dumnezeu. Totuși, acest tânăr zelos ar fi preferat un loc mai ușor decât cerul deschis și, pentru că nu era invitat la amvoanele cele mai mari, el nu a mai făcut nimic. Cu mult mai bună i-ar fi situația dacă, asemenea lui Andrei, ar fi început să-și folosească abilitatea pe care o avea printre cei ce îi erau la îndemână, pentru ca mai apoi să treacă la altceva, și-apoi la altceva, avansând an după an! Dacă Andrei nu ar fi fost mijlocul prin care fratele lui să ajungă la convertire, probabil că n-ar fi ajuns niciodată unul dintre apostoli.

Hristos a avut un motiv anume pentru care Și-a ales apostolii spre slujire, și probabil că motivul pentru care l-a ales pe Andrei a fost acesta: Andrei era un om zelos, aducându-l pe Simon Petru la Mântuitorul. El vorbea întotdeauna cu oamenii, așa că Domnul a hotărât

să-l facă apostol. Dacă ar deveni sânguincioși în distribuția de broșuri evanghelistice sau la școala duminicală, probabil că tinerii noștri ar ajunge să fie și predicatori. Dar dacă te oprești și nu faci nimic până când ești în situația în care să faci tot ce îți dorești, vei rămâne inutil, o piedică pentru biserică, în loc să fii un ajutor pentru ea.

Dragi surori în Isus Hristos, niciuna dintre voi nu trebuie să visați că sunteți într-o situație în care nu puteți face nimic. Aceasta este o greșeală pe care Dumnezeu nu o face în providența Lui. Trebuie să existe vreun talant care să vă fi fost încredințat, lucru pe care doar voi îl puteți face, nimeni altcineva. De aceea, descoperiți care vă este sfera de acțiune și ocupație. Cereți-I lui Dumnezeu să vă spună care este nișa voastră, după care mergeți și ocupați acel loc până când Isus Hristos va veni și vă va da răsplata. Folosiți orice abilitate aveți, și folosiți-o imediat.

Andrei și-a dovedit înțelepciunea prin faptul că și-a concentrat toată atenția pe un singur suflet. La început, el și-a îndreptat toate eforturile către un singur om. După aceea, prin Duhul Sfânt, Andrei a fost folositor mult mai multor oameni, dar el a început cu unul. Ce sarcină pentru un matematician, să evalueze un singur suflet! Un singur suflet care se pocăiește declanșează

clopotele întregului cer. Un singur păcătos care se pocăiește îi face pe îngeri să salte de bucurie.

Cum ar fi să îți petreci întreaga viață rugându-te și trudind spre convertirea unui singur copil? Dacă vei câștiga acea perlă, ea va compensa toată truda vieții tale. De aceea, nu fiți leneși și descurajați pentru că grupul în care vă mișcați se micșorează ca număr, sau pentru că masa de oameni căreia îi vestiți Evanghelia respinge mărturia voastră. Dacă un om ar putea să câștige unul pe zi, ar putea fi satisfăcut. „Un ce?”, ai putea întreba. Nu mă refeream la un ban, ci la un milion de lei. „A”, vei spune, „aceea ar fi o răsplată imensă. Așadar, dacă vei câștiga un singur suflet, trebuie să te gândești la valoarea aceluia singur suflet. Da, ai putea să spui că este puțin ca număr, dar valoarea lui depășește tot ceea ce ar putea să îți ofere întreg pământul. La ce i-ar fi de folos unui om să câștige întreaga lume, dacă și-ar pierde sufletul? Tot așa, ce mare pierdere ar fi pentru tine, dacă ai pierde întreaga lume și ți-ai câștiga sufletul, iar Dumnezeu te-ar folosi în câștigarea sufletelor altora? Fii mulțumit și străduiește-te în sfera ta, chiar dacă este una mică, și astfel vei fi înțelept.

Ai putea să îl imiți pe Andrei prin faptul că nu te vei duce până la capătul pământului ca să faci bine. Mulți creștini vor să facă tot binele de care sunt în stare

la o depărtare de cel puțin cinci mile de locuințele lor, în vreme ce timpul cheltuit ca să ajungă acolo și ca să se întoarcă ar putea fi mult mai bine folosit îngrijind de via lor de acasă. Nu cred că ar fi o regulă înțeleaptă ca autoritățile să le ceară locuitorilor din St. Mary, Newington, să dea zăpada de pe trotuarele din St. Pancras, iar locuitorilor din St. Pancras să li se ceară să măture străzile din St. Mary. Cel mai bun și mai convenabil lucru este ca fiecare gospodar să își măture porțiunea de stradă din fața casei lui, iar datoria noastră, a credincioșilor, este să facem tot binele pe care suntem în măsură să îl facem în locul unde Dumnezeu a găsit cuvenit să ne așeze, mai ales în familiile noastre. Dacă orice om are pretenții din partea mea, cu atât mai responsabil sunt față de urmașii mei. Dacă fiecare femeie are pretenția că sunt responsabil pentru sufletul ei, atât cât ține de abilitățile mele, cu cât mai responsabil sunt pentru trupul și carnea mea. Asemenea dragostei, evlavia trebuie să înceapă de acasă. Convertirea trebuie să înceapă cu cei care sunt cei mai apropiați de noi. Vedeți că nu doresc să vă stârnesc la niște străduințe misionare pentru India, nici să vă aruncați priviri de milă peste continentul african, și nici să vă umpleți ochii de lacrimi pentru ținuturile papistașe și păgâne, pe cât doresc să vă îndrept privirile și atenția către copiii voștri, trupul și carnea voastră, către

vecinii voștri și către prietenii voștri. Îndreptați-vă rugăciunile către cer pentru ei, și după aceea veți fi în stare să le predicați și popoarelor străine. Ceva mai târziu, în viața lui, Andrei a ajuns să vestească Evanghelia în Capadocia, dar el a început cu fratele său. Tot așa, în anii care vor veni, vei avea timp să te ocupi de slujba Evangheliei unde vei dori, dar ar trebui să începi mai întâi cu casa ta, cu cei care sunt sub umbra ta și care trebuie să primească grija ta părintească. Fii înțelept în acest lucru și folosește-ți abilitățile pe care le ai în relație cu cei care sunt în apropierea ta.

Poate că acum se va ivi cineva care să spună, „Cum l-a îndemnat Andrei pe Simon Petru să vină la Hristos?” El a făcut acest lucru mai întâi prin a-i povesti de propria experiență. Astfel, el a spus, „Noi L-am găsit pe Mesia” (Ioan 1:41). Trebuie doar să spui ce ai trăit tu în relație cu Hristos. Andrei a făcut acest lucru prin a-i explica lui Petru ce anume descoperise el. El nu i-a spus acestuia că găsisese pe cineva care îl impresionase, dar despre care nu știa cine era. El i-a spus că Îl găsisese pe Mesia, adică pe Hristos. Asigură-te că ești clar în felul în care cunoști Evanghelia și în felul în care ai experimentat-o, și apoi vei putea să le spui Vestea Bună aceluia pe care îi vei întâlni. Andrei a avut putere în relația cu Petru datorită convingerilor sale hotărâte. El nu a spus

„sper că L-am găsit pe Hristos”, ci „L-am găsit”. Era sigur de asta. Capătă siguranța deplină a mântuirii tale. Nu există o armă mai puternică decât aceasta. Acela care vorbește îndoielnic despre un lucru de care vrea să îl convingă pe un altul, îi cere practic celeilalte persoane să se îndoiască de mărturia lui. Prezintă-ți experiența și siguranța, și aceste lucruri te vor ajuta.

Andrei a avut influență asupra lui Petru pentru că el a pus Vestea Bună înaintea lui într-o modalitate convingătoare. El nu i-a vorbit despre aceasta într-o atitudine banală, „Mesia a venit”, ci i-a vorbit ca și cum i-ar fi transmis cel mai important mesaj dintre toate, folosindu-se de tonul vocii și de gestică sa, lucruri de care nu mă îndoiesc: „Noi L-am găsit pe Mesia (care, tălmăcit înseamnă Hristos)”. Spune-le rudelor tale despre credința ta, despre bucuriile tale și despre siguranța mântuirii tale, și spune aceste lucruri cu seriozitate, cu siguranța adevărului, așa încât nimeni nu poate spune dinainte felul în care Dumnezeu va binecuvânta lucrarea ta.

Andrei a câștigat un suflet, sufletul fratelui său, și ce comoară a câștigat! El n-a câștigat pe nimeni altul decât pe Simon, care, la prima aruncare a năvodului Evangheliei, după ce Hristos îl făcuse un pescar de suflete, a prins 3000 de oameni dintr-o singură aruncare! Petru, întemeietorul Bisericii creștine, unul dintre cei

mai strașnici slujitori ai Domnului, avea să își demonstreze utilitatea mai târziu, fiind o mângâiere pentru Andrei. Nu m-ar mira să îl fi auzit vreodată pe Andrei spunând în zilele sale de temeri și îndoială, „Binecuvântat fie Dumnezeu ca l-a făcut pe Petru atât de util! Binecuvântat fie Dumnezeu că i-am vorbit lui Petru! Ceea ce eu nu pot face, Petru va împlini. Chiar dacă eu stau aici, neajutorat, pot să fiu mulțumitor că fratele meu drag are cinstea de a aduce multe suflete la Hristos”. Simțurile tale sunt încă adormite față de tresărirea vie a unei inimi care încă nu a fost schimbată spre lauda lui Hristos. Ești chemat să aprinzi focul care va lumina jertfa sfântă a unei vieți consacrate lui Hristos. Ridică-te și fă lucrarea pentru Domnul Isus, fiind zelos și curajos, rugându-te și jertfindu-te. Nu am nicio îndoială asupra faptului că, după ce am mers înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, El va revărsa o binecuvântare atât de mare, încât nu voi avea loc suficient unde să o primesc.

2

ÎNGERII VIZITEAZĂ SODOMA

Orice credincios ar trebui să fie un ambasador al cerului. „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl”, a spus Cel Preaiubit, „așa vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20:21). Ești trimis să aduni oile pierdute ale casei lui Israel și, asemenea Stăpânului tău, să cauți să îi salvezi pe cei pierduți.

Vă vorbesc cu toată seriozitatea celor care ați plâns pentru Ierusalim și care sunteți chemați să vă dovediți dragostea adevărată față de suflete prin eforturile de a le salva, și vă reamintesc că este o lucrare glorioasă să îi căutăm pe oameni spre mântuire, ca și faptul că, de dragul lor, ar trebui să fim gata să ne asumăm cele mai mari inconveniente imaginabile.

Îngerii nu au ezitat niciodată atunci când au fost îndemnați să meargă la Sodoma. Ei s-au pogorât fără să murmure și s-au apucat de lucrarea lor fără întârziere.

Chiar dacă vestea despre nelegiuirea detestabilă a Sodomei ajunsese până la cer, iar Domnul nu avea să mai tolereze acea cetate pângărită, totuși îngerii nu au ezitat să se coboare din puritatea cerului pentru a vedea și pedepsi infamia Sodomei. Acolo unde Dumnezeu i-a trimis, ei nu au întârziat să meargă. „Cei doi îngeri au ajuns la Sodoma seara” (Geneza 19:1). Ce, îngerii? Au mers îngerii în Sodoma? În Sodoma, și totuși îngeri? Ființele angelice s-au dus în Sodoma și au făcut acest lucru ca urmare a ascultării necondiționate față de poruncile Stăpânului lor, căutând să-i scoată de acolo pe cel ales și familia lui, pentru a-i elibera de pierzarea care avea să se abată asupra cetății. Oricât de aproape ai fi de Hristos, oricât te-ai asemăna în caracter cu Domnul tău, dacă ești chemat la o astfel de slujire, niciodată nu trebuie să spui, „Eu nu pot vorbi cu astfel de oameni, căci ei sunt atât de depravați și pângăriți. Nu pot intra în acea peșteră a păcatului pentru a le vorbi despre Isus. Mă scârbesc chiar și la gândul acesta. Lucrurile pe care ei le practică sunt cu totul revoltătoare pentru sentimentele mele”. Totuși, pentru că acolo este nevoie de voi, bărbați ai lui Dumnezeu, trebuie să fiți găsiți la lucru în astfel de locuri. La cine ar trebui să meargă medicul, dacă nu la cei bolnavi? Unde își găsește o sferă de acțiune potrivită cel ce răspândește balsamul îndurării,

dacă nu printre cei a căror situație spirituală este extremă? Fiți îngeri ai îndurării, iar Dumnezeu vă va da har în lucrarea de salvare a sufletelor.

Așa cum L-ați primit pe Isus Hristos în inimile voastre, tot așa să Îl imitați în viețile voastre. Faceți așa încât femeia păcătoasă să aibă parte de blândețea voastră, căci Isus a privit la ea cu îndurare. Faceți astfel ca bărbatul înnebunit de răutate să fie căutat de voi, căci Isus i-a vindecat pe îndrăciți. Să nu vă imaginați niciodată că ar exista vreun fel de păcat, oricât de îngrozitor, mai prejos de mila voastră, dincolo de străduințele voastre, ci căutați-i pe cei care au rătăcit oricât de departe, smulgându-i din foc ca pe acele mlădițe care deja fumegă în bătaia lui.

Atunci când mergeți în căutarea sufletelor pierdute, trebuie ca, asemenea îngerilor, să le vorbiți clar despre starea în care se găsesc și despre pericolul lor. „Ridicați-vă”, au spus ei, „căci Dumnezeu va distruge acest loc” (cf. Geneza 19:13). Dacă tânjiți cu adevărat să vedeți sufletele oamenilor mântuite, trebuie să le spuneți adevărul care ar putea să îi deranjeze. Predicarea mâniei lui Dumnezeu a devenit un subiect de batjocură în zilele noastre, și chiar oamenii buni sunt pe jumătate rușinați de ea. Și-a făcut loc în schimb un fel de atitudine emoțională și superficială în legătură cu

dragostea și bunătatea lui Dumnezeu, ceea ce estompează în mare măsură îndemnul, muștrările și avertismentele clare ale Evangheliei. Totuși, dacă vrem să vedem suflete mântuite, trebuie să afirmăm groaza Domnului fără teamă, cu toată fidelitatea și dragostea. Un tânăr din Scoția, pe când îl auzea pe predicator încercând să își convingă congregația de faptul că nu există Iad, sau cel puțin că acesta va consta într-o pedeapsă temporară, și-a spus în sinea lui: „Ei bine, nu trebuie să mai vin să-l aud pe acest om vorbind, căci dacă lucrurile stau așa cum spune el, totul este bine, religia n-are nicio implicație și nu există consecințe ale păcatului. Dacă, prin contrast, realitatea nu este cum zice el, atunci nu trebuie să-l mai aud, pentru că mă minte”. Apostolul spunea: „Ca unii care cunoaștem deci frica de Domnul, căutăm să-i încredințăm pe oameni” (2 Corinteni 5:11). Nu trebuie să permitem ca superficialitatea din vremurile moderne să ne împiedice vorbirea clară. Suntem oare chemați să fim mai blânzi decât apostolii? Ne-am dori oare să fim mai înțelepți decât predicatorii inspirați ai Cuvântului? Atâta vreme cât mințile nu ne sunt afectate de gândul înfricoșător al pedepsei păcatosului, nu avem atitudinea potrivită ca să le predicăm celor neconvertiți. Nu îi vom convinge niciodată pe oameni dacă ne este frică să vorbim despre judecata și condamnarea

celor răi. Nimeni nu este infinit de bun ca Domnul nostru Isus Hristos, și niciun predicator nu a rostit cu o credințioșie mai mare cuvinte de avertizare cum a făcut-o El. El a fost Cel care a vorbit despre locul „unde viermele lor nu moare, și focul nu se stinge” (Marcu 9:44). El a fost Cel care a spus: „aceștia vor merge în pedeapsa veșnică” (Matei 25:46). El a fost Cel care a povestit despre acel om din Iad, care tânjea după o picătură de apă pentru a-și răcori limba. De aceea, trebuie să fim la fel de clari pe cât a fost Hristos, fiind onești cu sufletele oamenilor, altfel vom fi chemați să dăm socoteală în final pentru trădarea noastră.

Dacă îi flatăm pe semenii noștri cu visuri deșarte legate de ușurătatea pedepsei viitoare, aceștia ne vor detesta veșnic pentru că i-am amăgit, iar câtă vreme se vor afla în ținutul suferințelor, vor invoca blestemele constante asupra noastră pentru că le-am profețit lucruri superficiale, împiedicându-i să cunoască adevărul înfricoșător despre veșnicie.

Odată ce i-am spus păcătosului cu toată dragostea și claritatea că plata păcatului este moartea și că acea pedeapsă va veni asupra lui din cauza necredinței sale, trebuie să mergem mai departe și, în Numele Domnului nostru Isus, să îl îndemnăm pe cel vinovat să scape de pierzarea meritată. Chiar dacă au înțeles că Dumnezeu

Îl alesese pe Lot ca să fie salvat, îngerii nu au omis nici măcar o singură muștrare și nu au lăsat ca lucrarea să fie împlinită de la sine, ca și cum ea ar trebui să fie făcută doar prin predestinare, fără intervenția instrumentelor. Nu, ci ei au spus, „Scoală-te, ia-ți nevasta și cele două fete, care se află aici, ca să nu pieri și tu în nelegiuirea cetății” (Geneza 19:15). Cât de categoric este fiecare îndemn! Ce forță și ce exprimare zeloasă a dragostei răsar din fiecare cuvânt!

„Scapă-ți viața; să nu te uiți înapoi, și să nu te oprești în vreun loc din Câmpie: scapă la munte, ca să nu pieri” (Geneza 19:17). Fiecare cuvânt este bine țintit și hotărât. Sufletele au nevoie de îndemnuri zeloase și de muștrări pline de dragoste pentru a le constrânge să scape de pierzarea proprie. Dacă oamenii aceia ar fi fost înțelepți, simpla informație legată de pericolul în care se aflau ar fi fost suficientă, și doar ideea scăpării ferice ar fi fost de ajuns. Pentru că erau cu totul neînțelepți, așa cum eram și noi cândva, ei trebuiau să fie îndemnați, convinși și atrași să privească la Cel răstignit, pentru a fi mântuiți. Noi nu am fi venit niciodată la Hristos dacă constrângerea divină n-ar fi fost revărsată asupra noastră. Totuși, acea constrângere survine în mod obișnuit prin unele instrumente. Haideți să căutăm să fim astfel de instrumente. Dacă n-ar fi existat voci pline

de zel care să ne vorbească și învățători zeloși care să ne îndemne să venim la Cruce, n-am fi venit niciodată. De aceea, haideți să răsplătim ceea ce îi datorăm Bisericii lui Dumnezeu, și să căutăm să facem tot ceea ce ne stă în putință spre binele altora, așa cum a făcut Dumnezeu față de noi, în îndurarea Lui. Fiți activi în a-i căuta pe oameni cu toate puterile rațiunii și argumentelor voastre, punând sare peste lacrimile dragostei voastre. Nu lăsați ca anumite idei doctrinare să se așeze în calea eforturilor voastre zeloase de a-i convinge pe oameni, atunci când vorbiți cu ei, căci învățătura sănătoasă se împacă perfect cu eforturile evanghelistice.

Îmi amintesc de un reproș făcut față de o predică de-a mea, intitulată „Silește-i să intre”, în care am vorbit cu multă blândețe despre suflete. Reproșul era că predica era arminiană și nesănătoasă. Este un lucru mărunț să aud că sunt judecat de oameni, căci Stăpânul meu a pus pecetea Lui pe acel mesaj. Nu am avut niciodată o predică prin care atât de multe suflete să fie câștigate pentru Dumnezeu, după cum pot mărturisi atât biserica despre întâlnirile noastre cât și prietenii din întreaga lume unde a fost distribuită, păcătoșii fiind mântuiți prin intermediul ei. De aceea, dacă o astfel de predică este rea în îndemnarea păcătoșilor, îmi plănuiesc să fiu și mai rău. Sunt un credincios la fel de hotărât în

doctrinile harului pe cât este orice om viu, ca și un adevărat calvinist după ordinul lui Jean Calvin, dar dacă se crede că ar fi un lucru rău să îl îndemn pe păcătos să vină la Isus pentru a avea viața veșnică, eu voi fi și mai „rău” în acest aspect, astfel că îi voi imita în aceasta pe Domnul meu și pe apostolii Lui, care, chiar dacă au predicat că mântuirea este prin har și numai prin har, nu s-au temut să le spună oamenilor că sunt ființe raționale și responsabile, și să îi îndemne să se „nevoiască să intre pe ușa cea strâmtă” (Luca 13:24), „lucrând nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea, care rămâne pentru viața veșnică” (Ioan 6:27). Alipiți-vă de mărșălă adevăr al dragostei electivă și al suveranității divine, dar nu lăsați ca acesta să vă blocheze când deveniți pescari de oameni, în puterea Duhului Sfânt.

Dacă aceste cuvinte nu sunt suficiente, după cum adesea se dovedește, trebuie să adopți alte modalități de presiune. Îngerul i-a luat de mână pe Lot și familia lui. Eu am o mare credință în faptul că Dumnezeu se apropie mult de oameni. De aceea, prin puterea Duhului Sfânt, îndemnurile personale fac minuni. Poate fi un lucru înțelept și util ca uneori să îl prinzi de mână pe cel cu care vorbești, căci, dacă faci acest lucru și îi arăți nerăbdarea ta în insistențele față de el, Dumnezeu îl poate binecuvânta. Este bine să îți arunci cuvintele așa cum

oamenii aruncă uneori pietricelele într-o fântână, tocmai în adâncimea sufletului, cu seriozitate, în liniște, mai ales când cel cu care vorbești este singur. Un astfel de mijloc este adesea eficace după ce predicatorul s-a străduit în zadar prin mesajul lui. Dacă nu îi poți câștiga pe oameni prin cuvinte, trebuie să te întrebi, „Ce aș putea face?”, și să mergi înaintea Domnului cu aceeași întrebare. Trebuie să îi „deranjezi” prin persistența ta înțeleaptă, determinându-i să se gândească la lucrurile spirituale. Așa cum femeia din Evanghelie a ajuns să îl necăjească pe judecătorul nedrept prin insistența ei, tot așa ar trebui și tu să îi obosești în legătură cu păcatele lor prin nerăbdarea și perseverența ta, până vor lua aminte câtuși de puțin la ceea ce vrei să le spui, dacă nu pentru alt motiv, măcar pentru a scăpa de tine. Dacă nu poți să le vorbești pentru că știi că nu vor citi Biblia, poți totuși să le pui în cale o carte bună, carte care să le spună lucruri pe care tu nu le poți spune. Poți să le scrii o scrisoare, una scurtă, dar hotărâtă, și să le arăți ce simți pentru ei. Poți continua în tot acest timp să te rogi pentru ei, insistând ca mâna lui Dumnezeu să se miște și implorându-L pe Cel Preaînalt să vină în ajutor. Au existat cazuri în care, după ce toate celelalte lucruri au eșuat, o lacrimă, o lacrimă a dragostei dezamăgite, a făcut această lucrare. Cred că Dl. Knill a fost cel care, pe

când împărțea broșuri evanghelistice printre soldați, s-a întâlnit cu un om care l-a înjurat și le-a zis colegilor lui militari: „Faceți un cerc în jurul lui, ca să îl oprim odată pentru totdeauna să mai împartă aceste broșuri”, apoi s-a pornit într-un fluviu de înjurături și blesteme groaznice așa că Knill, care nu putea să scape, a izbucnit în plâns. La câțiva ani după aceea, pe când predica pe străzi, un soldat a venit și l-a întrebat, „Dle. Knill, vă mai aduceți aminte de mine?” „Nu, nu îmi amintesc”, a spus Knill, „nu îmi amintesc să vă fi întâlnit vreodată”. „Vă mai amintiți de soldatul care a spus cândva, ‚Faceți un cerc și opriți-l să mai împartă broșuri’, și vă amintiți ce ați făcut atunci?” „Nu, nu-mi mai amintesc”. „Păi, ați izbucnit în lacrimi, iar când eu am ajuns acasă, acele lacrimi mi-au înmuiat inima, căci am văzut câtă dragoste aveți pentru mine și mi-a fost rușine de mine, iar acum am ajuns să Îl propovăduiesc eu însumi pe același Isus pe care Îl disprețuiam cândva”. O, dacă ai avea aceeași dragoste puternică pentru păcătoșii pieritori, dragoste care să ignore respingerile și batjocurile lor și care să te facă să le spui: „Loviți-mă, dacă vreți, dar ascultați-mă. Bateți-vă joc de mine, dar eu voi insista față de voi. Călcați-mă în picioare ca și cum aș fi preșul vostru, dar, orice ar fi, nu vă voi lăsa să pieriți, atâta timp cât stă în puterea mea de a vă avertiza de pericolul în care vă aflați”.

Trebuie să ne amintim că suntem mesagerii îndurării lui Dumnezeu față de fiii oamenilor. „Domnul voia să-l cruțe” (Geneza 19:16). Îngerii nu au ajuns la Lot de la sine, ci ei erau întruchiparea și manifestarea exterioară a îndurării lui Dumnezeu. Creștinii din lumea întreagă ar trebui să se considere manifestările milei lui Dumnezeu față de păcătoși, instrumente ale harului, slujitori ai Duhului Sfânt. Îndurarea este un atribut agil. Dreptatea întârzie, având un plumb legat de picioare, pe când picioarele îndurării au aripi. Îndurarea găsește plăcere să își împlinească menirea. De aceea, ar trebui să fie bucuria noastră să le facem bine oamenilor. Dumnezeu poate să îi mântuiască pe oameni fără a folosi instrumente, dar El face rareori acest lucru. Regula Lui este să lucreze prin mijloace. O, dacă îndurarea lui Dumnezeu ar lucra cu putere prin noi! Atunci când ne amestecăm în societate, haideți să ne amintim că Dumnezeu ne-a încredințat slujba împăcării. Dacă îngerii ar fi fost trimiși să facă această lucrare, putem fi siguri că ei ar fi lucrat fără încetare. Ei ar fi zburat cu toată puterea, din loc în loc, pentru a împlini voia Domnului. Am putea să fim mai puțin activi decât ei, când suntem atât de onorați să fim chemați la această lucrare? Atât cât ține de noi, haideți să răscumpărăm vremea, pentru că zilele sunt rele! Haideți să fim activi la timp și nelatimp,

să semănăm peste tot și să fim sârguincioși în împlinirea slujbei noastre, oricare ar fi ea, pentru ca, în final, să fim întâmpinați în felul următor: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău” (Matei 25:23).

3

LUCRĂTORI DE SUCCES

„Cum este posibil”, spunea cineva, „să nădăjduim să avem impact în vremurile noastre? Ce mijloace avem, dacă nu Evanghelia simplă a lui Isus Hristos?” Este evident că noi nu suntem printre cei bogați și nu ne socotim printre mai marii țării. Membrii bisericii noastre au fost întotdeauna, și așa sunt și azi, dintre cei săraci. Cum să ne așteptăm să îi vorbim unui oraș atât de mare ca acesta sau să avem vreo influență asupra unei țări atât de mari și, mai mult, să avem vreun impact asupra populației întregului glob? Noi suntem slabi, dar nu mai slabi decât primii ucenici ai lui Hristos. Ei nu au fost printre învățații, nici printre bogații pământului, ci majoritatea au fost pescari, neavând abilități de oameni educați – dar marșul lor a fost acela al unei legiuni care a mers înainte spre luptă și spre cucerirea lumii. Oriunde au mers ei și unde au fluturat sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, vrăjmașii lor au fost tulburați. Este adevărat că au

murit în luptă. Unii dintre ei au fost uciși cu sabia, alții au fost ruși în bucăți de fiare sălbatice, dar în toate acestea, ei au fost mai mult decât biruitori prin Acela care i-a iubit. Biserica primară și-a făcut slujba în generația ei, lăsând în urmă o sămânță pe care întreaga lume nu a putut să o distrugă. Tot așa și noi, care ne punem la treabă cu același zel, vom fi umpluți prin harul lui Dumnezeu cu viața divină, fiind la fel de hotărâți ca, prin orice mijloace, să răspândim cât mai mult mierea Numelui lui Isus Hristos. Slăbiciunea noastră va fi tăria noastră, căci Dumnezeu va face ca ea să fie platforma pe care va fi manifestată atotputernicia Lui. Să rămânem împreună, să ne ținem aproape de Hristos și de frații noștri. Ia aminte la strigătul de luptă, păzește credința și poartă-te bărbătește în bătălie, și porțile Iadului nu vor putea sta împotriva ta. Fie ca Împăratul însuși să ne conducă înainte, așa că nu ne vom teme în ce privește rezultatul luptei.

Dacă tânjim să vedem Cuvântul lui Dumnezeu aducând rod, mulțimi de oameni adăugându-se ucenicilor și dintre aceștia o mulțime dintre cei despre care altfel s-ar crede că nu pot fi mântuiți, trebuie să existe instrumente adecvate. Nimic nu poate reuși fără lucrarea Duhului Sfânt și fără zâmbetul venit din ceruri. Pavel a semănat, Apolo a udat, iar Dumnezeu a dat creșterea.

Nu trebuie să începem vreodată să folosim mijloacele noastre exterioare fără să cerem acea putere tainică și binecuvântată ce rămâne în Biserică, fără de care nimic nu este bun, nimic nu este eficace și nimic nu are succes.

„*Vino, Duh Sfânt, porumbel ceresc,
Cu toate puterile Tale ce aduc viața*”.

Aceasta ar trebui să fie prima noastră rugăciune oridecâteori încercăm să Îl slujim pe Dumnezeu, căci altfel am începe lucrarea cu mândrie și în felul acesta putem avea puțină speranță de succes. Dacă mergem la război pe cheltuiala noastră, nu trebuie să ne mire dacă ne întoarcem murdari și înfrânți. O, Duh al Dumnezeului celui viu, dacă nu ar fi puterea Ta, am putea încerca să facem ceva, dar când ne bazăm pe Tine, vom merge înainte încrezători.

Am fost uimit cu câtva timp în urmă când, privind în istoria Reformei și a vremurilor de după ea, am constatat diminuarea semnificativă a mărturiei predicatorilor timpurii. Dacă vei privi la viața lui Farren, îl vei regăsi nu predicând *despre* Evanghelie, ci predicând *Evanghelia*. La fel a fost cazul lui Jean Calvin. Acum oamenii îl consideră, evident, doar ca un teolog, însă în realitate el a fost unul dintre cei mai mari predicatori ai Evangheliei. Când Calvin deschidea Biblia și se oprea asupra unui pasaj, puteai fi sigur că avea să predice că

„prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu” (Efeseni 2:8-9). Același lucru se poate spune despre Luther. Predicarea lui a fost asemenea sunetului unui clopot uriaș, a cărui notă a fost întotdeauna aceasta: „Crede în Domnul Isus și vei trăi! Mântuirea nu este prin fapte, ca niciun om să nu se laude, ci prin credință sunteți mântuiți, numai prin credință”.

Reformatorii au predicat în mod repetat aceste lucruri. Ei nu au încurcat învățătura prin termeni dificili, ci s-au străduit din toate puterile lor ca mesajul lor să fie pe înțelesul plugarului și ca nevasta pescarului să poată pricepe adevărul. Ei nu și-au propus să folosească o oratorie specială, căci erau complet dezgustați de simpla retorică, ci au țintit acest adevăr simplu: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică” (Ioan 3:36); „Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit” (Faptele Apostolilor 16:31).

Dacă vrem să vedem Biserica lui Dumnezeu întorcându-se cu adevărat la slava ei de la început, trebuie să ne întoarcem la această predicare clară și simplă a Evangheliei. Eu sunt convins că acoperirea Crucii cu mahrama limbajului sofisticat și a discursului academic este jumătate din cauza situației spirituale dezolante din această țară. Isus Hristos a venit în lume pentru a-i mântui pe păcătoși.

Nu trebuie să avem doar o predicare clară, ci și o învățătură clară. Învățătorii de școală duminicală trebuie să propovăduiască aceeași Evanghelie. Anumite biserici au mărturisit că, după ce și-au văzut sălile de școală duminicală înțesate de copii, nu își amintesc ca vreunul dintre ei să se mute ulterior în sala de închinare a bisericii. Ticăloasă mărturisire! Ce învățători groaznici trebuie să fi fost aceia! Eu nu am cunoscut învățători care să fi crezut în doctrinele harului și care să fi luptat cu zel pentru ele, dar care să își fi bătut joc de copilașii lor în felul acesta îndemnându-i, „Fiți băieți și fetițe buni! Păziți Ziua Domnului! Să nu cumpărați bomboane duminica! Ascultați de părinții voștri, fiți buni, și veți ajunge în Rai!” – lucruri neadevărate, căci nu aceasta este Evanghelia. Evanghelia este aceeași atât pentru copilași cât și pentru adulți: ea nu este „Fă asta, și vei trăi”, lucru după Legea lui Moise, ci „Crede în Isus, și vei trăi”, mesaj care este potrivit harului și adevărului venite prin Isus Hristos. Învățătorii de școală duminicală trebuie să predice Evanghelia, dacă vor să vadă mântuirea venind peste clasele lor de copii; ei trebuie să predice Evanghelia, toată Evanghelia, și nimic altceva decât Evanghelia, căci în lipsa ei, nimic deosebit nu vom realiza.

Dacă vrem să vedem cum Evanghelia este vestită peste tot în Londra, așa cum era cândva în Geneva, sau

ca pe vremea lui John Knox, care a murit în Scoția, ori ca pe vremea lui Luther în toată Germania, trebuie să avem și o viață trăită în sfințenie, care să întărească mesajul ei.

După ce predicăm, oamenii ne întrebă: „Cum rămâne cu oamenii care vin aici? Cum rămâne cu membrii bisericii, sunt ei sfinți? Sunt ei oameni în care putem avea încredere? Cum rămâne cu familiile lor? Sunt bărbații soți buni? Sunt membrii bisericii niște angajați buni? Sunt ei stăpâni blânzi?” Evident că oamenii vor pune astfel de întrebări, iar dacă mărturia vieților noastre este una rea, ea nu va avea nicio putere. Doctorul poate să își facă reclamă, dar dacă pacienții nu sunt vindecați, nu își va face un renume că este îndemânat în meseria lui. Tot astfel, predicatorul poate să își vestească mesajul, dar dacă poporul lui nu iubește Evanghelia, ei vor călca în picioare tot ceea ce el construiește cu mâinile sale. Totuși, toate acestea vor fi insuficiente dacă nu le adăugăm străduință individuală. Potrivit legii lui Hristos, fiecare creștin este un slujitor în sfera proprie; fiecare membru al Bisericii este chemat să fie activ în răspândirea credinței dată odată pentru totdeauna nu doar prezbiterilor, ci sfinților, fiecăruia dintre ei, pentru ca ei să o păzească și să o răspândească potrivit darului pe care Duhul Sfânt l-a dat fiecăruia.

Aș îndrăzni să spun o pildă aici. Un anume grup de oameni, asemenea luptătorilor profesioniști, avusese foarte multe victorii în toate bătăliile lor. Ei erau bărbați valoroși și de un curaj indubitabil; ei izbândiseră în toate luptele ce le-au stat înaintea, și au supus provincie după provincie pentru regele lor. Dar dintr-o dată, ei au spus în camera conciliului - „Avem ca lider un războinic de clasă, unul ale cărui brațe sunt suficient de strașnice pentru a zdrobi cincizeci de dușmani dintr-o dată. N-ar fi mai bine dacă, având atât de mulți oameni care merg la luptă, să îi lăsăm acasă pe bărbații obișnuiți, care formează armata de jos? În felul acesta, am putea să ne desfășurăm după placul nostru, caii noștri nu ar mai fi atât de des acoperiți de spume, iar armurile noastre nu ar mai fi zdrobite în apărarea lor, astfel că am face fără îndoială la fel de mult bine”. Astfel, campionii neînfricați de altădată s-au avântat iarăși la război, au luptat bine, cum nimeni nu s-a îndoit. Ei și-au atacat dușmanii cu toată puterea și au folosit tactici abile. Cu toate acestea, din clipa când această strategie a fost plănuită și pusă în practică, și nicio cetate nu a mai fost cucerită, astfel că ei s-au întâlnit iarăși și și-au spus: „Cum de se întâmplă aceasta? Renumele nostru din trecut a fost uitat, batalioanele noastre sunt frânte, iar tunurile noas-

tre sunt una cu pământul. Care este cauza?” Când căpitanul lor s-a ridicat, el a spus: „Normal că aceasta este situația! Cum credeți că o duzină de oameni ar fi putut împlini lucrarea a mii de soldați? Când mergeați și voi la luptă și fiecare își făcea partea, ne năpusteam asupra vrăjmașului ca o avalanșă, și îl zdrobeam sub picioarele cailor noștri. Dar acum, că voi stați acasă și ne-ați trimis doar pe noi să facem întreaga lucrare, fiind o mână de oameni, cum vă puteți aștepta la mari succese?” Astfel că fiecare bărbat s-a hotărât să își pună iar chipiul și armura, mergând la bătălie, astfel că victoriile s-au întors. Nu trebuie să scutim niciun om, bărbat sau femeie, bătrân sau tânăr, bogat sau sărac, ci fiecare trebuie să lupte pentru Domnul Isus potrivit cu abilitatea fiecăruia, astfel ca Împărăția Lui să vină și ca voia Lui să se îplinească pe pământ așa cum se face în ceruri.

4

PIGMEI ȘI URIAȘI

Oridecâteori se începe o lucrare sfântă, este necesar ca ea să fie udată de timpuriu prin ajutorul necesar al Duhului lui Dumnezeu. Nimic nu începe bine dacă nu începe cu Dumnezeu. Dacă Duhul Sfânt nu se pogoară asupra aceluia lucru, el nu poate să prindă rădăcini, nu poate să răsară într-un fel care să ne dea speranțe, ci se va usca asemenea ierbii aruncată pe acoperișurile caselor, pentru că roua cerească a dimineții nu cade de vreme peste ea. Același har este necesar chiar și după ani de creștere. Avem urgentă nevoie de ploaia târzie, de ploaia trezirii, ploaie în care lucrarea cea veche să fie înprospătată, așa încât verdeța de la început să fie re-vigorată, căci fără această ploaie târzie, perioada secerișului, către care ne îndreptăm privirea, va fi aducătoare de dezamăgire.

Același lucru este aplicabil în legătură cu orice sferă a slujirii în care se întâmplă ca vreun credincios să fie implicat. Vreau să cred că fiecare credincios a găsit

ceva de făcut pentru Cel care îi este Domn și Stăpân. Atunci când se începe vreo lucrare creștină, noutatea ajută mult entuziasmul, și este un lucru foarte natural ca, sub primele impulsuri, cel ce o face să obțină un succes ușor. Greutățile cu care creștinul trebuie să se confrunte apar foarte rar la începutul lucrării. Adevărata trudă ține de perseverența fără de care nu se poate ajunge la biruință.

Creștinii care au fost implicați ani de zile într-o slujire pe care Duhul Sfânt le-a dat-o pot să își amintească de lucrarea timpurie a trudei lor de început, de umezeala care le înprospăta memoriile, chiar dacă între timp au trecut mulți ani de secetă. Fii încurajat, căci ploaia târzie încă este posibilă. Caut-o! Da, ai motiv să fii întristat că ea este atât de necesară și încă întârzie, dar dacă îți conștientizezi cu adevărat nevoia, bucură-te la gândul că Domnul lucrează astfel de dorințe sacre în tine. Dacă nu simți nevoia după mai mult har, acesta ar trebui să fie mai degrabă un motiv de îngrijorare. Fii conștient de faptul că tot ceea ce Dumnezeu a făcut prin tine în trecut nu te califică să faci acum ceva fără El, așa că trebuie să te bazezi în întregime pe puterea Lui după cum făceai în trecut, așezându-te într-o stare adecvată înaintea lui Dumnezeu, care te va binecuvânta din belșug. Așteaptă răspunsul Lui, așadar, căci El va trimite

ploaia târzie la vremea ei. Dacă El ți-a dat câtuși de puțină binecuvântare în ultimii ani, cere-I să Se întoarcă și să-ți dea de 10 ori mai mult acum, chiar acum. În final, chiar dacă vei semăna cu lacrimi, vei secera bucurându-te. Vai, pericolul fiecărui lucrător creștin este acela de a cădea în rutină și suficiență de sine. Noi suntem foarte înclinați să facem lucrurile pe care ne-am obișnuit să le facem, și în felul acesta ajungem să Îl slujim pe Dumnezeu pe jumătate adormiți. Una dintre cele mai dificile sarcini pe care le avem în această lume este să-l păstrăm pe creștin treaz când trece prin Ținutul Fermecat¹.

Tendențele vremurilor noastre, și de altfel dintotdeauna, sunt către somnolență. Viața și puterea slujirilor noastre publice și a devoțiunii personale se evaporă rapid, așa că ajungem să ne rugăm ca într-un vis și să predicăm ca niște somnambuli. Fie ca Dumnezeu să găsească plăcerea de a ne clătina pentru a ne trezi, trimițând ploaie târzie ca să împrăspăteze moștenirea Lui obosită.

În acest veac mai avem doar câțiva uriași în har care să ridice capul și umerii deasupra înălțimii obișnuite, bărbați care să ne conducă drept modele în faptele eroismului și în eforturile unei credințe neclătinate. La

---

¹ Ținutul Fermecat – o regiune prin care Cristian trece în drumul lui către Cetatea Cerească, în alegoria lui John Bunyan, intitulată *Călătoria Creștinului* – n.tr.

urma urmei, lucrarea Bisericii creștine, chiar dacă trebuie făcută de toți, adesea își datorează progresul acelor câțiva indivizi care au parte de un har remarcabil. În aceste vremuri degenerate, situația noastră este foarte asemănătoare stării Israelului din vremea judecătorilor. O, dacă Biserica ar avea în mijlocul ei o generație de eroi, dacă acțiunile noastre misionare ar putea fi însoțite de cavaleria sfântă care a făcut Biserica să fie deosebită în zilele ei timpurii, dacă s-ar întoarce apostolii și martirii, dacă am avea oameni precum Carey și Judson – ce lucruri minunate ar fi împlinite! Am ajuns să decădem și să fim ca o rasă de pigmei, și mai suntem și mulțumiți în mare măsură cu aceasta.

Exista cândva în Londra un club al piticilor, și nimeni nu putea face parte din acel club dacă era mai înalt de un metru și jumătate. Acești pitici susțineau ideea că ei se aflau mai aproape de perfecțiunea ființei omenești decât alții, căci ar fi pretins că primii oameni fuseseră cu mult mai uriași decât generația actuală, așa că modalitatea de a progresa ar fi să devenim tot mai pitici, așa încât rasa omenească ar trebui să ajungă la perfecțiune prin a deveni cât mai mică posibil. S-ar putea înființa un astfel de club al creștinilor în Londra, și el ar strânge fără prea mari greutateți un număr uriaș de membri. Creștinismul nostru pitic este recunoscut de

toți ca fiind răspândit, și mulți își imaginează chiar creștinii mai nobili ca pe niște entuziaști, fanatici și cu sângele fierbinte, în timp ce restul suntem percepuți ca reci pentru că suntem înțelepți, sau indiferenți pentru că suntem inteligenți. Trebuie să lepădăm toate aceste prostii. Adevărul este că majoritatea dintre noi suntem cu mult inferiori creștinilor din perioada primară, creștini care, așa cum înțeleg eu, au fost persecutați pentru că erau creștini în toate aspectele, iar noi nu suntem persecutați, deoarece cu greu se poate spune despre noi că suntem creștini. Ei erau atât de zeloși în propovăduirea și în extinderea Împărăției Răscumpărătorului, încât au devenit un deranj în epoca în care au trăit. Ei nu lăsau ereziile în pace. Ei nu și-au închipuit că ar fi putut să păstreze adevărul pentru ei, lăsându-i pe ceilalți oameni pradă ereziilor, și neîncercând să le prezinte învățăturile, ci L-au predicat pe Isus Hristos în stânga și în dreapta, și au oferit mărturia lor împotriva oricărui păcat.

Ei au denunțat idolii și au strigat împotriva superstiției, făcând acestea până când lumea, temându-se că va fi răsturnată cu totul, le-a cerut socoteală, după care i-a avertizat că îi va arde, îi va închide în închisori și îi va extermina. La toate acestea, Biserica a răspuns: „vom accepta provocarea, dar nu ne vom îndepărta de la hotărârea noastră de a cuceri lumea pentru Hristos”. În

final, focul existent în Biserica lui Hristos a mistuit persecuția unei lumi păgâne. Prin comparație, noi suntem atât de tăcuți și de blânzi, încât nu suntem în stare să folosim un limbaj hotărât în legătură cu opiniile altor oameni. Nu, ci îi lăsăm să pe oameni să meargă în Iad cu pretenția că îi iubim. Noi nu părem deloc fanatici, căci tot ceea ce facem pentru a-i deranja este ceva foarte confortabil pentru ei. Nu dovedim că ne dorim să salvăm vreun păcătos care nu dorește în mod specific să fie mântuit. Ne-ar plăcea să le spunem câte un cuvânt, într-un fel moale, dar nu cumva să le vorbim cu ochii plini de lacrimi, suspinând și agonizând înaintea lui Dumnezeu pentru ei, și nici nu ne închipuim prezentându-le opiniile noastre, chiar dacă știm că ei vor pieri tocmai pentru că le lipsește cunoașterea lui Hristos răstignit.

Fie ca Dumnezeu să trimită ploaia târzie peste Biserica Lui, peste mine și peste tine, astfel încât să începem să ne ridicăm, umblând după cea mai înaltă formă a sânguinței pentru Împărăția Regelui nostru Isus. Fie ca să trăim acele zile în care să nu mai trebuiască să deplângem faptul că semănăm mult și secerăm puțin, și să trăim văzând răsplata și recolta înmulțită de 100 de ori, prin harul Domnului nostru Isus Hristos.

Foarte firav, dar cu cele mai clare intenții, m-am străduit să stârnesc în tine o ambiție după lucrurile mai

înalte, și să așez înaintea ta un standard mai înalt. Caută să-ți iubești Stăpânul mai mult. Roagă-te să fii umplut cu Duhul Său.

Nu fi doar ca acei comercianți care sunt creștinați, ci fii creștin în orice aspect. Nu fi asemenea unei tinichele, ci fii un metal solid în tot corpul tău. Fii slujitor al lui Isus Hristos, fie că mănânci sau bei, fie că faci orice altceva. Slujește-L cu ambele mâini și cu toată inima. Implică-ți bărbăția întinzând-o până la maximum, și pune-ți toată forța în slujba Răscumpărătorului tău. Trăiește câtă vreme trăiești. Nu-ți epuiza existența concentrându-te pe obiective neînsemnate, ci socotește gloria lui Hristos ca singurul lucru vrednic de puterea ta, și răspândirea adevărului Lui ca singura preocupare vrednică de puterile minții tale. Cheltuie și fii cheltuit în slujba Domnului tău!

5

ASCULTAREA

În general, calea ascultării este calea de mijloc. „Nu te abate nici la dreapta, nici la stânga” (Proverbe 4:27). Cu siguranță că există o cale la dreapta după cum există una la stânga, și probabil că ambele sunt greșite. Vor exista extreme de fiecare parte. Cred că acest lucru este aplicabil într-o mie de lucruri din viața de zi cu zi, dar este la fel de aplicabil în multe lucruri spirituale.

În general, calea adevărului în *doctrină* este una de mijloc. Există anumite adevăruri copleșitor de importante, cum ar fi învățătura suveranității, a alegerii, a legământului, și așa mai departe, dar unii oameni privesc aceste adevăruri cu o dragoste atât de mare încât devin orbi față de toate celelalte doctrine. Aceste învățături mărețe și prețioase umplu întreg peisajul din fața ochilor lor, în timp ce alte lucruri destul de valoroase din Cuvântul lui Dumnezeu sunt lăsate nestudiate, sau cel puțin ajung să fie răstălmăcite într-o presupusă dorință de a le concilia cu adevărurile pretinse a fi de primă mână.

Apoi există alții care se gândesc foarte mult la om. Ei au o pasiune profundă față de rasa omenească. Ei văd păcatul și ticăloșia omului, și sunt foarte bucuroși de îndurarea lui Dumnezeu și de invitațiile Evangheliei care le sunt date păcătoșilor, așa că devin uluiți de aceste adevăruri despre responsabilitatea omului și despre liberul lui arbitru, încât nu mai văd nimic altceva, afirmând că toate celelalte învățături sunt doar niște amăgiri. Chiar dacă ar recunoaște că doctrinele harului sunt adevărate, ei le consideră lipsite de valoare, așa că le tratează în general ca și cum ar fi neadevărate.

Mie mi se pare că adevărul se găsește în a le crede pe amândouă. Eu susțin cu fermitate că mântuirea este prin har, dar susțin cu egală hotărâre faptul că pierzarea oricărui om este în totalitate din vina lui. Eu susțin deopotrivă suveranitatea lui Dumnezeu și responsabilitatea omului. Calea adevărului se găsește în a crede în liberul arbitru al lui Dumnezeu și al omului deopotrivă, căci nu doresc să-L dezonorez pe Dumnezeu prin a face din El o păpușă la dispoziția ființelor create, după cum nu doresc în niciun caz, pe de altă parte, să îi fur omului întreaga responsabilitate, transformându-l într-un simplu buștean sau într-o mașină. Consideră adevărat tot ceea ce se găsește în Biblie! Nu te teme niciodată de vreun pasaj care este scris de penița sacră. Când vei deschide paginile

Bibliei, sper că nu te vei simți niciodată ca și cum ți-ai dori ca vreun verset să fie schimbat, și am nădejdea că nu-ți dorești ca vreun text să poată fi modificat așa încât să fie citit într-un stil mai calvinist sau într-unul mai arminian. Fii întotdeauna hotărât ca, în crezul tău, să te supui Bibliei, nu să supui Biblia crezului tău, și îndrăznește să fii un pic inconsecvent cu tine însuși, dacă este nevoie, mai degrabă decât să fii inconsecvent față de adevărul revelat al lui Dumnezeu.

În ceea ce privește *cuvintele* noastre, felul general de a vorbi este să spunem fie prea mult, fie prea puțin. Uneori suntem tăcuți când cei răi se află înaintea noastră, alteori ne grăbim cu buzele noastre și trădăm o cauză bună prin nerăbdarea noastră de a o apăra. Există o vreme potrivită pentru a vorbi, și o vreme potrivită pentru a fi tăcuți, iar cel care cântărește bine vremurile va observa care sunt oportunitățile sale, luând-o pe calea de mijloc. El nu va insista cu sfaturi care nu i se cer, dar nici nu va fi laș ori mut când ar trebui să aducă mărturie în favoarea Stăpânului lui. Același lucru se aplică și *zelului*.

Creștinul nu trebuie să se întoarcă nici către stânga și nici către dreapta pentru a găsi sprijinul pentru sufletul său în chestiunea mântuirii sale veșnice. „Nimeni altul decât Isus” – trebuie să fie cuvântul constant de veghere asupra sufletelor noastre. Unii ne vor

chema să mergem într-o direcție, alții în alta. Razele farului înșelător ar putea să ne atragă spre stânci într-o mie de direcții, dar haideți să fim conduși de soare sau de steaua polară, așa încât să nu ne punem încrederea în călăuzirea înșelătoare a imaginației omenești. Ține minte această regulă, anume că „nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos” (1 Corinteni 3:11).

Tot așa, în chestiunea *credinței* înseși, să păstrăm locul de mijloc. Haideți să nu fim cum sunt unii – aroganți, refuzând să se cerceteze pe ei înșiși și insistând că totul trebuie să fie bine în cazul lor. Haideți să ne amintim că, acela care nu s-a îndoit niciodată de starea lui, ar putea să ajungă să se îndoiască, dar aceasta mult prea târziu. Haideți să nu o luăm nici pe calea cealaltă, trăind în constante îndoieli, imaginându-ne că nu am putea ajunge niciodată asigurați pe deplin, și întrebându-ne întotdeauna: „Este un lucru pe care tânjesc să îl cunosc și care îmi stârnește mereu tulburare – Îl iubesc sau nu pe Domnul? Sunt al Lui sau nu?”

Haideți să îi cerem lui Dumnezeu să ne călăuzească întotdeauna pe calea de mijloc, acolo unde putem spune: „Știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea” (2 Timotei 1:12); să fim atenți, veghetori, dedicați

rugăciunii, ca și cum mântuirea noastră ar depinde de vigilența noastră, dar bazându-ne pe promisiunea sigură și pe jurământul de neschimbat, știind că suntem așezați în Hristos, nu în noi înșine, și că suntem păziți de Dumnezeu puternic al lui Iacov, nu de vreo putere din noi înșine. Această cale de mijloc, pe care mergem fără a ne îndrepta către dreapta aroganței ori către stânga necredinței, este calea pe care Domnul Dumnezeu vrea să mergem.

Tot așa, am putea să continuăm să aplicăm această regulă la o mulțime de alte lucruri, căci ea este valabilă în viața de zi cu zi și în chestiunea *dispoziției* tale generale. Unii oameni nu zâmbesc niciodată. Suflete dragi! Ei închid obloanele caselor lor în zilele de duminică. Ei par întristați că florile sunt atât de frumoase și cred că acestea au fost spălate, ajungând până acolo încât își închipuie că, ar fi un lucru util dacă jardi-nierele ar avea culori mai aprinse.

Niciun om să nu se amăgească cu gândul că, dacă face binele, el va ajunge obligatoriu să prospere în această lume prin harul lui Dumnezeu. Este foarte probabil ca, cel puțin pentru o vreme, conștiințiozitatea lui să îl păstreze pe calea prosperității. Invariabil, Dumnezeu se folosește de faptele bune ale celui neprihănit pentru a fi mijloacele câștigului pecuniar pentru el și pentru

noi toți. Pe de altă parte, se întâmplă frecvent ca, cel puțin pentru o altă vreme, astfel de oameni să fie cei care pierd cel mai mult ca urmare a ascultării lor de Hristos.

Scriptura vorbește întotdeauna despre cursa cea lungă, căci ea însumează întreaga viață a omului, și față de aceasta promite ea bogățiile adevărate. Dacă prosperi, rămâi aproape de Cuvântul lui Dumnezeu și de conștiința ta, și vei avea parte de cea mai bună prosperitate. Chiar dacă ai putea să nu te bucuri de ea într-o săptămână, într-o lună sau un an, în final o vei primi cu bucurie. Am văzut sute de oameni, și spun puțin când mă refer la un astfel de număr, care m-au căutat cerându-mi sfatul în vremuri când nu le era clar ce să facă.

Am observat aproape întotdeauna că aceia care au încercat să își croiască un soi de drum, făcând pe cât de puțin rău este posibil, au ajuns întotdeauna să cadă într-un șanț sau altul, și astfel întreaga lor viață a devenit o viață de compromisuri, de păcate și de ticăloșii. Dacă vor ajunge în Rai, ei vor ajunge șchiopi, spinii străpungându-le picioarele pe toată calea. Prin contrast, i-am văzut pe alții care au ieșit curați dintr-o astfel de încercare, și care au rupt funiile care îi înfășurau, spunând, „voi face ce este drept, chiar dacă va trebui să mor pentru asta”, și deși au avut de suferit (aș putea să menționez unele cazuri în care au suferit ani la rând, foarte

mult spre întristarea aceluia care le-a dat sfatul pe baza căruia au acționat, nu pentru că el ar fi regretat că le-a dat sfatul, ci pentru că a regretat că ei au trebuit să suferă), totuși am văzut cum soarta lor a luat o turnură într-un anumit moment, așa încât, cu trecerea timpului, a fost nevoiți să spună: „Îi mulțumesc lui Dumnezeu că, după toate acestea, în ciuda tuturor crucilor și a pierderilor mele, am fost călăuzit să fiu credincios convingerilor mele, și sunt astfel un om mai fericit, ba chiar mai bogat”. În anumite cazuri, ei au ajuns oameni mai bogați, căci, la urma urmei, cinstea este cea mai bună strategie chiar și în această lume. Chiar dacă pare o cale a suferințelor și a smereniei, dreptatea și neprihănirea ajung ca, în final, pe termen lung, să capete respectul și stima oamenilor. Chiar dacă are o cale rapidă prin care se îmbogățește, hoțul o ia pe un drum atât de periculos, încât nu merită tot efortul. Prin contrast, cel care merge hotărât pe calea îngustă, o va descoperi drept cea mai scurtă cale către cel mai bun fel de prosperitate, atât în această lume, cât și în cea viitoare.

Un bun frate, ale cărui șireturi nu sunt vrednic să le dezleg, spunea într-o situație că, pe când a mers în sus pe valea Rinului, nu s-a uitat niciodată la stânci, la vechile castele sau la râul care curgea, căci era preocupat de alte lucruri! Pentru mine, natura este o oglindă

în care pot vedea fața lui Dumnezeu. Eu găsesc plăcere să mă uit în depărtare și să văd natura lui Dumnezeu în natură. Totuși, pentru acest frate, totul părea necurat. Mărturisesc că nu înțeleg acest fel de a gândi. Nu mă regăsesc în niciun fel în gândirea acelor care privesc la această lume materială ca și cum ar fi un loc foarte stricat, și cum n-ar exista nicio urmă a mâinii divine, nici vreo dovadă a înțelepciunii Lui sau manifestări ale grijii lui Dumnezeu față de noi. Eu cred că putem găsi încântare în lucrările lui Dumnezeu și plăcere în ele, îndreptându-ne mult privirile către Dumnezeu însuși pe când privim la lucrările Lui. Exemplul la care m-am referit adineaori este o extremă.

Există însă alții care sunt cu totul numai lenevie și distracție, care pretind că sunt creștini, dar nu pot trăi fără aceleași distracții de care se bucură cei din lume. Ei trebuie să fie azi la petrecerea cutare, și mâine la o alta. Ei nu se simt niciodată confortabil până nu spun fluvii de bancuri și dacă nu umblă după toate frivolitățile și plăcerile acestei lumi. Vai, în primul caz avem de-a face cu o slăbiciune pardonabilă, în care există multe lucruri laudabile, dar aceasta este una detestabilă, despre care nu pot spune nimic bun. De aceea, eu cred că cel ce este creștin trebuie să meargă pe o cale de mijloc. El trebuie să fie bucuros, dar nu lumesc. El trebuie să fie fericit în

toate circumstanțele, să aibă un cuvânt blând și prietenos față de toți, și să fie un om între oameni așa cum a fost Mântuitorul, gata să se așeze la masa unei petreceri, să mănânce și să se bucure cu cei care se bucură, dar să rămână cu o gândire cerească în toate acestea, știind că o bucurie în care nu Îl poate avea pe Hristos alături de el nu este deloc o bucurie, și că locurile de amuzament unde nu Îl poate lua pe Domnul lui cu el nu sunt locuri de recreere, ci scene ale ticăloșiei.

El trebuie să fie constant bucuros, fericit și totuși în același timp să dovedească o seriozitate profundă a atitudinii care îndepărtează de la el orice lucru pătat de cea mai mică umbră de sacrilegiu și păgânătate.

Rânduiește-ți *treburile* în această lume după aceeași regulă. Unii oameni acționează în afacerile lor într-un astfel de mod încât de dimineată până noaptea ei nu se pot gândi la nimic altceva decât la afaceri. A trebuit să deplâng starea unor creștini care, după ce au avut suficient din această lume, nu și-au recunoscut această stare, nevăzând că, spre sănătatea sufletelor lor, n-aveau nevoie de mai mult câștig, ci s-au lansat în alte lucruri care aveau să îndepărteze din calea lor toate oportunitățile de a sluji cauza lui Dumnezeu și aveau să le fure toate acele momente prețioase pe care trebuiau

să le dedice reflecției și gândirii spirituale, aducând astfel boală și lipsă de rodnicie în sufletele lor. Trebuie să deplângem și situația altora care nu lucrează suficient în vocațiile lor pământești. Ei sunt prezenți la o predică, în vreme ce ar trebui să fie cu mâna pe sapă, sau se bucură de o întâlnire de rugăciune când ar trebui mai degrabă să își spele copiii. Ei se duc să predice de colo-colo, când ar fi mai bine să muncească pentru a-și plăti datoriile. Acestea sunt extreme, dar creștinul adevărat este sânguincios în munca lui, fiind în același timp fierbinte în duhul său, căutând să le combine pe cele două. Credinciosul vrea să fie ca acela din vechime, un om drept și evlavios, unul care nu-și permite să trudească la o îndatorire sacrificând-o pe cealaltă.

6

„ÎNTĂREȘTE-TE NUMAI, ȘI ÎMBĂRBĂTEAZĂ-TE”

Iosua a fost foarte privilegiat în chestiunea promisiunilor. Promisiunile pe care le-a primit de la Dumnezeu au fost cu totul cuprinzătoare și peste măsură de încurajatoare. De aceea, Iosua nu trebuia să spună în sinea lui, „aceste promisiuni ale legământului vor fi sigur împlinite, așa că pot sta liniștit și să nu fac nimic”. Dimpotrivă, întrucât Dumnezeu hotărâse și decretase că țara trebuia cucerită, Iosua era chemat să fie sârguincios în a-și conduce poporul înainte, spre bătălie. El nu trebuia să folosească promisiunea ca pe o pernă pe care să se culce, ca un indolent, ci trebuia să o utilizeze ca pe o centură prin care să își încingă coapsele pentru acțiune.

Ca un îndemn la acțiune energică, haideți să primim cu prețuire promisiunile pline de har ale Dumnezeului nostru. Am păcătui față de El în cel mai detestabil și mai dezgustător fel dacă am spune în sinea noastră că

„Dumnezeu nu Își va abandona poporul, așa că haideți să îndrăznim să păcătuim”. Tot așa, am fi la fel de răi dacă am șopti în mințile noastre că „în mod cert Dumnezeu Își va împlini hotărârile și Îi va da Fiului Său Isus sufletele răscumpăraților Lui, așa că haideți să nu facem nimic, ci să ne înfrânăm cu totul de la slujirea creștină zeloasă”. Acesta nu este un limbaj potrivit pentru copiii adevărați. Acestea sunt vorbele celor indolenți și ignoranți, sau ale unora care doar se pretind copiii Lui, dar care Îl batjocoresc pe Dumnezeu în timp ce pretind că prețuiesc hotărârile Lui. Prin jurământ, prin promisiune, prin legământ și prin sângele cu care acesta a fost pecetluit, noi suntem îndemnați continuu să slujim pentru Hristos, întrucât suntem mântuiți ca să Îl slujim, în puterea Duhului Sfânt, cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată puterea.

Iosua a avut îndemnul special de a continua pe calea ascultării. El era căpetenia, dar exista un mare Comandant suprem care îi dăduse poruncile. Iosua nu a fost lăsat să acționeze după propriile idei imperfecte, sau după simpla imaginație, ci el trebuia să acționeze potrivit cu tot ceea ce fusese scris în cartea Legii. Așa stau lucrurile și cu noi, cei care suntem credincioși. Noi nu suntem sub Lege, ci sub har, dar există o poruncă a Evangheliei pe care trebuie să o urmăm, iar legea lui

Hristos este o regulă de viață încântătoare pentru cel credincios.

„Întărește-te numai și îmbărbătează-te, lucrând cu credincioșie după toată legea pe care ți-a dat-o robul Meu Moise” (Iosua 1:7a). Probabil că, atunci când ai citit cuvintele, „Întărește-te numai și îmbărbătează-te”, ți-ai imaginat că era de împlinit vreo poruncă grea, și presupunerea este corectă, căci toate poruncile erau cuprinse în acea declarație unică - „lucrând cu credincioșie după toată legea pe care ți-a dat-o robul Meu Moise” (Iosua 1:7b). Cea mai înaltă poruncă a vieții creștine este să ascultăm de Hristos. Aceasta este o poruncă atât de înaltă, încât nu va putea fi împlinită de niciun om care nu a învățat regula credinței, care nu a fost făcut să se odihnească în Hristos și să înainteze pe calea credinței într-o putere care nu îi aparține, ci în puterea pe care a primit-o prin lucrarea Duhului Sfânt ce locuiește în el. Lumea socotește că ascultarea este ceva ce îi caracterizează pe oamenii ciudați și vorbește despre răzvrătire de parcă ar fi libertate. I-am auzit pe unii spunând: „Eu sunt stăpân peste viața mea, așa că fac ce cred eu de cuviință”. A fi un om cu gândirea liberă și a trăi după bunul plac par să fie lucrurile cu care oamenii lumesci se laudă, și totuși, dacă lumea ar avea câtuși de puțin bun simț pentru a se convinge de nebunia acestei gândiri și s-ar uita la dovezile

indiscutabile ale acesteia, nu ar fi greu de probat că batjocoritorul celui ascultător de Dumnezeu este un nebun. Este suficient să ne gândim la regulile militare ale acestei lumi. Cine este socotit cel mai curajos și mai bun soldat, dacă nu acela care este cel mai ascultător de ordinele căpitanului lui?

Există o poveste despre vechile războaie ale francezilor, poveste pe care am auzit-o de mii de ori. O santinelă a fost pusă să păzească o anumită poziție și, la căderea nopții, pe când acest soldat se mișca înapoi și înapoi, împăratul își face brusc apariția. Întâmplarea a fost că împăratul nu știa parola. Soldatul l-a oprit imediat. „Nu poți trece”, i-a spus acesta împăratului. „Dar trebuie să trec”, zise atunci împăratul. „Nu”, replică soldatul, „nu ai putea trece nici dacă ai fi cel mai însemnat caporal”, expresie prin care, evident, s-a referit la împărat. În felul acesta, autocratul însuși a fost împiedicat să încalce ordinul. Soldatul vigilent a fost mai apoi recompensat cum se cuvine, și toată lumea spune despre el că a fost un soldat curajos. Acum, după ce au auzit acea poveste, sute de alți soldați îi urmează exemplul. După ce știm că un exemplu a fost întâmpinat cu aprobare, noi învățăm că ascultarea față de poruncile superiorilor, făcută cu toate riscurile, constituie una dintre cele mai mari dovezi ale curajului unui om, iar lumea

însăși aplaudă acest lucru. Așadar, este evident că nu ar fi deloc un lucru mărunț și dezgustător ca un om să fie ascultător față de Acela care este Comandantul universului, Împăratul împăraților și Domnul domnilor.

Cel ce face ce este drept cu sânge rece în ciuda batjocurii care i se aduce, este un om mai curajos decât acela care se aruncă în bătaia puștii doar pentru faimă. Aș adăuga chiar că a persevera într-o ascultare scrupuloasă de-a lungul întregii vieți poate necesita mai mult curaj decât ar fi nevoie chiar din partea martirilor, căci martirul are un singur obstacol înaintea lui, dacă este trimis să fie ars pe rug. În cazul lui Iosua, ascultarea deplină de Dumnezeu i-a adus nenumărate greutăți. Porunca ce i-a fost dată a fost de a cuceri toată țara pentru semințiile lui Israel, și el s-a achitat de aceasta cu toată sârguința posibilă. Totuși, el a trebuit să atace cetăți care erau baricadate până la nori și să se lupte cu regi ai căror războinici au venit la luptă în care de fier, înarmați până în dinți. Primele lupte au fost îngrozitoare. Dacă nu ar fi fost un soldat curajos și capabil, și-ar fi aruncat sabia și ar fi fugit din calea luptei, dar atitudinea hotărâtă de ascultare față de Domnul l-a susținut. Deși noi nu avem de ucis iebusiți sau canaaniți, nu avem cetăți de demolat, nici care de fier de înfruntat, vom descoperi că nu este ușor să rămânem pe calea consecvenței creștine.

Mai mult, Iosua nu a avut de înfruntat doar greutăți, ci el și-a făcut mulți dușmani prin ascultarea lui. Așa se petrec în mod natural lucrurile. Imediat ce s-a dus vestea că Ierihonul a fost cucerit, că cetatea Ai fusese luată cu asalt, citim despre prima alianță de împărați, apoi de o alta, cum s-au năpustit să îl distrugă pe Iosua, pentru că acești regi știau bine că el avea să îi zdrobească dacă ei nu ar fi făcut asta mai întâi. Tot așa, creștinul se află într-o luptă asemănătoare. El poate fi sigur că își va face vrăjmași. Desigur, el nu urmărește asta, ci dimpotrivă, ar vrea să nu aibă niciun vrăjmaș. Totuși, dacă el face ce este drept și crede adevărul, lucrând cu onestitate, își va pierde toți prietenii pământești. În ciuda acestui lucru, el va socoti aceasta ca o pierdere mărunță, întrucât marele lui Prieten din ceruri îi este tot mai prietenos și i Se descoperă tot mai iubitor.

În ascultarea lui, Iosua a avut nevoie de mult curaj, pentru că se apucase de o lucrare care cerea mulți ani de perseverență ca să fie dusă la bun sfârșit. După ce a capturat o cetate, el a trebuit să își continue marșul pentru a ataca următoarea fortăreață. Zilele păreau prea scurte pentru luptele pe care le avea de dus. El a cerut chiar ca soarele să stea în loc și, după ce acea zi lungă a trecut, dimineața ni-l descoperă cu sabia în mâini. Iosua a fost asemenea cavalerilor din vechime, care

dormeau în armurile lor. El lupta întotdeauna. Sabia lui nu putea să se odihnească prea mult și armura îi era adesea pătată de sânge. El avea înaintea lui o lucrare pe viață. Așa este viața creștinului, un război de la un capăt la altul. Imediat ce ești spălat în sângele lui Hristos și îmbrăcat în neprihănirea Lui, trebuie să începi să îți croiești calea printr-o pădure de vrăjmași, mergând drept înaintea către cetatea veșniciei. Fiecare pas făcut pe cale trebuie cucerit, căci Satana nu este dispus să se predea nici măcar un centimetru. Trebuie să îți duci continuu lupta. „Cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit” (Matei 24:13) – nu cel ce începe în puterile sale și ajunge în curând la epuizare, ci acela care, încins cu harul divin și având în el Duhul lui Dumnezeu, este hotărât să înainteze și să lupte până a învins ultimul inamic, și care nu părăsește câmpul de bătaie decât după ce aude aceste cuvinte: „Bine, rob bun și credincios!” (Matei 25:23). Uită de acela care spune că viața creștinului este plictisitoare și lipsită de bărbăție. Lasă-l să se ducă și să învețe să fie înțelept înainte de a deschide gura, pentru că, dintre toți oamenii, credinciosul perseverent este cel mai puternic. Tu, care te lauzi cu tine însuși, cu îndrăzneala ta în păcat, tu ești cel care își pleacă fruntea înaintea vrăjmașului. Tu ești cel care șchioapătă. Tu dai bir cu fugiții înaintea vrăjmașului. Tu ești prieten cu lumea.

Tu ești lașul care nu îndrăznește să facă ce este drept și adevărat. Tu ești cel care se așează sub jugul Satanei și al patimilor proprii. Tu ești cel care își ascunde lașitatea - și tocmai tu ai îndrăzneala să spui despre bravul creștin că este un laș. Afară cu tine, căci adaugi minciuni la celelalte spurcăciuni ale tale!

Adeseori, dacă Îl urmăm pe Hristos, va trebui să fim cu adevărat curajoși în a înfrunta obiceiurile acestei lumi. Așa vei vedea că trebuie să acționezi, tinere, dacă trăiești într-o familie ușuratică. Așa vei vedea că trebuie să acționezi tu, care ești soț și tată, chiar în fața soției și a copiilor tăi, dacă ei sunt necredincioși. Copiii au văzut că aceasta este lupta pe care ei trebuie să o ducă la școală. La rândul lor, comercianții și oamenii de afaceri au constatat că aceasta este lupta lor pe piața afacerilor. Cel ce vrea să fie un creștin autentic va trebui să aibă în el o inimă dârză.

Am auzit o relatare despre Dr. Adam Clarke, care demonstrează curajul de care are nevoie câteodată creștinul tânăr. Pe când lucra într-un magazin în Coleraine, cei de acolo se pregăteau pentru târgul anual și măsurau niște stive de țesături. Una dintre ele era prea scurtă, iar patronul a spus, „Vino, Adam, ține de capătul acesta, eu voi ține de celălalt capăt, să tragem un pic de țesătură, și să o întindem ca să fie suficient de lungă”. Dar Adam

nu avea mâini pentru așa ceva, nici urechi să audă cerința necinstită a patronului lui, așa că a refuzat rapid, moment când patronul a spus: „Nu vei ajunge niciodată un comerciant bun. Nu ești bun de nimic nici aici. Du-te acasă mai bine, și apucă-te de altceva”. Da, este posibil ca în zilele noastre să nu ți se ceară să faci asta, căci, în general, patronii nu înșeală la lumina zilei acum, ci folosesc mijloace mult mai viclene. Dosarele de faliment de la tribunal vă pot spune clar la ce mă refer. Falimentele repetate ale aceleiași persoane sunt în general rezultatul furtului dublu distilat; hoții de acum nu mai sunt ca în vechime, când oamenii te jefuiau la drumul mare, ci au ajuns mai rău decât acelea și decât hoții de buzunare. Creștinul adevărat va fi nevoit să își pună piciorul în prag și să spună, „nu, nu pot și nu mă voi implica în astfel de lucruri”, și îi va spune acest lucru patronului, tatălui, prietenului lui, chiar persoanelor al căror respect el dorește să îl câștige, lucru care îi poate fi de cel mai mare ajutor în viață. Dar dacă aceasta este datoria voastră, dragii mei frați și dragele mele surori, anume să faceți ce este drept, faceți acest lucru și dacă ar fi să cadă cerul peste voi. Faceți ce este drept și dacă sărăcia vă va privi în față. Faceți acest lucru și dacă ar fi să ajungeți mâine aruncați în stradă. Pe termen lung, nu veți fi niciodată unul care pierde înaintea lui Dumnezeu.

Dacă trebuie să suferiți pentru neprihănire, ferice de voi! Considerați-vă fericiți să aveți privilegiul de a face orice sacrificiu de dragul conștiinței, căci în aceste zile nu avem puterea de a-L onora pe Dumnezeu așa cum o făceau cei care erau aruncați în închisori, la muncă silnică și pe rug. De aceea, haideți să folosim oportunitățile care ni se oferă pentru a arăta cât de mult Îl iubim pe Domnul și cât de credincios dorim să Îl slujim. Fiți foarte îndrăzneți în a face ceea ce Domnul Isus vă îndeamnă să faceți în toate lucrurile, și lăsați-i pe oameni să creadă că sunteți niște proști dacă procedați astfel, pentru că voi veți fi dintre campionii Domnului, adevărați cavaleri ai Crucii.

Lumea spune, „nu trebuie să fim prea preciși”. Lume ipocrită! Ea și-ar dori să scape cu totul de legea lui Dumnezeu, dar rareori îndrăznește să spună, când vine vorba de alte lucruri, „nu trebuie să fim prea specifici sau prea iubitori”. Cineva i-a spus unui puritan din vechime că „mulți oameni și-au împărțit în două conștiințele, n-ai putea să tai și tu măcar o feliuță din a ta?” „Nu”, a răspuns puritanul, „nu pot, deoarece conștiința mea Îi aparține lui Dumnezeu”. „Trebuie să mai trăim și noi, nu?”, spunea un comerciant iubitor de bani, ca pe o scuză pentru a face lucruri pe care altfel nu le-ar fi putut justifica. „Da, dar mai trebuie să și murim”, a fost răspunsul care i-a fost dat, „și, de aceea, nu trebuie să

facem astfel de lucruri”. Nu suntem forțați de nimic să facem așa ceva ca să trăim. Ar fi mai bine să murim, dacă nu putem trăi fără să facem răul.

Esența ascultării, am spus, ține de scrupulozitate. Dacă ai un copil care este uneori neascultător, totuși, ca regulă generală, îi ceri să facă ceea ce i-ai spus. Ascultarea laudabilă se va dovedi în lucrurile mici, făcând totul conform poruncii. Lasă lumea să judece aceasta cum dorește. Aici este un om cinstit. Oamenii spun despre el, „el este atât de cinstit, încât n-ar fura un cal”! Nu, asta nu ar dovedi că el ar fi fost foarte cinstit, ci ei ar trebui să spună, „omul acesta nu și-ar însuși nici măcar un ac, dacă nu îi aparține”. Aceasta este descrierea pe care lumea o face cinstei, și sigur că, atunci când ajungem la ascultarea de Dumnezeu, lucrurile ar trebui să fie la fel. Să zicem că am avea de-a face cu un patron și el s-ar lăuda, „am un vânzător, și este atât de fidel încât nu ar greși cu un bănuț șase luni la rând”. Nu același lucru ar fi dacă patronul ar fi spus, „nu ai putea găsi o eroare de zece mii de lire la bilanțul de șase luni”. Totuși, dacă un om este strict chiar și în lucrurile mici, fiind minuțios și acordând atenție tuturor lucrurilor, oamenii lumești l-ar putea acuza că este prea strict, prea îngust, și multe alte asemenea lucruri, deși, chiar potrivit definiției lor, esența onestității și a corectitudinii ține de scrupulozitatea și exactitatea în lucrurile mici.

7

FELUL DE LUCRĂTORI DORIȚI

Ce fel de oameni vrea Stăpânul să folosească? Ei trebuie să fie *lucrători*. Omul care nu va face din lucrarea lui o trudă, va descoperi că va trebui să trudească pentru a da socoteală de lenevia lui în marea zi de apoi. Un om care dorește o viață ușoară n-ar trebui să își imagineze niciodată că poate să ocupe amvonul creștin, căci nu este locul lui acolo, iar dacă ajunge într-o astfel de situație, singurul sfat pe care i-l pot da este să plece de acolo cât de curând. Dacă nu vrea să părăsească acea poziție de bunăvoie, îi voi aminti de vorbele lui Iehu despre Izabela, „aruncați-o jos!” (2 Împărați 9:33), și mă voi gândi că acel sfat este perfect aplicabil slujitorului leneș. Un puturos nu are niciun drept să se ridice la amvon. El este un instrument al Satanei spre condamnarea sufletelor oamenilor. Slujirea cere truda minții, pentru că predicatorul trebuie să își alimenteze învățătura cu gândurile sale, să citească și să studieze pentru a-și

menține mintea într-o formă bună. El nu trebuie să își obosească oamenii prin a le transmite adevărul într-o modalitate vagă și nefolositoare, neavând nimic proaspăt care să vină din sufletul lui și care să dea forță adevărului. Mai presus de orice, el trebuie să-și pună inima la lucru în predicarea sa. El trebuie să simtă că ceea ce predică nu poate să fie vreodată un lucru ușor pentru el, ci trebuie să simtă ca și cum ar fi gata să-și dea însăși viața odată cu predica.

În slujba predicării există o trudă a sufletului, întregul om trebuind să fie stârnit la efort, întreaga natură pe care Dumnezeu i-a dat-o fiind concentrată cu toată vigoarea ei la lucrarea de față. Acesta este felul de oameni pe care îi dorim. Ticăloasă trebuie să fie lucrarea aceea în care vezi un predicator ridicându-se și smulgând din el o predică într-un fel de sforăit articulat înaintea unor oameni, care moțăie și ei undeva între adormire și trezire. Mă întreb ce fel de scuză vor aduce unii oameni în final pentru că au făcut lucrarea în halul acesta. Cum o fi să propovăduim un crez sec, să trecem peste anumite doctrine, să le explicăm și să le dăm forță cu argumente logice, dar să nu atacăm niciodată conștiințele oamenilor, să nu le scuturăm în ce privește păcatele lor, să nu le spunem niciodată despre pericolul în care se află și să nu le invităm niciodată cu lacrimi și

îndemnuri la Mântuitorul? Ce lucrare lipsită de putere ar fi aceasta! Ce se va face unor astfel de predicatori? Dumnezeu să aibă milă de ei! Noi avem nevoie de lucrători, nu de leneși. Avem nevoie de oameni înflăcărați, și vă implor să Îi cereți lui Dumnezeu să îi trimită. Secerișul nu poate fi făcut niciodată de oameni care nu trudes, care nu își suflecă mânecile pentru a se pune la lucru. Trebuie ca ei să își abandoneze demnitățile și să se așeze la lucrarea lui Hristos, ca niște adevărați secerători. Ei trebuie să transpire în această muncă, căci nimic nu poate fi făcut la seceriș fără sudoarea frunții, nici la amvon fără sudoarea sufletului.

Dar ce fel de lucrători sunt necesari? Ei trebuie să fie oameni care *se coboară în lanul de grâu*. Nu poți seceră grâul prin a sta la sute de metri de el și a-l privi, ci trebuie să te apropii și să pui mâna pe coasă, așa cum numai secerătorul știe. Tot așa, nu poți mișca inimile oamenilor și să-i aduci la Hristos prin a te imagina o ființă superioară, unul care primește onoruri când îi strânge mâna unui sărac. Există un soi de predicare foarte gentilă, care sună la fel de ridicol ca atunci când ai vedea pe cineva secerând grâul cu un cuțit de desfăcut plicuri și cu mâinile acoperite de mănuși ce se folosesc doar la bal. Nu cred că Dumnezeu ar putea să binecuvânteze vreodată o astfel de predicare. Intră în lanul de

grâu, asemenea bărbaților zeloși! Slujitorii lui Dumnezeu ar trebui să fie conștienți că ei sunt una cu poporul. Oricine ar fi ei în alte aspecte ale vieții, ar trebui să îi iubească pe oameni, să fie alături de ei, să se simtă bucuroși să îi întâlnească și să îi privească în față, spunându-le „frate”. Fiecare om este un frate al meu și, chiar dacă poate fi unul foarte rău, trebuie să îl iubesc și să tânjesc să îl aduc la Isus. Secerătorii lui Hristos trebuie să facă pasul în lanul de grâu.

Acum vom vedea ce aduce cu el secerătorul. Evident, o *seceră*. Felul în care el interacționează cu firele de porumb este ascuțit și tăietor. El taie în carne vie, taie firul de porumb și îl aruncă la pământ. Omul pe care Dumnezeu îl vrea să fie lucrător în secerișul Lui nu trebuie să vină cu niște cuvinte delicate și moi, cu învățături care să gâdile urechile oamenilor în ce privește demnitatea naturii omului, cu lucruri amăgitoare în ce privește abilitățile sale, vorbind despre străduințele zeloase de care acesta ar putea da dovadă spre corectarea stării sale spirituale decăzute, și așa mai departe. O astfel de vorbire diluată poate fi blestemată de Dumnezeu, căci este blestemul acestui veac. Predicatorul cinstit îi spune păcatului pe nume, vorbește despre sabie descriind-o clar, și le spune oamenilor, „vă duceți singuri la pierzare câtă vreme Îl respingeți pe Hristos. Sunteți ca

niște oameni care trăiesc pe buza prăpastiei Iadului, și după scurt timp veți pieri pentru toată veșnicia. Nu putem dilua cu nimic starea voastră, căci trebuie să scăpați de mânia viitoare prin credința în Isus, altfel veți fi alungați pe veci din prezența lui Dumnezeu și de la orice nădejde a bucuriei”. Predicatorul trebuie să facă așa încât mesajele lui să fie tăioase. El nu trebuie să tocească muhia sabiei sale de frica de a nu răni pe cineva. Evanghelia este gândită pentru a răni conștiința, pentru a străpunge inima, cu scopul clar de a separa sufletul de păcat și de sine, așa cum firul de porumb, odată tăiat, este despărțit de sol. Obiectivul nostru este să îl tăiem pe păcătos de la rădăcină, căci orice plăcere a firii pământești trebuie înjunghiată, toată aura lui și toate meritele sale trebuie să fie uscate, iar omul trebuie să ajungă ca un mort pentru a putea fi mântuit. Slujitorii care nu ținesc să taie adânc, nu-și merită nici măcar sarea. Dumnezeu nu l-a trimis niciodată pe acel om care nu tulbură vreodată conștiințele oamenilor. Un astfel de om poate fi ca un catâr care calcă în picioare firele de porumb, dar un secerător nu face niciodată asta. Noi vrem slujitori credincioși, și ne rugăm lui Dumnezeu să îi trimită. Dar atunci când un lucrător taie firul de porumb, el doar a început lucrarea. Pe măsură ce taie, el strânge în brațul său firele tăiate, după care le așează pe rânduri, și apoi

le leagă împreună pentru a le putea strânge. Tot așa, lucrătorul pe care Dumnezeu îl trimite pe câmp trebuie să fie unul care strânge. El trebuie să fie unul care aduce împreună poporul lui Dumnezeu, care îi mângâie pe cei care plâng și îi ridică de la pământ pe cei care au fost tăiați de secera ascuțită a convingerii de păcat. El trebuie să îi lege pe sfinți împreună, zidindu-i în credința lor sfântă.

Ține minte de asemenea că lucrarea nu este niciodată încheiată doar cu secerișul, dacă lucrătorul nu își vede porumbul și grâul în *hambar*, căci câtă vreme acestea nu sunt așezate bine la adăpost, truda lui nu s-a terminat. Tot așa, slujitorul creștin, dacă a fost cu adevărat uns de Dumnezeu la lucrarea lui, nu abandonează grija pentru suflete până când acestea nu ajung în cer. El este asemenea Inimosului, în atitudinea lui față de Cristiana și față de copiii ei. El merge alături de aceștia de la Cetatea Pierzării până la râul Iordan². Dacă ar putea, el ar trece râul cu ei. Slujba lui este să meargă înaintea lor cu pavăza sa, să îi înfrunte pe balauri și pe uriași cu sabia lui și să îi protejeze pe micuți. El trebuie să îi îngrijească așa cum un păstor își îngrijește mieii și cum o doică are grijă de copiii ei, căci dorește să îi aducă în ziua de apoi

---

² Inimosul, Cristiana, Cetatea Pierzării – nume și denumiri simbolice din cartea Călătoria Creștinului, de John Bunyan – n.tr.

înaintea Stăpânului său și să spună, „Iată, eu și copiii pe care mi i-ai dat” (cf. Isaia 8:18).

Noi suntem chemați să ne *rugăm* Domnului, căci aceasta este lucrarea Lui. Doar Domnul poate să trimită bărbații potriviți la această lucrare. El are dreptul să trimită pe cine dorește, căci este secerișul Său, la fel cum orice proprietar poate să se folosească după bunul său plac de terenul său. Ar fi în zadar să apelăm la oricine altcineva. Nu ne-ar fi de niciun folos să apelăm la episcopi care să găsească lucrători pentru noi. Doar Domnul poate să scoată lucrători la seceriș, doar El poate să ridice adevărații lucrători, așa încât rugăciunea trebuie îndreptată către El. „Rugați-L dar pe Domnul secerișului” (Matei 9:38). În primele trei cereri ale ei, Rugăciunea Domnească conține aceste dorințe: „Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ” (Luca 11:2). Nu înseamnă oare aceasta că ne rugăm Domnului ca El să trimită bărbați care să învețe această lume cum să preamărească Numele Lui, cum să poată fi, prin puterea Duhului Său, mijloace pentru venirea Împărăției Lui, și cum să facă așa încât să împlinească voia Lui pe pământ, așa cum se face în ceruri. Trebuie să ne rugăm continuu ca marele Domn al secerișului să ne dea o provizie proaspătă de lucrători zeloși.

Observați expresia folosită aici, anume „să scoată [să trimită, lit. KJV] lucrători la secerișul Lui” (Matei 9:38). Exprimarea din limba greacă este mult mai categorică, având sensul că El îi va împinge înainte, îi va lansa. Același cuvânt este folosit atunci când Domnul a scos diavolul dintr-un om posedat. După cum a fost nevoie de o putere deosebită ca să alunge un diavol, este nevoie de aceeași putere de la Dumnezeu pentru a-l îndemna pe un slujitor la lucrarea Lui. Eu le spun întotdeauna tinerilor care mă întreabă despre lucrare, „nu te face slujitor, dacă te poți abține de la ea”. Dacă aceasta este motivația acelui om, este clar că Dumnezeu nu l-a chemat niciodată, dar dacă pur și simplu nu poate face altceva, atunci el trebuie fie să predice, fie să moară, căci acela este bărbatul chemat. Fie ca Domnul să împingă în lucrare astfel de oameni, să îi lanseze, să îi atragă și să îi determine să predice Evanghelia! Dacă ei nu predică dintr-o chemare divină, nu va exista nicio forță spirituală în lucrarea lor, forță care să acționeze asupra inimilor altora. „Rugați-L dar pe Domnul secerișului, să trimită lucrători la secerișul Lui”.

Domnul nostru a spus, „la secerișul Lui”. Îmi place această remarcă, pentru că ea ne spune că secerișul nu este al nostru. Dacă acel seceriș piere, atunci ceea ce piere este secerișul Tatălui nostru ceresc. Acest lucru

pune o mare greutate asupra sufletului meu. Dacă mi s-ar spune că ar pieri secerișul vreunui tiran aspru și apăsător, aș putea spune, „Să piară! Dacă ne-am preocupa de el, ce bine i-am face lui sau oricărui alt om? El zdrobește fețele săracilor, așa că cine ar vrea să îl îmbogățească?” Dar atunci când avem de-a face cu Domnul nostru iubitor, cu Tatăl nostru binecuvântat, nimeni nu poate suporta gândul ca lucrarea Lui să iasă în pierdere, și totuși Isus o prezintă înaintea noastră ca și cum secerișul lui Dumnezeu este pe punctul de a pieri din lipsă de secerători. Dacă un înger te-ar lua pe aripa lui și te-ar ridica la câteva sute de mile de asupra pământului, de unde ai putea privi în jos către pământ având o priveliște largă, și dacă ai rămâne acolo și ai vedea cum lumea se învârte înaintea ta timp de 24 de ore, cu lumina soarelui coborând gradual asupra tuturor părților planetei, și dacă, în lumina soarelui, ai putea vedea anumite culori care ar însemna locurile unde harul a pătruns, locurile unde este idolatrie, pe cele unde este ateism și pe cele unde influența papalității este copleșitoare, ai fi întristat să vezi doar ici și colo pe întreg globul câteva picături mărunte de rouă, care sunt semnele harului lui Dumnezeu, pe când umbre mari de întuneric s-ar înfățișa înaintea ta așa încât să poți concluziona că toată lumea zace în cel rău. Dacă această priveliște s-ar

schimba și ai vedea cele două emisfere întinse pe o hartă și transformate într-un lan de porumb, gata pentru recoltă, cât de trist ai fi să vezi doar ici și colo câțiva oameni muncind pe porțiuni mici, făcând tot ce pot ei mai bine, pe când marea masă a lanurilor rămâne neatinsă de seceră. Ai putea vedea astfel ținuturi imense unde nu ai vedea o singură persoană secerată, și asta de la întemeierea lumii. Ai putea fi întristat la gândul că recolta lui Dumnezeu suferă, că oamenii pe care El i-a creat după chipul Său și i-a făcut pentru nemurire pier din lipsa Evangheliei. „Rugați-L”, iată care este accentul întregului pasaj.

„Rugați-L dar pe Domnul secerișului să trimită lucrători la secerișul Lui” – roagă-te ca aceste câmpuri să nu ajungă să putrezească înaintea ochilor noștri.

„Dar nu voi putea predica vreodată”, zice unul. Dacă nu predici, poți să Îl slujești pe Dumnezeu într-un alt fel. Ce-ar fi să începi o întâlnire de rugăciune în casa ta?

Unii dintre voi locuiți în diferite părți ale Londrei, așa că ați putea să vă faceți prieteni în acele zone. Faceți ceva pentru Isus! Surori dragi, ce-ar fi să adunați în jurul vostru femei mai tinere și să vorbiți cu ele despre Mântuitorul? Poate că un frate nutrește în inima lui o

dorință de a merge pe câmpul de misiune. Nu stinge Du-hul! Ai putea să îți ratezi vocația în timp ce încerci să astupi acel glas interior și acea dorință. Mai degrabă ai putea să izbucnești în fanatism și să devii nebun în entuziasmul tău, decât să rămâi într-o stare de răceală moartă, nepăsându-ți de sufletele oamenilor. La ce se gândesc creștinii din zilele noastre? Dacă aud vorbindu-se despre Japonia, ei spun, „O, am putea să facem comerț acolo”, dar nu spun, „cine dintre noi poate să meargă în Japonia să le spună Evanghelia acelor oameni?” Nu crezi că soldații, marinarii, comercianții și astfel de oameni, care călătoresc în părțile cele mai îndepărtate ale lumii, sunt tocmai persoanele potrivite pentru a răspândi Evanghelia? N-ar trebui ca cel ce este creștin să spună, „voi încerca să găsesc o meserie pentru mine care mă va duce în contact cu o categorie de persoane care are nevoie de Evanghelie, și mă voi folosi de acea meserie ca de un cal pentru Hristos și, pentru că ipocriții se folosesc de religie pentru câștig, eu voi face ca meseria și preocuparea mea în această lume să fie pusă în slujba religiei mele”? „O”, zice unul, „putem lăsa acest efort pe seama societății misionare”. Dumnezeu să binecuvânteze societatea misionară dar, așa cum voiam să spun, ar fi mai bine dacă El o sufocă dacă această atitudine ar sufoca efortul nostru, la nivel personal. Noi

vrem ca lucrătorii noștri, soldații, marinarii și comercianții evlavioși de pretutindeni să fie conștienți de faptul că nu pot să își găsească locul în această lume bazându-se pe eforturile societății misionare care să facă totul în locul lor, ci vrem ca aceștia să își însușească o parte din această bătălie măreață. Dacă nu poți să slujești tu însuți, desigur că societatea misionară este cel mai bun lucru imaginabil, prin care îi poți ajuta pe alții să facă lucrarea. Totuși, marea chemare din partea lui Hristos este ca tu însuți să mergi la răscruci de drumuri și, pe câți îi poți găsi acolo, să îi convingi să vină la marele ospăț al Evangheliei.

8

UN PROASPĂT CONVERTIT ȘI UN LUCRĂTOR DE SUCCES

S-a întâmplat adesea ca, în timp ce oamenii și-au petrecut timpul schițând planuri în mințile lor, ei să rateze oportunități reale. Ei nu doreau să construiască, pentru că nu puteau ridica un palat. De aceea, au rămas să tremure de frig în toiul iernii. Nu erau dispuși să se îmbrace în haine simple, pentru că nu voiau decât purpură și haine scumpe. Nu erau mulțumiți să facă puțin, așa că nu au mai făcut nimic. Nu ne va folosi la nimic să ne rugăm pentru o trezire răspândită a religiei și să ne mângâiem unii pe alții cu nădejdea ei, dacă, în tot acest timp, facem ca zelul nostru să se stingă și să fie cheltuit pe planurile noastre, planuri însoțite de așteptări înalte și de tânjiri deosebite, în loc să o imităm pe acea femeie despre care este scris că „ea a făcut ce a putut” (Marcu 14:8), și să lucrăm sârguincios în slujba sfântă care ne

este la îndemână, potrivit îndemnului lui Solomon: „Tot ce găsește mâna ta să facă, fă cu toată puterea ta!” (Eclesiastul 9:10). Atunci când cei credincioși sunt zeloși făcând ceea ce Dumnezeu le dă putere să facă, ei se află pe calea înaltă a succesului bogat. Prin contrast, dacă stau toată ziua leneși, așteptând lucruri deosebite, lipsurile lor spirituale vor veni asupra lor ca un om înarmat.

Andrei este imaginea a ceea ce toți ucenicii lui Hristos ar trebui să fie. El a început cu ceva. Acest prim misionar creștin de succes a fost el însuși un ucenic sincer al lui Isus. În timp ce atât de mulți tânjesc după slujirea Bisericii lui Hristos, neavând vreo preocupare pentru gloria Împărăției Lui și nici parte la ea, va fi întotdeauna necesar să repet acel avertisment: „Dumnezeu îi zice însă celui rău: ,Ce tot înșiri tu legile Mele, și ai în gură legământul Meu?’” (Psalmul 50:16). Oamenii care n-au văzut niciodată frumusețile lui Emanuel nu sunt persoanele potrivite pentru a le descrie înaintea altora.

Andrei a fost zelos pentru sufletele altora, chiar dacă era un proaspăt convertit. El l-a văzut azi pe Isus ca Mielul lui Dumnezeu, și în ziua următoare s-a dus după fratele său Petru. Să ne ferească Dumnezeu să îți interzicem ție, care ai găsit ieri bucuria și pacea, să îți folosești zelul proaspăt și dragostea tinerească. Nu, nu întârzia, ci grăbește-te să răspândești vestea bună care

Îți este acum atât de proaspătă și atât de plină de bucurie. Este drept că cei care au avansat mai mult și sunt mai experimentați ar trebui să se ocupe de cei sceptici și mai greu de convins, dar tu, chiar tu, așa tânăr cum ești, ai putea să găsești unii oameni cărora să le slujești într-un fel, unii care s-ar asemena fratelui lui Andrei, unei surori care îți este dragă, care îți va asculta povestea nepoleită și va crede mărturia ta simplă.

Andrei era un ucenic, un ucenic nou, un om obișnuit, cu abilități obișnuite. El nu era deloc personajul briliant care s-a dovedit a fi fratele său, Simon Petru. Chiar dacă vedem menționat numele lui Andrei în decursul vieții lui Isus Hristos, nu este relatată nicio circumstanță notabilă în ceea ce îl privește. Fără îndoială că, mai târziu în viață, el a devenit un apostol foarte folositor și, potrivit tradiției, și-a pecetluit lucrarea vieții printr-o moarte pe cruce, însă la început Andrei a fost un credincios obișnuit în ce privește talentele lui, unul la care nu găseai nimic remarcabil. Totuși, Andrei a fost un slujitor util, și astfel este clar că slujitorii lui Isus Hristos nu trebuie să se scuze că nu pot face nimic pentru a extinde granițele Împărăției Lui prin a spune, „eu n-am niciun talent remarcabil, nicio abilitate specială”. Eu nu sunt de acord cu cei care deplâng slujitorii cu daruri mai puțin spectaculoase, batjocorindu-i, ca și cum

n-ar trebui să ocupe deloc amvonul. Ca slujitori ai lui Dumnezeu, ar trebui noi oare să fim evaluați după simpla abilitate oratorică? Este oare acesta modelul lui Pavel, dacă îl vedem că a renunțat la înțelepciunea cuvintelor omenesti așa încât credința ucenicilor să nu fie întemeiată pe înțelepciunea omului, ci pe puterea lui Dumnezeu? Dacă ai șterge din Biserică toate stelele mărunte lăsându-le doar pe cele de primă mărime, întunericul acestei lumi sărmene ar crește de șapte ori. Cât de adesea sunt aduși în Biserică predicatori eminenti, care sunt încântarea ei, de către cei mai puțin importanți, la fel cum Simon Petru a fost convertit prin slujirea lui Andrei! Cine poate spune ce ar fi devenit Simon Petru dacă nu ar fi fost Andrei? Cine poate spune cum ar fi fost biserica din Ierusalim dacă nu ar fi existat un Petru sau dacă acesta i-ar fi închis gura lui Andrei? Și cine ar putea să arate cu degetul către fratele sau sora care are abilități mai neînsemnate și să spună, „aceștia trebuie să tacă”? Nu, ci dacă ai o abilitate, folosește-o cu tot zelul. Dumnezeu îți cere asta. Nu lăsa ca frații tăi să te împiedice să-ți pui darurile la lucru. Chiar dacă ai o lumină cât de mică, nu o ascunde, căci există un ochi predestinat să vadă prin lumina ta, o inimă rânduită să găsească mângâiere prin razele tale slabe. Strălucește, iar Domnul te va accepta.

Fiecare mărturisitor al credinței lui Hristos este chemat să facă ceva spre extinderea Împărăției Răscum-părătorului. Eu zic că toți, indiferent care ar fi darurile lor, trebuie să fie asemenea lui Andrei în ce privește promptitudinea. Imediat ce a fost convertit, el a devenit un misionar. Imediat ce a învățat, a început să îi învețe pe alții. Eu aș vrea ca toți aceștia să fie ca Andrei, perseverenți și prompti. El îl găsește mai întâi pe Petru, care este primul său succes, și cine poate spune cât de mulți au fost binecuvântați prin slujirea lui? Este posibil ca, de-a lungul întregii sale vieți și lucrări, Andrei să fi adus multe oi rătăcite în turma Răscum-părătorului, dar este un lucru cert că prima avea să fie una dintre cele mai dragi pentru inima lui. El l-a găsit mai întâi pe Petru, și chiar dacă a fost tatăl spiritual al multor fii, s-a bucurat cel mai mult că era tatăl spiritual al propriului frate, Petru, fratele său de trup, dar fiul său în Isus Hristos.

Obiectivul câștigătorului de suflete nu este să-i aducă pe oameni la o simplă religiozitate exterioară. Puțin trebuie să fi făcut pentru un om dacă l-ai transformat dintr-un călcător al Zilei Domnului într-unul care o păzește, dar îl lași la stadiul de fariseu auto-neprihănit. Puțin vei face pentru el dacă îl convingi ca, după ce nu a fost un om al rugăciunii, să fie doar unul dintre cei care folosesc o formă de rugăciune, nepunând inimă în ea.

Nu faci decât să schimbi forma păcatului în care omul trăiește, căci îl oprești din a se îneca în apă sărată, dar îl arunci într-una dulce. Ai luat o otravă din el, dar îl expui la o alta. Adevărul este că, dacă vrei să faci o slujire adevărată pentru Hristos, rugăciunea și zelul tău trebuie să se îndrepte către persoana care a devenit obiectul atenției tale, și ele nu se pot opri decât atunci când îl aduci față în față cu harul și când el se alipește de Isus Hristos, acceptând viața veșnică așa cum se găsește în jertfa ispășitoare. Nimic altceva nu poate fi util pentru această lume, căci orice alt lucru se dovedește inutil pentru lumea ce vine. Obiectivul nostru este să-i aducem pe oameni la Isus, nu la botez, nici la biserică, ci la picioarele Aceluia singurul ce poate spune, „Fiule, păcatele îți sunt iertate!” (Marcu 2:5).

Pentru a-i aduce pe oameni la Isus, poți adopta mai apoi *mijloace*, și majoritatea acestora trebuie să le aducă învățătură, altfel spus să îi pună în fața informației legată de Evanghelie. Este un lucru uimitor că, deși lumina Evangheliei este atât de abundentă în jurul nostru, este atât de inegal distribuită în această țară. Când mi-am mărturisit nădejdea în Hristos către doi sau trei oameni aflați în tren, am descoperit că cei ce mă ascultau considerau că le spun lucruri cu totul noi. Am văzut privirea de uimire pe fața multor oameni inteligenți

când le-am explicat învățătura jertfei substitutive a lui Hristos. Când m-au întâlnit, persoanele care participaseră din tinerețea lor la slujbele bisericilor lor erau complet neștiutoare cu privire la adevărul simplu al justificării prin credință. Mai mult, unii au fost chiar la locuri de închinare dintre cele mai vestite, dar nu au aflat adevărul fundamental care spune că niciun om nu este mântuit prin faptele sale, ci prin credința în sângele și neprihănirea lui Isus Hristos. Acest popor pare să fi înghițit bine doctrina neprihănirii de sine, așa că protestantismul lui Martin Luther este în general necunoscut. Oamenii susțin că ei cred în harul lui Dumnezeu, dar marea majoritate a lor încă te vor îndemna să-ți dai toată silința, și abia după aceea să sperii în îndurarea lui Dumnezeu. Încrederea legalistă în meritele proprii este singura explicație a situațiilor când doctrina care spune că cel ce crede în Isus este mântuit prin lucrarea încheiată de El ajunge să fie batjocorită, tratată ca banal entuziasm, și atacată pretinzând că ar conduce la o trăire ușuratică. De aceea, ești chemat să propovăduiești Evanghelia peste tot în jurul tău, așa încât nimeni dintre cei ce se află sub influența ta să nu fie lăsat în ignoranță. Pot aduce mărturie personală că afirmațiile Evangheliei, în mâna lui Dumnezeu, au fost suficiente pentru a conduce sufletele la pacea imediată.

În urmă cu câteva luni am întâlnit o doamnă care avea niște idei catolice și, discutând cu ea, am fost încântat să văd ce lucru interesant și atractiv i se părea Evanghelia. Ea s-a plâns că nu s-a bucurat niciodată de pacea minții ca rezultat al religiei ei și că niciodată nu i se părea că ar fi făcut suficient. Ea prețuise foarte mult iertarea dată de preoți, dar îi era destul de clar că nu putea să-și odihnească sufletul doar pe baza acesteia. Se temea de moarte, Îl vedea pe Dumnezeu ca înfricoșător, iar Hristos era pentru ea mai degrabă un obiect al uimirii decât al dragostei. Când i-am spus că oricine crede în Isus este iertat complet, și că eu știam că sunt iertat – că eram sigur de acest lucru pe cât eram sigur de existența mea, că nu mă temeam nici de viață și nici de moarte, căci ele erau același lucru pentru mine, fiindcă Dumnezeu îmi dăduse deja în viața veșnică în Fiul Său, am văzut cum o avalanșă de gânduri noi i-au zguduit mintea. Atunci a spus: „dacă aș putea crede asta, aș fi cea mai fericită persoană din lume”. N-am putut să nu intervin și să îi spun că i-am dovedit adevărul Evangheliei, și că am motiv să cred că acea simplă conversație pe care am avut-o nu va fi dată uitării. Este imposibil să știm câți oameni s-ar putea afla în robia păcatului pur și simplu pentru că nu au acces la cea mai simplă învățătură și la cele mai simple și mai clare adevăruri ale Evangheliei lui Isus Hristos.

Tot așa, mulți oameni pot fi aduși la Hristos prin *exemplul* tău. Crede-mă, nu există predicare în această lume cum este mesajul pe care îl răspândește o viață sfântă. Atunci când îmi amintesc de unii pretinși religioși și de faptul că ei sunt un motiv de dezgust nu doar pentru religia lor, ci și pentru moralitatea comună a oamenilor, acest lucru mă face să roșesc și mă slăbește în mărturia mea pentru Domnul meu. Mă face să mă simt ca și cum trebuie să vorbesc cu o suflare împiedicată și cu genunchii tremurând, mai ales când îmi amintesc de ipocrizia condamabilă a acelor care își fac loc în Biserica lui Dumnezeu și care, prin păcatele lor abominabile, aduc ocară asupra cauzei lui Dumnezeu și pierzare veșnică asupra propriilor persoane. În măsura în care Biserica este sfântă, exact în acea măsură mărturia ei pentru Hristos va fi puternică. Dacă sfinții ar fi curați, mărturia noastră ar fi ca focul printre paie, ca flacăra arzătoare în mijlocul lanurilor coapte. Dacă sfinții lui Dumnezeu ar fi mai puțin asemănători lumii, mai dezinteresați, mai dedicați rugăciunii, mai evlavioși, oștirile Sionului ar zgudui popoarele și ziua biruinței lui Hristos s-ar apropia cu siguranță.

9

O BUNĂ SLUJIRE CU O ATITUDINE BUNĂ

Duhul Sfânt nu ne cere să părăsim preocupările și situația noastră momentană pentru a-I sluji Domnului. El nu ne îndeamnă să uităm de relațiile noastre obișnuite care ne fac să fim soți sau soții, părinți sau copii, patroni sau angajați. El nu ne sugerează să ne îmbrăcăm într-o haină specială și să ne izolăm de lume sau să ne retragem într-o mănăstire. El nu vrea nimic din toate acestea, ci îi îndeamnă pe slujitori să continue în vocațiile pe care le aveau, făcând binele și slujind cu o atitudine bună. Căpetenia noastră măreață nu dorește ca tu să speri să câștigi lupta prin a-ți părăsi postul. El vrea să îți păstrezi meseria, chemarea sau profesia, dar în tot acest timp să Îi slujești Domnului prin ea, împlinind voia lui Dumnezeu din inimă, în lucrurile obișnuite. Aceasta este frumusețea practică a credinței noastre sfinte, anume că, atunci când a alungat diavolul dintr-un om, El l-a trimis acasă pe om

pentru a-și binecuvânta prietenii spunându-le despre lucrurile mari pe care Dumnezeu le-a făcut pentru el. Harul nu smulge copacul pentru a-l planta în altă parte, ci îl îndeamnă să umbrească vechea casă în același loc, dar să aducă roade bune acolo unde se află. Harul nu ne face să fim mai puțin pământești, chiar dacă ne face să fim separați de lume.

Religia adevărată ne face deosebiți de alții, așa cum Domnul nostru Isus a fost despărțit de păcătoși, dar ea nu ne închide și nu ne izolează ca și cum noi am fi prea buni sau prea blânzi ca să putem fi de folos în viața de zi cu zi. Ea nu ne pune într-o cutie de sare și trănțește capacul peste noi, ci ne aruncă printre semenii noștri, spre binele lor. Harul ne face slujitorii lui Dumnezeu, chiar dacă suntem încă slujitori ai oamenilor. El ne face capabili să ne ocupăm de lucrarea cerului în timp ce ne facem și treburile pe acest pământ. Ea sfințește responsabilitățile obișnuite ale vieții prin a arăta cum să le facem în lumina cerului. Dragostea lui Hristos transformă cele mai obișnuite și mai simple acțiuni în lucruri sublime. Așa cum lumina soarelui strălucește asupra unui peisaj și îi dezvăluie frumusețea pe care altfel n-am fi putut să o vedem, tot așa face și prezența Domnului Isus. Atitudinea de consacrare face ca slujirea în lucruri obișnuite să fie un lucru atât de sublim pe cât este închinarea înaintea

tronului veșniciei, închinarea adusă de duhurile acelora care își au locuința în curțile cerului.

Fie că suntem patroni sau angajați, săraci sau bogați, haideți să luăm aceste cuvinte ca model pentru noi: *„ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni”* (Coloseni 3:23). Fie ca ele să fie gravate ca o pecete în inimile noastre și să devină motto-ul nostru. Fie ca ele să fie regula constantă a vieților noastre și suma motivațiilor noastre. În susținerea acestui țel plăcut, aș vrea să spun că, dacă suntem făcuți capabili să adoptăm acest motto, el va influența mai înainte de toate însăși lucrarea noastră, după care ne va ridica duhul pentru a o prețui. Aș vrea să adaug totuși că, dacă Domnul va fi cu adevărat totul în tot pentru viețile noastre, El are dreptul să aștepte ascultare de la noi, și noi ne aflăm sub o mie de obligații ca să Îi dăm acea ascultare.

Dacă trăim cu adevărat „ca pentru Domnul”, trebuie să trăim cu totul pentru El. Domnul Isus este cel mai categoric Stăpân. El a spus: „nimeni nu poate sluji la doi stăpâni” (Matei 6:24), și vom vedea că așa este. El fie are totul din partea noastră, fie nimic. Dacă El este cu adevărat Domnul nostru, El trebuie să fie singurul Suveran, căci El nu tolerează niciun rival. Creștine, ești chemat să trăiești pentru Isus și doar pentru El. Nu trebuie să ai niciun țel care să intre în competiție cu El și

privirea ta nu trebuie să fie împărțită. Dacă inima ta este împărțită, viața ta va fi un eșec. Așa cum niciun câine nu poate să alerge simultan după doi iepuri, căci îi va pierde pe amândoi, în mod cert niciun om nu poate să umble după două obiective contrare și să spera că îl va atinge pe vreunul dintre ele. Nu, căci unui slujitor al lui Hristos i se cere să fie un om concentrat: dorințele lui trebuie să fie legate într-una singură, iar acea dorință trebuie îndreptată nu asupra lucrurilor de pe pământ, ci asupra celor de sus. Inima lui nu trebuie să fie împărțită, altfel se va spune despre el ca despre cei din Osea: „Inima lor este împărțită: de aceea vor fi pedepsiți” (Osea 10:2). Cămara inimii este prea îngustă pentru a putea primi în același timp în ea pe Împăratul împărățiilor și lumea, firea pământească ori diavolul.

În slujirea lui Dumnezeu, trebuie să acordăm o mare atenție împlinirii lucrării Lui prin cele mai bune eforturi ale noastre, și să simțim o nerăbdare profundă de a-I fi plăcuți în toate lucrurile. Există o meserie anume, prin care un om stropește cu vopsea o hârtie pentru a face decorațiuni de perete, așa că, prin acțiuni rapide, sunt acoperite suprafețe mari de hârtie. Dacă acel vopsitor ar râde de un artist eminent pentru că el a acoperit un spațiu prea mic, insistând cu detalii la acea mică piesă a picturii sale vreme de multe ceasuri, o astfel de

atitudine batjocoritoare ar fi ridicolă în ea însăși. Felul în care lumea tratează religia este asemenea celui vopsitor, căci lumea este plină de astfel de lucruri, și ea dorește să le facă repede. Prin contrast, calea lui Dumnezeu, calea cea strâmtă, este o cale ce necesită atenție la detalii. Pe ea se găsesc lucruri mărunte și, pentru a le împlini, este nevoie de minte, efort, veghere și grijă. Vei putea vedea cât de prețioasă este acea lucrare de artă numai după ce va fi gata. Ea durează, așa că nu trebuie să te minunezi că omul acela petrece timp realizând-o. Tot astfel, evlavia adevărată este acceptabilă înaintea lui Dumnezeu și durabilă pe veci tocmai pentru că ea răsplătește bine eforturile sânguincioase ale omului lui Dumnezeu. Pictorul lucrărilor în miniatură trebuie să fie foarte atent la fiecare atingere și la fiecare colțișor, căci cea mai mică greșeală îi poate ruina lucrarea. Hai-deți ca viața noastră să fie asemenea artei picturii în miniatură: fie ca ea să fie realizată „cu frică și cutremur” (Filipeni 2:12).

Noi slujim unui Dumnezeu de trei ori sfânt, iar cei ce se apropie de El vor manifesta reverență față de El. Domnul nostru binecuvântat n-a făcut niciodată vreo greșeală atunci când L-a slujit pe Tatăl Său. El n-a petrecut nici măcar un ceas în nepăsare și n-a rostit niciun cuvânt nefolositor. El a trăit o viață foarte atentă, căci

nici chiar nopțile de veghere n-au fost lipsite de preocuparea profundă prin care a adus înaintea lui Dumnezeu în rugăciune nerăbdarea Lui de a-L sluji. Dacă noi credem că Îl putem sluji pe Dumnezeul nostru cu primul lucru care ne vine la îndemână, facem o mare greșală și insultăm grav Numele Lui. Dacă credem că putem să Îl onorăm slujindu-L cu o jumătate de inimă sau într-o manieră superficială, atunci avem o idee foarte imperfectă despre măreția Lui infinită. Nu, ci dacă vei trăi cu adevărat „ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni”, atunci trebuie să veghezi asupra fiecărei mișcări a inimii și vieții tale, altfel vei eșua în planurile tale.

Lucrarea noastră pentru Isus trebuie să crească pe terenul inimii. Slujirea noastră nu trebuie făcută ca un lucru de rutină, ci în ea trebuie să existe vigoare, putere, prospețime, realism, sârguință și căldură. Astfel, nu va fi bună de nimic. Niciun pește n-a venit vreodată pe altarul lui Dumnezeu, pentru că peștele nu poate ajunge viu acolo. Domnul nu vrea nimic din închinarea ta moartă și lipsită de inimă.

Știi ce înseamnă să pui inimă în tot ceea ce faci. Poți explica acest lucru prin felul în care îți trăiești viața. O lucrare acceptată de Domnul trebuie să fie o lucrare în care inima este implicată cu totul. Ea nu poate fi o lucrare în care angajăm câteva gânduri despre Hristos,

cu totul ocazional, câteva cuvinte reci, câteva daruri la întâmplare, puțin făcut aici, puțin făcut acolo, ci, așa cum inima bate, tot așa trebuie să Îl slujim pe Dumnezeu. Inima trebuie să fie însăși viața noastră. Noi nu suntem chemați să ne tratăm religia ca și cum ar fi un fel de fermă pe care am vrea să o îngrijim la sfârșit de săptămână, și pentru care să nu ne preocupăm prea mult, întrucât ne gândim cel mai mult la propriile interese, câștigurile și plăcerile eului și ale lumii. Domnul nostru va fi *aut Caesar aut nullus* – fie Stăpân, fie nimic. Stăpânul meu este un soț gelos: El nu va tolera un gând rătăcitor de iubire, îndreptat în altă direcție, și consideră o batjocură când cei care se consideră preaiubiții Lui își îndreaptă dragostea mai mult către alții decât către El. O astfel de necurăție a inimii nu poate fi permisă vreodată, așa că haideți nici să nu visăm la ea.

Ce lucru deșert și nevrednic este când un om își face lucrul bine doar când este supravegheat. O astfel de supraveghere este necesară pentru băieții de la școală și pentru zilieri. Nu cred că te-ai gândi vreodată că ar fi nevoie să îi supraveghezi pe oamenii care au un suflet nobil. Iată un tânăr ucenic care se așează la lucru pentru a copia o pictură: stăpânul lui stă lângă el și privește la fiecare linie, căci tânărul năvalnic ar putea deveni nepăsător și i-ar putea distruge lucrarea, sau ar putea să se

întorcă la jocurile lui, dacă n-ar priveghea bine. Și-ar putea închipui cineva că Rafael sau Michelangelo ar fi avut nevoie de supravegherea altora pentru a-și face munca? Nu, maestrul artist nu are nevoie de un ochi pentru a-l îndemna să-și continue munca. Papii și împărații au venit să îi viziteze pe marii pictori în studiourile lor, dar crezi oare că aceștia au pictat mai bine pentru că mai marii acestei lumii s-au holbat la ei? Cu siguranță că nu. Probabil că aceste vizite mai degrabă i-au emoționat și ar fi putut să greșească. Ei aveau privirea ațintită la ceva mai bun decât la ochii personajelor pompoase. Tot așa, adevăratul creștin nu are nevoie de ochiul omului ca să vegheze asupra lui. Pot exista păstori și predicatori care să-și facă slujba mai bine doar pentru că pe urmele lor stau episcopii și prezbiteriile. Închipuie-ți însă un episcop supraveghind lucrarea lui Martin Luther și încercând să îi stârnească zelul. Sau imaginează-ți un conciliu privind-l pe Calvin pentru a se asigura că el rămâne sănătos în credință. Nu, mințile sănătoase depășesc nivelul la care ar avea nevoie de stăpânirea și stimulul care ar veni în urma supravegherii din partea oamenilor muritori.

Duhul lui Dumnezeu locuiește în noi, astfel că Îl slujim pe Domnul dintr-un principiu de viață interior, care nu este hrănit din afară. Într-un credincios real există o

conștientizare covârșitoare a faptului că Dumnezeu îl vede, așa că nu îi pasă cine altcineva ar putea să își îndrepte ochii asupra lui. Pentru el este suficient că Dumnezeu este acolo. El nu ia aminte atât de mult la privirea omului, căci nu o curtează și nici nu este înfricoșat de ea. Chiar dacă fapta bună rămâne necunoscută, întrucât Dumnezeu o vede, celui credincios îi este suficient. Chiar dacă ea este scoasă la lumina zilei pentru a fi cercetată de cei cu ochiul minuțios, celui credincios îi pasă prea puțin de cine o laudă sau critică, pentru că el știe că Dumnezeu îi primește slujirea. Așa este un adevărat slujitor al lui Hristos. El nu vrea să fie un slujitor al ochilor oamenilor, ci în cel mai sublim sens un slujitor care lucrează sub privirea lui Dumnezeu.

Plata? Poate fi aceasta motivația slujirii unui creștin? Da, în sensul cel mai înalt, căci cel mai mare dintre sfinți, precum Moise, „avea ochii pironiți spre răsplătire”, și dacă nu s-ar fi gândit la aceasta, era ca și cum ar fi disprețuit răsplata pe care Dumnezeu o promite popoului Său. Atenția acordată răsplății care vine de la Dumnezeu ucide egoismul care așteaptă întotdeauna o răsplată din partea oamenilor. Putem amâna răsplata noastră și ne putem mulțumi ca, în loc să primim laudele astăzi, să fim înțeleși și reprezentați greșit. Putem amâna răsplata noastră și în schimb putem îndura să

fiți dezamăgiți de oameni în lucrarea noastră, căci atunci când răsplata finală va veni, cât de glorioasă va fi ea! Un ceas petrecut în părtășie cu Isus va compensa o viață întreagă de persecuție! Un zâmbet din partea Lui ne va răsplăti de o mie de ori mai mult decât toate dezamăgirile și descurajările.

10

UN LIDER DEOSEBIT ȘI SOLDAȚI BUNI

Ce minunății pot face oamenii când sunt influențați de o dragoste entuziastă pentru un lider! Trupele lui Alexandru cel Mare au mărșăluit mii de mile pe jos, și ar fi fost cu totul descurajate dacă nu ar fi avut zel pentru Alexandru. El i-a condus înainte cucerind. Prezența lui Alexandru era viața curajului lor și gloria puterii lor. Dacă trebuiau să meargă o zi întregă prin nisipurile arzătoare, ei știau un singur lucru, anume că Alexandru lupta cot la cot cu ei. Dacă erau însetați, ei știau că și el înseta, căci atunci când cineva i-a adus o cană cu apă, el a lăsat-o deoparte deși îi era sete, și a spus: „Dați-o soldatului acela bolnav”. Odată s-a întâmplat că ei erau încărcăți cu prăzile de război și fiecare se îmbogățise cu haine scumpe și verigi de aur. Atunci ei au încetinit ritmul, mergând mult mai lent, atât cât puteau să poarte, iar împăratul s-a temut că nu îl vor învinge pe inamicul lor. Constatând că aveau prea multe prăzi de război care

i-au fost atribuite ca împărat, le-a ars înaintea soldaților lui și i-a îndemnat să facă același lucru, astfel încât să îl urmărească pe vrăjmaș și să câștige din nou. „Partea lui Alexandru este dincolo”, a strigat el și, văzând cum prăzile împăratului erau mistuite de foc, războinicii lui și-au dat acordul să își cedeze propriile câștiguri și să fie alături de împăratul lor. El a făcut primul ceea ce le-a ordonat altora să facă: în lepădare de sine și în greutate, el a fost alături de soldații lui.

Tot așa acționează Domnul și Stăpânul nostru față de noi. El spune: „Renunțați la plăcere spre binele altora. Lepădați-vă de voi înșivă și luați-vă crucea. Suferiți, chiar dacă ați putea să ocoliți suferința. Când gloria lui Dumnezeu cere de la voi trudă sau suferință, trudiți, chiar dacă ați putea să vă odihniți. Nu v-am dat oare o pildă?” „El, măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (2 Corinteni 8:9). El a abandonat multe lucruri ca să ne îmbrace cu slava Lui. Când slujim din inimă un Lider ca El și când suntem înflăcărați de Duhul Lui, atunci a cârti, a ne plânge și a fi plictisiți ori leșinați sunt lucruri cu totul nepotrivite. O pasiune divină ne conduce dincolo de noi înșine.

Eu cred că mulți oameni ai muncii – nu îi judec pentru asta – se gândesc mereu cum să muncească pe

cât de puțin se poate pentru a-și câștiga salariile, și întrebarea legată de ei nu este, „Cât le putem da ca salariu?”, ci, „Cât de puțin le putem da? Cât de puțină muncă fac în timpul zilei, fără a fi acuzați de lenevie?” Mulți oameni spun: „Nu trebuie să facem azi toată munca, pentru că vom avea nevoie să muncim ceva și mâine. Patronii noștri nu ne vor da mai mult decât pot, astfel că nici noi nu vom munci mai mult decât suntem obligați”. Aceasta este atitudinea generală de ambele părți și, ca națiune, vom ajunge ca niște câini, pentru că acesta este spiritul dintre noi, și vom fi tot mai bătuți de competiția străină atâta timp cât vom hrăni acest spirit. Un astfel de lucru nu poate fi tolerat printre creștini, în slujirea Domnului nostru Isus. Nu este niciodată potrivit ca un predicator să spună: „Dacă predic de trei ori pe săptămână, este destul pentru cât ar putea să se aștepte oricine de la mine. De aceea, nu am de gând să fac mai mult”. Nu este niciodată potrivit să spui: „Eu sunt învățător de școală duminicală. Dacă ajung la clasă când trebuie – unii dintre voi nici nu faceți asta – și dacă închei la timp, nu trebuie să mă mai preocup de băieții și de fetele din clasa mea de-a lungul săptămânii. Nu mă voi lăsa deranjat de ei. Voi face doar ceea ce trebuie să fac, nimic mai mult”.

Se povestea într-o anume țară că soția unui băcan a tăiat o prună în două, temându-se că altfel ar fi atârnat

cu un gram în plus pe cântar, motiv pentru care băieții au poreclit-o Dna Taie-Prună. Oh, sunt mulți Taie-Prună în creștinism. Ei nu vor să facă pentru Isus mai mult decât este strict necesar. Ei ar fi încântați să cântărească bine, dar ar fi deodată triști dacă ar fi convinși că ar fi făcut prea mult. Ah, când vrem să simțim că facem vreo slujire pentru Domnul nostru Isus Hristos, ar trebui să avem un cântar mult mai generos. Atunci nu calculăm cât mir ar fi suficient pentru picioarele Sale, ci Îi dăm tot ce avem în cutia noastră. Este oare aceasta vorbirea ta: „Aici, aduceți cântarul, căci acest mir costă o grămadă de bani, așa că trebuie să fim chibzuiți cu cheltuielile. Vegheați la fiecare drahmă, da, la fiecare bănuț, căci mirul este scump”? Dacă îți calculezi jertfa în felul acesta rece, atunci ea nu valorează nici cât negru sub unghie. Nu așa se vorbește în Evanghelie despre femeia iubitoare, căci ea a spart vasul și a vărsat tot conținutul lui asupra Domnului ei. „Ce rost are risipa asta?” a strigat atitudinea lui Iuda. Vezi că Iuda a fost cel care a vorbit astfel, și știi cât a valorat observația lui. Bucuria slujitorilor lui Hristos este aceea de a dărui atât de mult încât alții să creadă că se face risipă, căci ei cred că, atunci când, după judecata altora, au fost extravagante pentru Hristos, ei abia au început să își arate dragostea inimii pentru Numele drag al Domnului Lor.

Așadar, puterea înălțătoare a duhului dedicării ne ridică deasupra slujirii ticăloase a simplului formalism.

„Este lucrarea suficient de bună?” îi spunea unul slujitorului lui. Omul i-a răspuns: „Domnule, este suficient de bună pentru prețul plătit și suficient de bună pentru client”. Tot așa, când îi „slujim” pe oameni, putem ajunge să gândim pe bună dreptate în acest fel, dar când venim să Îl slujim pe Hristos, putem face vreodată ceva suficient de bine pentru El? Ar putea zelul nostru să cunoască vreo limită? Ar putea oare rugăciunile noastre să știe de vreo pauză? Ar putea eforturile noastre să audă de relaxare? Am putea să ne dedicăm tot timpul, avuțiile, darurile și oportunitățile? Am putea să murim de o mie de ori ca martiri, și El, Preaiubitul sufletelor noastre, să nu merite cu mult mai mult? Ah, El merită cu mult mai mult. De aceea, laudele de sine ar trebui alungate pe veci. După ce ai făcut totul, vei fi conștient că truda ta nu este vrednică de meritele inegalabile ale lui Isus, și vei fi smerit doar la gândul acesta. Astfel, deși a face totul pentru Isus hrănește zelul, același lucru stimulează smerenia și un amestec fericit al unor efecte utile.

Hotărârea de a face totul ca pentru Domnul te va ridica deasupra tânjirii după recunoaștere, care este o boală a multora. Este o greșeală tristă în cazul multor creștini faptul că ei nu pot face nimic dacă n-ar vorbi

toată lumea despre slujirea lor. Găina din curte a făcut un ou, și se simte atât de mândră de realizarea ei, încât este nevoită să își cotcodăcească reușita, pentru că, nu-i așa, toți trebuie să afle despre sărmanul ou, până când toată țara vuieste de această știre nemaipomenită. Așa este și în cazul unor preținși slujitori: lucrarea lor trebuie lăudată, altfel ei nu sunt dispuși să mai facă ceva. „Iată”, spunea unul, „am predat la școală ani la rând, și nimeni nu mi-a mulțumit vreodată pentru asta. Cred că unii dintre noi, care facem cea mai mare parte a lucrării, suntem cel mai puțin observați, și ce rușine este asta”. Dar dacă ai făcut slujirea pentru Domnul, nu este nevoie să vorbești astfel, căci te vom suspecta că ai alte țeluri. Slujitorul lui Isus va spune: „Nu vreau ca oamenii să observe lucrarea mea. Am făcut-o pentru Stăpânul. El m-a văzut și îmi este suficient. Am încercat doar să Îi fiu plăcut, și I-am fost plăcut, așa că nu îmi trebuie nimic altceva, căci mi-am câștigat răsplata. Nu caut laudele oamenilor, căci mă tem ca nu cumva laudele lor să pângărească argintul curat al slujirii mele”.

Dacă umbli după laudele oamenilor, cel mai probabil le vei avea în prezent, dar este cert că, mai devreme sau mai târziu, le vei pierde. Mulți oameni sunt mai dispuși să critice decât să laude, așa că, a trage nădejdea după aplauzele lor înseamnă să cauți zahăr într-

o rădăcină de pelin. Felul oamenilor de a evalua este nedrept și pare croit intenționat spre a ne critica pe noi toți, într-un fel sau altul. Avem un frate care cântă bass, dar criticii lui spun, „O, da, o frumoasă voce bass, dar nu poate să cânte înalte”. Un altul excelează în înalte, iar ei spun, „da, da, dar noi preferăm un tenor”. Când găsec un tenor, îl blamează că nu poate cânta bass. Nimeni nu poate fi lăudat cu bucurie, ci toți trebuie să fie criticați cu sălbăticie. Ce va spune Domnul despre aceasta? Nu ne va judeca El astfel – „I-am dat acestuia o voce bass, și el cântă bass, căci asta am vrut Eu să facă. Aceluia i-am dat o voce de tenor, iar el cântă tenor, și asta am vrut Eu să facă. Celuilalt i-am dat o voce înaltă și asta cântă, căci este partea de lucrarea pe care i-am dat-o. Toate părțile, aduse împreună, fac cântarea lor să fie o melodie suavă pentru urechile Mele”? Înțelepciunea este îndreptățită în copiii ei, dar nebunii îi critică pe toți cei din jurul lor.

Cât de puțin ar trebui să ne pese de opiniile și criticile semenilor noștri dacă ne amintim că Cel care ne-a făcut așa cum suntem și ne ajută prin harul Lui să ne achităm de misiunea pe care ne-a dat-o, nu ne va judeca după felul în care oamenii ne critică sau ne lingușesc, ci ne va primi după sinceritatea inimilor noastre. Dacă noi suntem conștienți că nu am lucrat pentru oameni, ci

pentru Dumnezeu, nu ne vom mai simți răniți de remarcile semenilor noștri. Privighetoarea încântă urechea care stă trează noaptea. Un nebun trece pe acolo, și el spune că urăște astfel de zgomote care îl tulbură. Privighetoarea își continuă cântecul, căci în mintea sau inima micuței cântărețe nu a încăput ideea că ar cânta pentru critici. Ea cântă pentru că Domnul, care a creat-o, i-a dat această abilitate suavă. Așa le putem răspunde și noi acelor care ne condamnă: „Nu trăim pentru voi, oamenilor, ci pentru Domnul nostru”. Iată cum scăpăm noi de descurajările care vin dinspre părerile lipsite de blândețe și dinspre criticile invidioase.

Dacă unii nu sunt mântuiți, dar tu nu ai greșit total față de ei, căci, deși nu ai predicat având ca țel final câștigarea sufletelor, ai făcut totuși acest lucru dorind să Îi fii plăcut lui Isus, iar El este mulțumit de credințioșia ta, chiar dacă ea nu este însoțită de succes imediat.

Ascultarea sinceră este bucuria Lui chiar dacă nu duce la un succes aparent. Dacă Domnul îl trimite pe slujitorul Lui să are marea sau să semene sămânță în nisip, El va accepta slujirea acestuia. Dacă ar trebui să mărturisim Numele lui Hristos pietrelor sau stâncilor, și știm că cei cărora le vorbim sunt într-o stare spirituală chiar mai rea decât bucățile de granit, și dacă ne întorc spatele sau ne batjocoresc, putem să fim totuși plini

de mulțumire, căci am împlinit voia Domnului nostru. De altfel, ce altceva am putea să ne dorim? A continua în ciuda eșecului aparent este cea mai acceptabilă dintre toate lucrările credinței, și cine poate să facă această lucrare an după an este plăcut în mod cert lui Dumnezeu.

Unii oameni insinuează că ne vom părăsi lucrările în curând, căci suntem înclinați să ne plângem de ele. Adevărul este că vom continua pe veci în slujirea noastră, dacă ea este plăcută înaintea Domnului. Noi Îi vom fi plăcuți acolo, în veșnicie, chiar mai bine decât aici. Și ce dacă slujirea noastră de aici ar părea că se încheie, atâta cât îl privește pe om, căci am făcut-o pentru Domnul, și ce am făcut este scris în ceruri, așa că nimic nu se pierde. Nimic din ce facem pentru Isus nu va fi distrus. Da, floarea se poate ofili, dar esența parfumului ei rămâne; copacul poate cădea, dar roadele lui sunt puse la adăpost; ciorchinele poate fi zdrobit, dar vinul este pus la păstrare; lucrarea și locul ei pot trece, dar slava care I-a fost adusă lui Isus prin ele strălucește ca stelele, în veci de veci.

Un simțământ adecvat al slujirii Domnului va înnobila toată slujirea noastră dincolo de ceea ce ne putem închipui. Gândește-te că slujești pentru El, pentru cel mai bun Stăpân, înaintea căruia îngerii socotesc o onoare să se plece. Lucrarea făcută pentru El este în sine

cea mai bună lucrare ce poate exista, căci tot ceea ce Îi face plăcere trebuie să fie curat și atractiv, cinstit și lăudabil. Lucrarea pentru Tatăl cel veșnic și lucrarea pentru Isus sunt singurele care sunt bune. A trăi pentru Isus trebuie să fie un lucru care are în spate cele mai nobile dintre motivațiile imaginabile. A trăi pentru Dumnezeuul întrupat înseamnă a pune alături, într-o singură pasiune, dragostea de Dumnezeu și dragostea de oameni. A trăi pentru Hristosul ce trăiește în veci înseamnă să îți înalți sufletul, căci rezultatele acestei vieți vor fi durabile. După ce toate celelalte lucrări se vor risipi, aceasta va rămâne. Oamenii vorbesc despre a picta pentru eternitate, dar noi slujim pentru eternitate în fiecare faptă.

Toate lumile vor privi în curând caracterul nobil al slujirii lui Hristos, căci ea va aduce cu sine cele mai binecuvântate dintre toate răsplățile. Când oamenii se uită înapoi la ceea ce au făcut pentru semenii lor, cât de mărunță este răsplata unei vieți patriotice! Lumea își uită repede binefăcătorii. Mulți oameni s-au născut celebri, în aplauzele semenilor lor, pentru ca, mai târziu, la anii cărunteții, să ajungă să flămânzească până la moarte. Cel care irosește aurul de la început ajunge să își cerșească bănuțul în final: lumea îl numea filantrop cât timp avea ceva de dăruit, dar după ce și-a cheltuit toți banii, l-a criticat că ar fi fost imprudent. Cel ce trăiește pentru Isus

nu va avea niciodată motive să se plângă de Domnul lui, căci El nu uită de sfinții Lui. Omul nu ar trebui să regreta niciodată de ceea ce a făcut pentru Isus, cu excepția faptului că nu a făcut de zece ori mai mult. Domnul nu îi va abandona pe slujitorii Lui bătrâni. „Dumnezeule, Tu m-ai învățat din tinerețe, și până acum eu vestesc minunile Tale. Nu mă părăsi, Dumnezeule, chiar la bătrânețe cărunte” (Psalmul 71:17-19), a fost rugăciunea lui David, care a fost încrezător că a fost ascultat. Așa poate fi încrederea fiecărui slujitor al lui Hristos. El poate să se pogoare în mormânt netulburat. El va învia și va intra în solemnitățile lumii veșnice fără frică, întrucât slujirea pentru Hristos creează eroi care nu cunosc frica.

11

TRUDA ȘI RĂSPLATA EI

Nu crezi că atunci când devenim mai leneși în lucrarea creștină, cauza este că suntem părtași unei porții mai mici de har? Ca o regulă generală, nu poți să scoți dintr-un om ceea ce nu se găsește în el. Nu poți să te forțezi și să-ți faci lucrarea cu putere, dacă ți-ai pierdut vigoarea interioară. Nu poți să slujești înaintea Domnului cu ungerea Celui Sfânt, dacă acea ungere nu se află asupra ta.

Dacă nu trăiești aproape de Dumnezeu și în puterea lui Dumnezeu, atunci această putere a Lui nu se va revărsa asupra copiilor din grija ta. De aceea, când devenim nemulțumiți și apăsăți în inimile noastre, cred că ar trebui să socotim că avem niște lipsuri spirituale. Haideți să ne spunem nouă înșine, „Vino, sufletul meu! Ce anume te îmbolnăvește? Această inimă leșinată este un semn că ești bolnav. Mergi la marele Doctor și obține de

la El un medicament care să te însănătoșească. Vino, fii curajos. Sfârșește-o cu aceste suspine! Alungă nepăsarea! Va veni vremea secerișului, așa că trebuie să pui mâinile pe plug”.

Oare un alt motiv pentru care devenim înceți nu se găsește în răceala și indiferența semenilor noștri creștini? Îi vedem pe alții făcând lucrarea lui Dumnezeu cu nepăsare și, pe când noi suntem cu totul în flăcări, îi descoperim pe aceștia reci ca gheața. Noi venim printre oameni în Biserică, și ei nu par să le pese dacă sufletele copiilor lor sunt mântuite sau nu, așa că avem tendința să fim descurajați. Lenevia altora ar trebui să fie un motiv pentru care noi să fim și mai sârguincioși. Dacă lucrarea Domnului nostru suferă în mâinile colegilor noștri slujitori, n-ar trebui oare să încercăm să facem noi înșine de două ori mai mult, pentru a compensa deficiențele lor? Nu ar trebui ca superficialitatea din lucrarea altora să fie un avertisment pentru noi, așa încât să nu ajungem în aceeași stare? A argumenta că așa putea să fiu leneș din cauza leneviei altuia este o logică bolnavă.

De asemenea, am auzit uneori – îmi este rușine să și menționez acest lucru – despre unii învățători de școală duminicală că au devenit plictisiți doar pentru că nu au fost apreciați. Lucrarea lor n-a fost suficient remarcată de păstor și laudată de director, așa că n-au fost

observați îndeajuns nici ei, nici elevii lor, nici chiar de ceilalți învățători. Nu voi spune foarte multe despre această cauză a lipsei de conștiinciozitate, pentru că este o chestiune atât de neînsemnată, încât este sub demnitatea unui creștin. Aprecieri! O așteptăm oare în această lume? Poporul evreu și-a disprețuit și respins Împăratul, și chiar dacă noi am fi la fel de sfinți pe cât a fost Domnul Isus, totuși nu vom fi evaluați pe drept și nici stimați cum se cuvine. La urma urmei, ce contează? Dacă Dumnezeu ne primește, nu trebuie să fim descurajați, chiar dacă toți oamenii ne-ar ocoli.

Totuși, poate că lucrarea însăși ne-ar putea sugera mai multe scuze pentru a deveni descurajați. Este ceva greu să semeni pe drum și printre spini; lucrarea de a arunca sămânța bună pe un teren stâncos este grea mai ales dacă trebuie să faci acest lucru an după an.

Ei bine, dacă am făcut aceasta vreme de mulți ani, și dacă, prin Duhul Sfânt, am putut să îmi spun, „nu voi renunța la lucrarea mea doar pentru că nu am primit încă o răsplată pentru ea, căci pot vedea că, în Pilda Semănătorului, trei dintre acestea nu au avut succes, însă rezultatul dintr-o singură bucată de teren a compensat totul. Poate că am trecut prin cele trei semănături care nu aduc roade, și va veni vremea să mă bucur de a patra, timp când sămânța va cădea pe un sol bun”.

Ar fi nepotrivit ca, după ce ai lucrat din greu câțiva ani, să renunți chiar acum. Tocmai acum vei ajunge să te bucuri de dulceața trudei tale anterioare. Ar fi păcat ca tocmai după ce ți-ai însușit lecțiile și ai pregătit calea binecuvântării, să te îndepărtezi de ea. Ai înaintea ta cu mult mai puține dificultăți de depășit prin comparație cu acelea pe care le-ai trecut deja.

Cel care a parcurs deja atât de multe mile într-o călătorie grea nu poate să renunțe când mai are de parcurs doar câțiva pași. Nu trebuie să înceapă să se gândească la a se întoarce. A te întoarce în acest pelerinaj ar fi un lucru rușinos la fel cum a merge la bătălie fără a purta armură ar fi unul periculos. Dacă pui mâna pe acest plug, dar privești înapoi, acest lucru va dovedi că nu ești vrednic de Împărăție. Dacă există o mie de motive pentru a renunța la lucrarea credinței tale, există cinci mii de motive pentru care să o continui. Chiar dacă sunt multe argumente în favoarea renunțării, cu mult mai multe argumente sunt în favoarea perseverenței. Deși am putea să fim obosiți, și uneori ne simțim astfel, haideți să așteptăm răspunsul Domnului și să ne înnoim puterile, și atunci vom fi înzestrați cu aripi asemenea vulturilor, vom uita de momentele noastre de slăbiciune și vom fi puternici în Domnul și în puterea tăriei Lui. Avem parte de încurajări în așteptarea răsplății. „La

vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală” (Galateni 6:9).

În curând va veni vremea secerișului. Preocuparea noastră principală este să Îl glorificăm pe Dumnezeu propovăduind adevărul, indiferent dacă sufletele sunt mântuite sau nu. Eu mă îndoiesc de afirmația că am putea continua să predicăm Evanghelia ani la rând, chiar întreaga noastră viață, și să fim lipsiți de rezultate. Unii spun: „Pavel *ar putea* planta, iar Apollo *ar putea* să ude, dar Dumnezeu dă creșterea”. Îi provoc pe acești oameni să găsească acel pasaj în Biblie. Așa cum citesc eu, el sună astfel: „Eu (Pavel) am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească” (1 Corinteni 3:6). Nu există aici nici cea mai mică intenție de a ne spune că, după ce Pavel a semănat și Apolo a udat, Dumnezeu ar refuza într-un mod arbitrar să dea creșterea. Toată gloria este a Domnului, însă truda cinstită nu este disprețuită. Nu spun că trebuie să existe aceeași relație între propovăduirea adevărului și convertire, ca atunci când există o relație directă între cauză și efect, de parcă ele ar fi conectate în mod invariabil. Ceea ce spun este că regula Împărăției este că ele ar trebui conectate, prin puterea Duhului Sfânt. Anumite cauze nu vor produce efecte datorită unor obstacole care intervin în calea lor. Cineva ar putea să propovăduiască Evanghelia cu o atitudine rea, motiv

pentru care rezultatul să nu fie produs. Altcineva poate să propovăduiască doar o parte din Evanghelie, astfel încât acest lucru să îi îndrepte pe oameni pe o cale greșită. Dumnezeu poate să binecuvânteze astfel de acțiuni într-o anumită măsură, însă cei ce au făcut astfel de eforturi ar putea să nu vadă binecuvântarea tocmai datorită felului greșit în care au propovăduit adevărul. Consideră că este o regulă faptul că adevărul lui Dumnezeu pentru care ne-am rugat, pe care l-am propovăduit în frica Domnului și însoțit de lucrarea Duhului Sfânt care locuiește în cel care îl propovăduiește, va produce efectul pentru care este lăsat. Așa cum ploaia nu se ridică la cer și fulgii de zăpadă nu își iau niciodată aripi pentru a se înălța către nori, tot așa Cuvântul lui Dumnezeu nu se va întoarce cu mâinile goale la El, ci va împlini scopul pe care El îl găsește cuvenit. Nu ne vom cheltui puterile în zadar. Nu va exista nici măcar un verset pe care să îl spunem unei copile, nici măcar un pasaj transmis urechii băiatului nepăsător, niciun avertisment fierbinte adresat tânărului păcătos și neastâmpărat, nicio despărțire în dragoste față de tânăra care se căsătorește, fără un anume rezultat, de un fel sau altul, spre gloria lui Dumnezeu.

Luând totul împreună, chiar dacă această mână de semințe pot fi mâncate de păsări și o altă parte poate să moară în pământul stâncos, totuși, ca întreg, sămânța

va răsări în abundență suficientă pentru a-l răsplăti din plin pe semănător și pe cel care udă sămânța. Știm că truda noastră nu este în zadar, dacă o facem în Domnul. Mergeți la clasele voastre de școală duminicală cu această convingere: „Nu voi trudi în zadar și nu îmi voi cheltui puterea pe nimic”. „Facă-vi-se după credința voastră!” (Matei 9:29). Ia o mică măsură de credință, și vei fi umplut cu mana succesului, dar dacă vei lua un omer mare, vei avea succes din belșug. Crede în puterea adevărilor pe care le predici. Crede în puterea lui Hristos despre care vorbești. Crede în atotputernicia Duhului Sfânt, al Cărui ajutor l-ai cerut prin rugăciune fierbinte. Mergi la semănatul pe care îl ai de făcut, și așteaptă recolta.

„Să nu cădem de oboseală, căci vom secera”. Vom secera. Textul nu spune că „vom face lucrarea, iar urmașii noștri vor aduna recolta după ce noi vom pleca”. Aș fi foarte încântat chiar și cu aceasta, și fără îndoială că adesea aceasta este situația. Dar vom secera și noi. Da, îmi voi umple hambarele, la fel cum vei face și tu. Câmpul unde am trudit și am plâns își va da roadele la vremea secerișului, și eu le voi aduna. Eu voi secera. Cineva spunea: „nici nu mă imaginam vreodată să fiu învățător, ci m-am simțit întotdeauna neputincios, și am văzut că cel ce coordona școala duminicală mi-a încredințat doar copiii cei mai mici, însă sunt atât de bucuros

să aud că voi secera și eu. Voi secera. Voi avea și eu partea mea, căci măcar unul dintre acești micuți va fi mântuit în Domnul”. Te rog, chiar dacă nu ai văzut niciodată roadele până acum, fă-ți lucrarea cu nădejde. Voi, acei învățători care sunteți întotdeauna punctuali, evident, căci dacă nu veniți la timp, nu vă pasă dacă secerăți sau nu, căci eu le vorbesc învățătorilor punctuali, învățătorilor zeloși, căci dacă nu sunteți zeloși, nu veți secera niciodată. Dar voi, cei care sunteți zeloși, punctuali, cei care vă rugați, veți secera. Unii învățători nu participă la seceriș, și cred că nici nu s-ar bucura de el. Eu le vorbesc acum învățătorilor de școală duminicală adevărați, cei zeloși și care lucrează din greu, care își pun toată inima în această slujire, dar care încă nu au văzut rezultate. Potrivit acestui pasaj, veți fi dintre cei care vor secera. Veniți, camarazii mei perseverenți, și haideți să nu fim descurajați: vom secera la vremea potrivită, vom secera. Veți avea partea voastră de roade. Chiar dacă vă simțiți ca și cum ar trebui să renunțați, totuși veți secera. După ce ați semănat atât de mult, nu se cuvine să încetați truda când vremea secerișului este atât de aproape. Dacă aș fi un arendaș, n-aș renunța la ferma mea decât înainte de a ara și semăna grâul meu, dar dacă am încheiat aratul și semănatul, nu am de gând să îi spun proprietarului terenului, „mai sunt șase săptămâni, apoi vine secerișul, și

vreau să las un alt arendaș să vină”. Nu, nu. Vreau să rămân și să văd roadele adunate, să îmi văd grâul dus la piață. Vreau să am rășplata mea.

Așadar, așteptați-vă recompensa, mai ales voi, cei care ați fost descurajați: „La vremea potrivită, vom seceră, dacă nu vom cădea de oboseală”. Da, și noi cei care ne-am gândit cel mai puțin la slujirea noastră și probabil că am avut cea mai mică credință, îndurând cele mai profunde cercetări ale inimii și cele mai îndurerate strigăte înaintea Domnului - „la vremea potrivită, vom seceră, dacă nu vom cădea de oboseală”. Ce rășplată poate egala convertirea acestor tineri nemuritori? Nu este oare cea mai mare fericire pe care o putem avea pe pământ, după părțășia cu Domnul nostru, să îi vedem pe acești micuți mântuiți? Când mă gândesc la școala duminicală, la scară largă, mă gândesc la faptul că rășplata voastră ține în parte de faptul că veți seceră o generație de oameni care vor iubi închinarea.

Oricât am sluji, nu putem ajunge la marea masă a oamenilor din Londra. În orice adunare evanghelică ați merge, veți observa în curând că marea majoritate a oamenilor sunt deja obișnuiți cu cântările sfinte, judecând după felul în care oamenii vor cânta. Pur și simplu noi nu știm cum să ajungem cu mesajul la marea mulțime a zecilor de mii de oameni, dar voi faceți asta. Voi ajungeți

la acești oameni câtă vreme ei sunt mici, și îi trimiteți acasă pentru a-și cânta imnurile înaintea părinților lor, care nu sunt dispuși să vină aici și să cânte. Ei merg acasă și le povestesc mamelor lor totul despre Isus, așa încât copiii Londrei sunt misionarii orașului nostru. Ei sunt mesagerii lui Hristos în familiile în care predicatorii n-ar putea ajunge vreodată. Voi îi creșteți, și dacă veți face bine această lucrare (și vă rog să căutați bine legătura dintre clasele voastre mai mari și biserică), vom avea nevoie de mai multe locuri de închinare, de mai mulți predicatori zeloși, căci oamenii vor dori să vină la casa de rugăciune. Când sosește acea zi, ea va fi un moment deosebit pentru predicatorii Cuvântului.

În unele dintre satele din Anglia, dar mai ales în Scoția, cu greu veți găsi măcar o singură persoană care să absenteze de la casa lui Dumnezeu când este deschisă! Ei toți merg la biserică. Dar vai, situația nu este tot așa în Londra. Avem aici sute de mii de oameni care uită de ziua Domnului. Mă tem că peste un milion de concetățeni ajung rareori la un loc de închinare, așa încât despre ei se poate spune că lipsesc în mod obișnuit de la Casa Domnului. Dacă puteți schimba toate acestea, va fi o mare realizare, și veți aduce milioane de oameni în biserici.

Mai apoi, eu cred că mai există o răsplată pentru voi, anume aceea a saturării întregii populații cu adevărul religios. Toți copiii trebuie acum să învețe să citească. Vor învăța să citească așa încât să crească să fie niște hoți și tâlhari educați, sau vor învăța să citească pentru a deveni slujitori ai Dumnezeului celui viu?

Foarte mult din ceea ce se va petrece în viitor depinde de voi. Va trebui să faceți o prioritate din grija de a-i apropia pe copiii voștri de cărți interesante, dar sănătoase. Băieții voștri trebuie să citească, și dacă aveți o clasă de băieți care citește „Jack Sheppard”, din nefericire voi veți fi învinuiți dacă ei continuă să se bucure de o astfel de spurcăciune. Eu am credința că aluatul vostru va pătrunde în toată plămădeala țării noastre, că veți fi mijloacele de îmbunătățire a tonului moral al societății și, când o generație va veni după alta, vom putea vedea un popor strălucit în cunoaștere religioasă, devotat în gândire sănătoasă, și înălțat prin dreptate și adevăr în toate lucrurile.

12

LUCRĂTORII CARE CITESC CU FOLOS

Mă tem că trăim într-o epocă în care oamenii nu știu să citească altceva decât ziarele și revistele, nu într-una în care citesc Biblia, așa cum ar trebui. În vremurile puritanilor, oamenii obișnuiau să aibă parte de literatură de tot felul, dar ei au găsit o bibliotecă suficientă în acea carte unică, Biblia. Dar cum au citit-o ei? Cât de puțină Scriptură se găsește în predicile moderne prin comparație cu cele ale acelor maeștri ai teologiei, predicatorii puritani! Aproape fiecare propoziție a lor pare să aducă o lumină asupra pasajului Scripturii. Ei nu vorbesc doar despre pasajele din care predică, ci multe alte pasaje sunt prezentate într-o lumină nouă, pe măsură ce discursul lor înaintează. Ei introduc lumini asemănătoare din alte pasaje, și astfel își educă cititorii să știe cum să compare lucrurile spirituale între ele. Eu mă rog lui Dumnezeu ca noi, predicatorii, să fim tot mai alipiți de acea măreață carte! Trebuie să fim predicatori bine

instruiți, chiar dacă n-am ști prea multe lucruri din „gândirea modernă” și chiar dacă n-am fi „în pas cu vremurile”. Eu cred că noi ar trebui să fim dintre cei care trăiesc înaintea vremurilor lor dacă am rămâne alipiți de Cuvântul lui Dumnezeu. În ceea ce vă privește pe voi, cei care nu predicați, cea mai bună hrană pe care o puteți avea este Cuvântul lui Dumnezeu. Predicile și cărțile sunt suficient de bune astăzi, dar râurile care traversează distanțe lungi pe deasupra solului de regulă adună gradual lucruri din solul peste care curg, și își pierd prospețimea și răcoarea cu care au plecat de la izvor.

Adevărul este cel mai dulce acolo unde izvorăște din Stânca lovită, căci deși a fost lovită, nu și-a pierdut nimic din caracterul ei ceresc și din vitalitatea ei. Este întotdeauna cel mai bine să bei din izvor, nu din rezervor. Vei descoperi că, atunci când citești Cuvântul lui Dumnezeu pentru tine, când îl citești mai cu atenție decât să îl parcurgi în fugă, acest lucru se dovedește a fi calea cea mai sigură de a crește în har. Bea din laptele neamestecat al Cuvântului lui Dumnezeu, nu din cel degresat, amestecat cu apa cuvintelor omenești.

Mare parte din ceea ce pare a fi lectura Bibliei nu este deloc o citire a ei. Versetele trec pe sub ochi și propozițiile licăre înaintea minții, dar acolo nu este o lectură adevărată. Un predicator din vechime obișnuia să

spună că Biblia curge năvalnic prin mulți din zilele noastre, căci ea intră pe una dintre urechile lor și iese rapid pe cealaltă, și așa se pare că este situația unor cititori – ei pot citi foarte mult, pentru că nu citesc nimic. Ochii sunt aruncați asupra textului, dar mintea nu stăruie niciodată asupra lui. Sufletul nu se aprinde la vederea adevărului și nu rămâne acolo. El se uită la peisaj ca o pasăre, dar nu își construiește niciun cuib acolo, și nu găsește nicio odihnă pentru rana din tălpi. O astfel de citire nu-și merită cuvântul.

A înțelege sensul a ceea ce citim este esența studiului adevărat. Lectura are și ea un miez, căci simpla coajă este de puțină valoare. Până și în rugăciune există ceva denumit rugăciunea în rugăciune. Tot așa, în laudă există o laudă, un foc interior al devoțiunii intense care este viața oricărui „Aleluia” autentic. Tot așa este și în cazul postului: există post care nu este post, și există un post interior, un post al sufletului, care este sufletul postului. La fel este cu citirea Scripturii. Există o citire interioară, un miez al citirii – o citire adevărată și vie a Cuvântului. Aceasta este sufletul citirii Bibliei, și dacă nu este caracterizată în felul acesta, lectura Scripturii este un simplu exercițiu mecanic, care nu folosește la nimic.

Evident, beneficiul citirii trebuie să vină asupra sufletului pe calea priceperii cu mintea. Când marele

preot intra în locul sfânt, el aprindea întotdeauna sfeșnicul de aur înainte să aprindă jertfa de pe altarul de aramă, ca și cum ar fi arătat că mintea trebuie să aibă parte de iluminare înainte ca dorințele să se ridice adecvat îndreptându-se către obiectul divin. Trebuie să existe cunoașterea lui Dumnezeu înainte de a exista dragoste pentru Dumnezeu. Trebuie să existe o cunoaștere a lucrurilor revelate, așa cum sunt ele revelate, înainte de a ne putea bucura de ele. Trebuie să înțelegem, atât cât poate cuprinde mintea noastră finită, ceea ce Dumnezeu vrea să ne transmită printr-un lucru sau prin altul, altfel am putea săruta Cartea și să nu avem nicio dragoste pentru conținutul ei, am putea să respectăm litera, și totuși să n-avem nicio devoțiune față de Domnul, care ne vorbește prin aceste cuvinte. Nu îți vei mângâia niciodată sufletul din lucrurile pe care nu le înțelegi, nici nu vei găsi călăuzire pentru viața ta din ceea ce nu ai priceput. Tot așa, nimic nu va avea un efect practic asupra caracterului tău dacă nu izvorăște din lucruri pe care să le înțelegi.

Când venim la studiul Sfintei Scripturi, trebuie să încercăm să avem mintea complet trează. Nu suntem întotdeauna pregătiți, așa cum cred eu, să citim Biblia. Uneori, ar fi mai bine să ne oprim înainte de a deschide cartea sfântă. „Nu te apropia de locul acesta; scoate-ți

încălțămintele din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt” (Exod 3:5). Tocmai ce ai ajuns în acest moment îndepărtând gândurile tale de la treburile pământeste, așa că nu poți lua imediat acea carte și să pătrunzi în tainele ei cerești. Așa cum ceri o binecuvântare peste hrana ta înainte de a te apuca să mănânci, tot așa este o regulă bună să ceri binecuvântare asupra Cuvântului, înainte de a te hrăni din această mâncare cerească. Roagă-L pe Domnul să îți întărească ochii înainte de a-i îndrepta către lumina veșnică a Scripturii. Așa cum preoții își spălau picioarele în lighean înainte să intre în lucrarea lor sfântă, tot așa ne-ar face bine să ne spălăm ochii sufletului cu care privim în Cuvântul lui Dumnezeu, să spălăm până și degetele noastre, ca să spun așa, degetele mentale cu care trecem de la o pagină la alta, pentru că o carte sfântă trebuie tratată într-o manieră sfântă. Spune-i sufletului tău: „Vino, suflete, trezește-te! În curând te vei îndrepta către lectură, dar nu va fi lectura ziarului, nici a paginilor unui poet pieritor, nici a unor versuri rătăcitoare, ci te apropii de Dumnezeu, care stă așezat în Cuvânt ca un rege încununat în sala tronului său. Trezește-te, suflete, cu tot ceea ce este în tine! Chiar dacă în această clipă aș putea să nu Îl laud și să Îl glorific pe Dumnezeu, mă îndrept către a lua aminte la ceea ce mă va conduce să fac aceste lucruri,

de aceea am înainte un act de devoțiune. Hai, sufletul meu, trezește-te, trezește-te, nu te pleca somnoros înaintea scaunului de domnie uimitor al Celui veșnic”. Citirea Scripturii este masa noastră spirituală. Sună clopotul și cheamă fiecare facultate a sufletului tău la Masa Domnului, pentru a mânca din hrana prețioasă ce îți este pusă înainte. Sună clopotul bisericii ca pentru închinare, căci studiul Sfintei Scripturi ar trebui să fie un lucru la fel de serios ca atunci când înălțăm psalmi în ziua Domnului, în curțile casei Lui.

Pentru a înțelege ceea ce citești, vei avea nevoie să meditezi asupra textului. Anumite pasaje ale Scripturii sunt clare înaintea noastră, fiind niște ape mici în care până și mieii pot să se scalde, dar există adâncimi în care mințile noastre mai degrabă s-ar îneca decât să înoate cu plăcere, dacă nu ne apropiem de acele pasaje cu atenție.

Există pasaje ale Scripturii care sunt făcute și lăsate cu scopul precis de a ne obliga să gândim. Printre altele, acesta este un mijloc de care Tatăl nostru cereșc Se folosește pentru a ne educa și pregăti pentru cer, determinându-ne să ne gândim atunci când mergem pe calea către tainele divine.

De aceea, El scrie Cuvântul într-o formă prin care ne determină să medităm asupra lui înainte de a ajunge

la dulceața sa. El ar fi putut să ni-l explice așa încât să îi cuprindem sensul într-o clipă, dar a găsit de cuviință să nu procedeze astfel în fiecare situație. Multe dintre mahramele de peste Scriptură nu au scopul de a ascunde sensul de cel sârguincios, ci de a-i determina mintea să fie activă, căci adeseori sârguința inimii în a căuta să cunoască gândul divin îi face mai bine inimii decât cunoștința însăși. Meditația și gândirea atentă antrenează și ne întăresc sufletul pentru a primi adevăruri și mai profunde.

Am auzit că, în vremurile de demult, dorind să-și crească băieții cu abilități excelente de a atrage la țintă, mamele din insulele Baleare așezau farfuriile de mâncare undeva sus, așa încât băieții să nu ajungă la ele decât dacă aruncau o piatră și le dădeau jos. Tot așa, Domnul nostru dorește să fim buni aruncători, așa că ne prezintă anumite adevăruri prețioase punându-le în locuri înalte, unde nu putem să le dăm jos decât țintind precis la ele. Astfel, în final, după mult exercițiu, noi lovim ținta și găsim hrană pentru sufletele noastre. Apoi avem parte de beneficiul dublu al faptului că învățăm arta meditației și a părtășiei în adevărul dulce care a fost adus înaintea ochilor noștri. Trebuie să medităm. Acești struguri nu vor da vin până nu îi vom stoarce. Aceste măslin trebuie puse sub presă și presate în mod repetat,

pentru ca untdelemnul să poată curge din ele. Într-o farfurie cu nuci, ai putea ști care nucleu a fost mâncată de vierme, pentru că există o găurică în coajă, făcută de insectă pentru a-i mânca miezul. Ei bine, este un lucru deosebit să forezi prin coaja literei, pentru a te putea hrăni în interior, cu miezul care dă viață. Aș vrea să fiu un astfel de vierme mic așa încât, trăind și hrănindu-mă din Cuvântul lui Dumnezeu, după ce am străpuns coaja și am atins tainele cele mai adânci ale binecuvântatei Evanghelii. Cuvântul lui Dumnezeu este întotdeauna cel mai prețios pentru omul care trăiește cel mai profund din el.

Fie ca Duhul Sfânt să ne facă să ne hrănim în felul acesta, și să facă așa încât Cuvântul să fie prețios pentru sufletele noastre.

Folosește toate mijloacele și ajutoarele care te pot conduce la o înțelegere bună a Scripturii. Când Filip l-a întrebat pe famenul etiopian dacă înțelesese profeția din Isaia, el a răspuns: „Cum aș putea să înțeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva?” (Faptele Apostolilor 8:31). Apoi Filip a deschis Cuvântul Domnului înaintea lui și i l-a explicat. Unii, sub pretenția că nu vor să fie învățați decât de Duhul lui Dumnezeu, refuzând învățătura cărților sau a oamenilor. Acest lucru nu Îl onorează în niciun fel pe Duhul lui Dumnezeu, ci este o lipsă de respect față de

El, căci El le dă unora dintre slujitorii Lui mai multă lumină decât altora – și este clar că El face asta – motiv pentru care suntem chemați să dăm mai departe acea lumină și să ne folosim de ea spre binele Bisericii. Dar dacă cealaltă parte a Bisericii refuză să primească acea lumină, ce folos ar mai fi în faptul că Duhul lui Dumnezeu a dat-o? Acest lucru ar implica faptul că ar fi existat o greșeală undeva, în economia darurilor și a harurilor, lucrare făcută de Duhul Sfânt. Acest lucru este imposibil. Domnul Isus Hristos găsește plăcere să dea mai multă cunoștință a Cuvântului Său și mai multă pricepere unora dintre slujitorii Lui prin comparație cu alții, și este de datoria noastră să primim cu bucurie acea cunoștință pe care El o transmite către noi în feluri pe care El le alege în mod liber. Ar fi un act de răutate din partea noastră să spunem că „noi refuzăm mana cerească ce este pusă în vase de lut. Dacă Dumnezeu ne va da mana cerească din mâna Lui, o vom primi, dar nu o acceptăm dintr-o mână pământească. Noi credem că suntem prea înțelepți, prea cerești, prea spirituali pentru a ne îndrepta privirile către comorile puse în vase de lut. Nu vrem să auzim pe nimeni și nu vrem să citim nimic altceva decât Biblia, și nu vom accepta nicio lumină, cu excepția aceleia care pătrunde printr-o crăpătură din acoperișul nostru. Nu vom folosi candela niciunui alt

om, chiar dacă am rămâne în întuneric”. Să nu cadă, fraților, o astfel de nebunie asupra noastră. Lăsați lumina lui Dumnezeu să vină de la El, chiar dacă ne-o transmite printr-un copil, și să o acceptăm cu bucurie.

Atunci când citim Scriptura, trebuie să căutăm învățătura spirituală a Cuvântului. Domnul nostru spune, „Oare n-ați citit?” (Matei 12:3) și apoi iar, „Oare n-ați citit?”, după care a spus: „Dacă ați fi știut ce înseamnă”, iar sensul este unul duhovnicesc. Textul citat de El era: „Milă voiesc, iar nu jertfe” – un pasaj din profetul Osea. Cărturarii și fariseii erau toți susținătorii literei Bibliei – jertfe, uciderea vițelilor, și așa mai departe. Ei treceau cu vederea sensul spiritual al pasajului, „Milă voiesc, iar nu jertfe” – adică Dumnezeu preferă mai degrabă să manifestăm grijă pentru semenii noștri decât să respectăm fiecare aspect ceremonial al Legii Lui, dacă așa am ignora sau cauza foamea și însetarea oamenilor și, astfel, moartea oricăreia dintre ființele create de mâinile Lui. Acești oameni trebuiau să treacă de la lucrurile exterioare la cele spirituale, iar citirea Bibliei de către noi ar trebui să facă același lucru.

Trebuie să facem asta când citim pasaje istorice precum: „Oare n-ați citit ce a făcut David, când a flămânzit, el și cei ce erau împreună cu el? Cum a intrat în Casa lui Dumnezeu și a mâncat pâinile pentru punerea

înaintea Domnului, pe care nu-i era îngăduit să le mănânce nici lui, nici celor ce erau cu el, ci numai preoților?” (Matei 12:3-4). Isus s-a referit la un moment din istorie, iar fariseii și cărturarii ar fi trebuit să citească relatarea lui așa încât să îi descopere învățătura spirituală. Uneori am descoperit un sens spiritual mai profund în pasajele istorice decât în Psalmi. Când ajungi la sensurile profunde și spirituale ale unei narațiuni, ești adesea surprins de claritatea uimitoare, de forța reală a învățăturii lui în sufletul tău. Unele dintre cele mai uimitoare taine ale revelației lui Dumnezeu sunt mai bine înțelese prin a fi puse înaintea ochilor noștri prin pasaje narrative decât prin declararea verbală a acelor învățături. Când avem învățătura care explică ilustrația, ilustrația extinde și dă viață afirmației. De exemplu, când Domnul nostru a explicat ce este credința, El ne-a trimis la evenimentul șarpelui de aramă, și cine a citit vreodată acea întâmplare cu șarpele de aramă și nu a căpătat o idee mai bună despre credință prin imaginea oamenilor muribunzi mușcați de șerpi, privind disperăți către șarpele de aramă și trăind, idee mult mai bună decât orice descriere pe care până și Pavel ne-a dat-o, oricât de uimitor definește și descrie el credința.

Același lucru este valabil în toate preceptele ceremoniale, pentru că Mântuitorul continuă spunând: „Sau

n-ați citit în Lege că, în zilele de Sabat, preoții calcă Sabatul în Templu, și totuși sunt nevinovați?” (Matei 12:5). Nu există nicio poruncă din Legea cea veche care să nu aibă un sens spiritual; de aceea, nu fugi de cartea Levitic spunând, „Nu pot citi aceste capitole din cărțile Exod, Levitic și Numeri. Ele vorbesc numai despre seminții și cerințele adresate lor, despre poposirile lor în pustie și despre drumurile lor de colo-colo, despre cortul întâlnirii și despre piesele din acesta, sau despre vase și trâmbițe din aur, despre mese și pietre prețioase, despre haine fine din purpură și in”. Caută sensul profund al lor. Fă o cercetare detaliată căci, așa cum comoara regilor este încuiată în castelele lor și este cea mai dificil de găsit, dar în vistieria lor se găsește cel mai ales giuvaier, tot așa se găsesc și marile comori ale Sfintei Scripturi.

Ai vizitat vreodată biblioteca muzeului din Londra? Acolo există multe cărți de referință pe care cititorul le poate citi oricând dorește. Există însă și alte cărți pe care le-am putea cere, dar la care nu putem avea acces fără o cerere oficială, dar mai sunt și anumite cărți alese pe care nici măcar nu le putem vedea fără un ordin special, fără ca un funcționar să descuie ușile și să deschidă anumite cutii, și fără ca un paznic să stea lângă noi câtă vreme examinăm cărțile în cauză. Uneori situația este atât de specială, încât cu greu putem obține accesul să le vedem,

de teama ca nu cumva să afectăm cu ceva manuscrisele chiar și doar expunându-le la lumină. Acele manuscrise sunt considerate o comoară, căci nu mai există niciun alt exemplar în întreaga lume, așa că nu poți să ai acces la ele foarte ușor. Tot astfel, există doctrine alese și prețioase ale Cuvântului lui Dumnezeu ascunse în cărți precum Levitic sau Cântarea Cântărilor, și nu poți ajunge la ele fără o înțelegere care descurie ușile, înțelegere care nu poate veni decât atunci când Duhul Sfânt va lucra în tine, altfel nu vei ajunge niciodată la comoara neprețuită. Adevărurile mai înalte sunt atent ascunse, așa cum sunt avuțiile speciale ale prinților. De aceea, cercetați și citiți, citiți și cercetați. Nu te lăsa satisfăcut cu o poruncă ceremonială până nu ajungi să îi înțelegi sensul spiritual, căci aceasta este adevărata citire a Scripturii. Nu ai citit până nu ai înțeles adevărul duhovnicesc al textului.

Dacă vei citi atent Biblia, vei avea parte de o mie de mijloace de ajutor, căci, cu cât îi înțelegi cuvintele mai bine, cu atât o vei prețui mai mult și, pe măsură ce îmbătrânești, vei crește și vei deveni un fel de manual încărunțit al devoțiunii înțelegându-i tot mai profund sensul, și îți vei aminti de vremurile dintâi zâmbind, când anumite pasaje ți se păreau narațiuni pentru copii. Da, ea va rămâne mereu o carte nouă, proaspătă, ca și cum ar fi fost tipărită ieri și nimeni nu îi văzuse un cuvânt până

acum. Totuși, ea va fi cu mult mai prețioasă datorită tuturor amintirilor care o înconjoară. Pe măsură ce o parcurgem pagină cu pagină, ne reamintim cu plăcere acele pasaje pe care nu le vom uita pentru eternitate, ci vor rămâne mereu întrețesute cu promisiuni pline de har. Domnul ne învață să Îi citim cartea dragostei, pe care ne-a deschis-o aici, pe pământ, astfel încât să ne descoperim numele în cartea vieții, pe care încă nu am văzut-o, dar care va fi deschisă în ziua de apoi.

13

SALVAȚI COPIII

Sper că nu ai uitat cu totul de școala duminicală, deși eu mă tem că mulți creștini nici nu au habar că există așa ceva. Da, ei au auzit de ele, dar nu prin observație. Este posibil ca, vreme de 20 de ani, să nu fi vizitat nicio dată o astfel de școală și nici să se facă ceva spre binele ei. Ar fi bucuroși să audă de vreo realizare a școlii duminicale și, deși nu știu mai mult de atât, rămân mulțumiți cu o informație generală. În majoritatea bisericilor vei putea găsi o mână de spirite tinere și entuziaste care se dedică lucrării școlii duminicale, dar și mulți alți oameni care ar putea ajuta cu mult aceste școli, dar care nu încercă vreodată să facă ceva pentru ele. Dacă ar avea vreo altă lucrare de făcut, ar avea justificare, dar, din nefericire, ei n-au nicio ocupație evlavioasă, ci sunt niște simpli ucigași ai timpului. Această lucrare le stă la îndemână, le este accesibilă și le cere ajutorul, dar ei o ignoră cu totul. Nu voi spune că există aici astfel de puturoși, dar nu pot să cred că suntem cu totul lipsiți de ei, motiv pentru care

voi provoca orice conștiință să își facă lucrarea în cei ce se fac vinovați de așa ceva.

Copiii au nevoie de mântuire. Copiii pot fi mântuiți. Copiii trebuie mântuiți, iar Dumnezeu folosește instrumente spre mântuirea lor. Copiii pot fi mântuiți la astfel de vârste, căci Cel ce a spus, „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția cerurilor este a celor ca ei” (Matei 19:14), nu a avut în gând ca Biserica Lui să se preocupe de mântuirea copiilor cu trecerea timpului, când vor crește și vor fi tineri și tinere. El voia să spună că acesta trebuie să fie un subiect de rugăciune, unul care să stârnească străduințe deosebite așa încât și copiii să fie convertiți și întorși la Dumnezeu. Convertirea unui copil implică aceeași lucrare a harului divin și conduce la aceleași consecințe binecuvântate ca în cazul convertirii unui adult. Există o salvare a sufletului de la moarte și în cazul unui copil, ca și acoperirea unei mulțimi de păcate, dar, în cazul acesta, avem un motiv suplimentar să ne bucurăm, întrucât când copilul este mântuit, are loc o lucrare deosebită de prevenire a păcatelor lui ulterioare. Convertirea salvează un copil de la o mulțime de păcate. Dacă îndurarea veșnică a lui Dumnezeu va binecuvânta predicarea ta și învățătura pe care o dai spre mântuirea unui mic ștregar, cât de fericită va fi viața lui de la acel moment încolo, comparată

cu situația când el ar fi crescut în nebunie, păcat și rușine, și când ar fi fost convertit după mulți ani! Este un act de cea mai mare înțelepciune și de cea mai autentică prudență să ne rugăm pentru copiii noștri așa încât, câtă vreme sunt încă tineri, inimile lor să fie date Mântuitorului. Este un lucru bun să-l recuperăm pe fiul risipitor, dar este și mai bine să îl scutim de a deveni un astfel de fiu. Este vrednic de laudat să îi aducem înapoi pe hoți și pe bețivi, dar să acționăm așa încât băiatul să nu devină niciodată un hoț și un bețiv este cu mult mai bine. De aceea, învățătura de la școala duminicală trebuie să fie printre primele pe lista acțiunilor filantropice, iar creștinii ar trebui să își dea toată silința la aceasta. Cel ce convertește un copil de la greșelile căii lui, prin același lucru previne și acoperă o mulțime de păcate.

Mai mult, acest lucru îi dă Bisericii speranța că va fi echipată cu cei mai buni oameni. Copiile lui Samuel și Solomon din Biserică sunt făcuți înțelepți din tinerețea lor. Tot așa, urmașii lui David și Iosia pot să cucerească inimi încă din primăverile vieților lor. Dacă citești viețile celor mai deosebiți slujitori, vei descoperi că, în general, umblarea lor creștină a început de timpuriu. Chiar dacă nu este absolut necesar, când temelia este pusă pe evlavia tinerească, acest lucru este foarte avantajos pentru creșterea unui caracter creștin echilibrat.

Nu mă aștept să văd biserici ale lui Isus Hristos zidite în mod obișnuit prin cei care au dus o viață întregă de păcat, ci prin a aduce și a crește în mijlocul lor, în frica și muștrarea Domnului, tineri și tinere care devin stâlpi în casa Dumnezeului nostru. Dacă vrem creștini puternici, trebuie să ne uităm către cei care devin creștini din tinerețea lor. Pomii trebuie să fie plantați în curțile Domnului câtă vreme sunt tineri, dacă vrem ca ei să înflorească bine și pentru mulți ani.

Lucrarea de învățare a tinerilor are, în această vreme, o importanță superioară față de cum avea altădată, căci în această vreme sunt mult mai mulți dintre cei care se furișează în casele noastre și îi amăgesc pe oameni cu învățăturile lor mincinoase. De aceea, școlile duminicale ar trebui să îi învețe bine pe copii. Ele nu doar trebuie să îi țină ocupați cu fraze pioase, ci să îi învețe întreaga Evanghelie și doctrinele harului într-un fel inteligibil, să se roage pentru copii și să nu fie mulțumite decât când aceștia se întorc la Domnul Isus Hristos și sunt adăugați Bisericii, moment când nu ne va mai fi frică de papalitate. Preoții papistași spuneau despre cei din vechime că ar fi putut să câștige înapoi Anglia în supunere față de Roma dacă cei credincioși nu își catehizau copiii. Noi am lăsat deoparte catehismele mult prea repede și fără temeii, dar dacă nu folosim catehisme bune, trebuie

măcar să aducem înapoi învățătura hotărâtă, clară și simplă, și trebuie să insistăm și să ne rugăm pentru convertirea copiilor, pentru întoarcerea imediată a copiilor la Domnul Isus Hristos. Duhul lui Dumnezeu este gata să ne ajute în acest efort. El este cu noi dacă noi suntem cu El. El este gata să binecuvânteze cel mai smerit și mai neînsemnat învățător, așa încât nici măcar grupele de bebeluși nu vor fi lipsite de binecuvântarea Lui. El poate să ne dea cuvinte și gânduri potrivite pentru micuța noastră audiență. El ne poate binecuvânta așa încât să știm cum să spunem un cuvânt potrivit pentru urechiușele lor.

Dacă învățătorii noștri nu sunt credincioși în această lucrare, vom trăi ziua când îi vom vedea pe copiii care au fost în școlile noastre duminicale întorcându-se în lume asemenea părinților lor, disprețuind religia din cauza plictiselii orelor petrecute la școala duminicală, și vom produce o rasă de păgâni, o generație de superstițioși. Oportunitatea de aur se va pierde în felul acesta și responsabilitatea va cădea în mod serios asupra noastră. Mă rog ca Biserica lui Dumnezeu să se gândească mult la școala duminicală. Îi implor pe cei ce iubesc poporul acesta să se roage pentru școlile noastre duminicale. Îi îndemn pe toți cei care Îl iubesc pe Isus Hristos și care vor să vadă venind Împărăția Lui, să fie

foarte blânzi față de copii și tineri, și să se roage ca inimile lor să fie câștigate pentru El. Tema aceasta este foarte dragă inimii mele. Este una pe care voi insista mult înaintea tuturor conștiințelor noastre. Dumnezeu să ne conducă hotărât gândurile spre ea!

Nu voi încheia pledoaria mea de aici până nu voi pune următoarele întrebări: Ce ați făcut, fiecare dintre voi, spre convertirea copiilor? Ce ai făcut pentru convertirea propriilor copii? Ți este suficient de clar acest subiect? Ți-ai pus vreodată brațele în jurul băiatului tău și te-ai rugat pentru el și cu el? Tată, vei descoperi că un astfel de lucru va avea o influență deosebită asupra băiatului tău. Mamă, ai vorbit vreodată cu fiica ta despre Hristos și El răstignit? În mâna lui Dumnezeu, poți fi deopotrivă o mamă trupească și una spirituală pentru acel copil preaiubit. Ce faceți voi, cei care sunteți învățători ai copiilor? Sunteți voi curați de vinovăția sufletelor lor? Voi, cei care sunteți implicați în școlile duminicale și care vă străduiți duminică de duminică, faceți tot ceea ce ar trebui pentru ca băieții și fetele care vă sunt dați în grijă să fie aduși de timpuriu să-L mărturisească pe Domnul? Gândiți-vă le aceste lucruri, căci la judecata voastră, veți primi o răsplată mare dacă îi veți descoperi pe mulți dintre dragii voștri copii întâmpinându-vă cu un drag bun venit în locașurile veșnice. Atunci când veți întâlni ființe

cerești care vă vor saluta și vă vor recunoaște ca acel învâțător care i-a adus la Isus, veți adăuga un alt Rai la cel pe care îl veți primi. Eu nu îmi doresc să merg în Rai de unul singur – voi v-ați dori asta? Eu n-aș vrea să am o cunună în ceruri fără a avea o stea pe ea, pentru că niciun suflet nu a fost mântuit prin intermediul meu – voi ați dori așa ceva?

Războinicii se întorc acasă, și fiecare își aduce trofeul pe umăr, spre onoarea marelui Căpitan. Ei mărșăluiesc prin poarta plină de pietre prețioase, intrând în triumf în Capitoliul ceresc, de-a lungul străzilor de aur, fiecare soldat aducând partea lui de pradă. Unde veți fi atunci? Veți fi printre soldații care merg înainte fără vreun trofeu și care nu vor adăuga nimic la strălucirea victoriei? Veți fi acolo fără a purta semnul că ați câștigat în luptă, fără a aduce vreo dovadă că ați câștigat ceva pentru Isus cu sabia și cu arcul vostru?

Din nou, o altă scenă se află înaintea mea: aud strigând că secerișul s-a încheiat și îi văd pe secerători aducându-și fiecare mănunchiul de recoltă. Unii dintre ei sunt apăsați de greutatea cu care le sunt încărcate șoldurile. Ei au plecat plângând, dar acum se întorc bucurându-se, aducând roadele cu ei. Îl văd acum și pe cel care a strâns puțin, dar în mâinile lui se află grăunțe

prețioase. El a avut doar o bucată de teren și i s-a încredințat puțină sămânță, dar a înmulțit-o după regula Împărăției. Vei fi oare acolo fără rod în mâini, pentru că nu ai arat niciodată și nici n-ai semănat, motiv pentru care nici nu ai secerat? Dacă așa stau lucrurile, se poate să trăiești momentul acela și să vezi că fiecare strigăt scos de secerători ar putea să producă o frângere dureroasă a inimii tale, amintindu-ți că n-ai semănat, motiv pentru care nu puteai nici să culegi. Dacă nu Îl iubești pe Domnul meu, nu te mai lauda cu asta. Dacă El nu te-a răscumpărat cu sângele Său, nu te minți și nu veni la masa Lui, pretinzând că ești slujitorul Lui. Dar dacă rănilor Lui dragi te-au răscumpărat, dedică-te Lui! Dacă Îl iubești, hrănește oile și mieiul Lui! Chiar dacă nu Îl pot vedea cu ochii, eu Îl recunosc prin credință. El îți arată semnele rănilor din mâinile și picioarele Sale, și îți spune:

„Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimite și Eu pe voi... Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură... să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte, și va acoperi o sumedenie de păcate” (Ioan 20:21, Marcu 16:15, Iacov 5:20).

14

SALVAREA UNUI SUFLET DE LA MOARTE

Dacă vreunul dintre voi a fost mijlocul prin care unul dintre cei care au alunecat de pe cale a fost adus înapoi la Dumnezeu, vi se spune aceasta: „să știți”. Astfel spus, gândește-te la asta, fii sigur, fii mângâiat de acest adevăr, fii înprospătat de el. Cunoaște acest lucru și nu te îndoii niciodată de el.

Nu te mulțumi doar cu a auzi despre acest adevăr, ci lasă ca el să pătrundă adânc în inima ta. Când un apostol inspirat de Duhul Sfânt spune, „să știți”, nu lăsa ca indolența atitudinii tale să se așeze în calea înțelegerii greutății depline a adevărului de față. Dar ce anume ești chemat să știi? Ești chemat să știi că cel care convertește un păcătos de la calea sa greșită mântuiește un suflet de la moarte. Acest lucru merită să fie cunoscut, căci nu este ceva neînsemnat. Avem printre noi oameni pe care îi onorăm oridecâteori ne îndreptăm privirile către ei, căci

aceștia au salvat multe vieți prețioase. Ei au mânăuit barca de salvare și s-au aruncat în râu pentru a-l salva pe cel ce era pe punctul de înec. Ei au fost gata să-și riște viețile avântându-se printre lemnele arzând așa încât să îi poată smulge pe cei aflați în pericol de la pierzarea în flăcările mistuitoare.

Aceștia sunt eroii adevărați, cu mult mai vrednici de renume decât războinicii pătați de sânge. Dumnezeu să binecuvânteze aceste inimi curajoase! Fie ca țara noastră să nu fie lipsită niciodată de acest grup de bărbați curajoși, care fac ca numele ei să fie renumit înaintea omenirii. Când vedem pe cineva dintre semenii noștri expus pericolului, pulsul inimilor noastre bate repede și suntem agitați de dorința de a-l salva, nu-i așa? Totuși, a salva un suflet de la moarte este un lucru cu mult mai de preț. Haideți să ne gândim ce este moartea! Ea nu constă în încetarea existenței, căci nu știu dacă aș ridica măcar un deget pentru a salva o altă ființă de la simpla inexistență. Nu văd nimic dureros în anihilare, și cu siguranță nimic care să mă alarmeze în ce privește pedeapsa păcatului. După cum nu văd o bucurie deosebită în simpla existență veșnică, dacă prin viața veșnică asta ar fi tot ceea ce am înțelege, tot așa nu văd nimic îngrozitor în a înceta să exist. Aș putea să nu mai exist dintr-o dată, ca și cum s-ar șterge o culoare. Dar, în

Scriptură, viața veșnică este ilustrată ca un lucru foarte diferit de simpla existență veșnică. Ea se referă la viața în care toate facultățile sufletelor noastre se dezvoltă în plinătatea bucuriei și a fericirii. Noi nu vom exista așa cum există ierburile uscate în șură, ci ca floarea în toată frumusețea ei. De aceea, atât în Scriptură cât și în limba-jul obișnuit al oamenilor, a muri nu înseamnă a înceta să exiști. Este o diferență enormă între a muri și a fi anihilat. În ce privește prima moarte, aceasta se referă la se-pararea dintre trup și suflet, la desfacerea naturii noastre trupești în elementele ei componente. În ce privește cea de-a doua moarte, aceasta constă în despărțirea omului, trup și suflet, de Dumnezeu lui, care este viața și bucuria omului. Aceasta constituie pierzarea veșnică din prezența Domnului și a gloriei puterii Sale. Aceasta în-seamnă și că palatul omului este distrus și transformat într-o ruină, unde vor locui pe veci balaurul remușcărilor și bufnița zgomotoasă a disperării.

Amintește-ți că Mântuitorul a venit în această lume având în vedere două obiective: El a venit pentru a dis-truge moartea și pentru a șterge păcatul. Dacă întorci un păcătos de la căile sale greșite, ești instrumentul prin care te asemeni cu El în ambele lucrări, după puterea Du-hului Sfânt, biruind moartea, prin a smulge un suflet din moartea a doua, și acoperindu-i păcatele dinaintea lui

Dumnezeu, punându-le la picioarele ispășirii făcută de Domnul Isus.

Apostolul nu spune că, dacă întorci un păcătos de pe căile sale greșite, vei avea onoare. Filantropia adevărată batjocorește o astfel de motivație. El nu spune că, dacă întorci un păcătos de la căile sale greșite, vei avea parte de respectul Bisericii și de dragostea omului. Se poate să ai parte uneori de aceste lucruri, dar tu ești motivat de lucruri cu mult mai nobile. Bucuria de a face binele se găsește în acel bine, iar răsplata unei fapte de dragoste se găsește în propriul rezultat. Dacă am salvat un suflet de la moarte și am acoperit o mulțime de păcate, aceasta este o răsplată suficientă pentru noi, chiar dacă nicio ureche nu ar auzi vreodată de fapta noastră și nicio peniță nu ar înregistra-o undeva. Dacă reușim să facem un bine, mai bine să se uite faptul că am fost instrumentele prin care acel bine a fost făcut. Bucuria rămâne în noi chiar dacă nu suntem apreciați, ci abandonati în umbra rece a uitării. Da, dacă alții poartă onorurile faptelor bune pe care Dumnezeu le-a produs prin noi, nu vom fi nemulțumiți, ci va fi bucurie suficientă în noi cunoscând că un suflet a fost salvat de la moarte și o mulțime de păcate au fost acoperite.

Să ne amintim că salvarea sufletelor de la moarte Îl onorează pe Isus, căci ea nu se poate produce decât

prin sângele Său. În ceea ce ne privește, ce putem face pentru a salva un suflet de la moarte? În noi înșine sau prin puterile noastre, absolut nimic, după cum penița care stă pe masă nu ar putea să scrie cartea *Călătoria Creștinului* de la sine. Dar atunci când un Bunyan ia penița în mână, o lucrare fără egal vede lumina zilei. Tot așa, tu și eu nu putem face nimic pentru a converti suflete atâta vreme cât Duhul veșnic al lui Dumnezeu nu ne ia în mâna Lui, dar atunci El poate face minuni prin noi și Își aduce glorie prin slujirea noastră, iar în tot acest timp noi avem suficientă bucurie știind că Isus este onorat și Duhul este preamărit. Nimeni nu vorbește despre penița lui Homer, nimeni nu a poleit-o cu aur și nu a publicat realizările strălucite ale peniței sale. Noi nu umblăm după cinstea între oameni, ci ne va fi suficient să știm că am fost penițe în mâna Mântuitorului, cu care El a scris legământul harului Său pe tablele de carne ale inimilor omenești. Iată răsplata de aur pentru un om care Îl iubește cu adevărat pe Domnul său: Isus este glorificat și păcătoșii sunt mântuiți.

Tot ceea ce apostolul spune are de-a face cu întoarcerea la Dumnezeu a unei singure persoane. „Fraților, dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr, și-l întoarce un altul, să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte,

și va acoperi o sumedenie de păcate” (Iacov 5:19-20). Ți-ai dorit vreodată să fii un Whitefield? N-ai nutrit niciodată, în profunzimea sufletului tău, aspirația deosebită de a fi un alt McCheyne, Brainerd sau Moffat? Cultivă acea aspirație, dar în același timp fii fericit să aduci un singur păcătos la Isus Hristos, căci cel care îl întoarce este îndemnat să știe că acest lucru nu este unul mărunț. Ai salvat un suflet de la moarte și ai acoperit o mulțime de păcate. Textul acesta nu spune nimic despre persoana ce constituie mijlocul prin care această lucrare este făcută. El nu spune, „dacă un predicator va converti un om sau dacă un teolog deosebit va lucra aceasta”. Dacă această faptă va fi făcută de cel mai neînsemnat bebeluș din Israelul nostru, dacă un copilăș îi va spune tatălui său o poveste despre Isus, sau dacă o servitoare va lăsa o broșură pe care să o găsească un suflet sărman care să primească astfel mântuirea, dacă cel mai neînsemnat predicator de la colțul străzii i-ar fi vorbit unui hoț sau unei prostituate, iar aceste persoane vor fi mântuite, acel om trebuie să știe că a întors un păcătos de la căile sale greșite, oricine ar fi el, salvând un suflet de la moarte și a acoperit o mulțime de păcate.

Haideți să tânjim să fim folosiți în convertirea păcătoșilor. Iacov nu vorbește în acest pasaj despre lucrarea Duhului Sfânt, nici despre Domnul Isus, ci le scrie

celor care nu uitaseră adevărurile importante legate deopotrivă de Duhul și de Fiul lui Dumnezeu. Totuși, noi nu le putem face niciun bine spiritual semenilor noștri fără lucrarea Duhului lui Dumnezeu, și nici nu putem fi binecuvântați spre binele lor dacă nu le predicăm pe „Isus Hristos și El răstignit”. Dumnezeu vrea să ne folosească. Haideți să ne rugăm și să fim gata să ne lăsăm folosiți. Haideți să ne curățăm de orice lucru care ar putea împiedica folosirea noastră de către Domnul. Dacă există ceva în ceea ce facem sau ce nu facem, vreun rău pe care îl hrănim în inimile noastre sau vreun har pe care îl neglijăm, lucruri care să ne facă nepotrivii pentru a fi folosiți de Dumnezeu, haideți să ne rugăm Domnului ca El să ne curețe, să ne refacă și să ne echipeze până ajungem vase potrivite pentru El. Haideți să veghem pentru a observa oportunitățile când putem fi folosiți. Să mergem în lume cu ochii și urechile deschise, gata să folosim orice circumstanță pentru a face binele. Haideți să nu fim mulțumiți decât când vedem că suntem folositori, și să facem din aceasta principalul țel și principala ambiție a vieților noastre.

15

RESTAURAREA CELOR CARE AU RĂTĂCIT

Fraților, dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr, și-l întoarce un altul, să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte și va acoperi o sumedenie de păcate. - Iacov 5:19-20

Iacov vorbește foarte practic. Dacă aici este vorba cu adevărat de Iacov, denumit Cel drept, pot înțelege felul în care și-a câștigat acest nume, căci acea trăsătură de caracter este demonstrată în această epistolă a lui. Dacă este „fratele Domnului”, el a manifestat o apropiere atât de mare față de Ruda sa cea măreață și Domnul lui, care și-a început lucrarea cu învățătura practică din Predica de pe Munte. Noi ar trebui să fim foarte recunoscători pentru faptul că avem hrană în Sfânta Scriptură pentru toate categoriile de credincioși, și putem folosi toate abilitățile sfinților. Este ceva minunat ca acela

care este mai gânditor de fel să aibă în Scriptură teme bogate la care să se gândească, căci Pavel le-a oferit din plin. El ne-a dat învățătură sănătoasă, aranjată în ordine precisă, și ne-a oferit gânduri profunde și învățături adânci. El a deschis pentru noi, dacă vrei, lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Niciun om înclinat astfel la reflecție și gândire nu va fi lipsit de hrană atâta vreme cât epistolele lui Pavel sunt studiate, căci el își hrănește sufletul cu o mană sacră.

În cazul celor ale căror dorințe predominante și a căror imaginație sunt înclinate către teme mai tainice, Ioan a scris fraze care strălucesc de devoțiune și de dragoste. Avem epistolele sale simple, dar sublime, epistole care, când privești la ele, par să fie potrivite pentru copii, dar atunci când sunt cercetate, sensul acestora este mult prea sublim pentru a fi cuprins pe deplin de cei mai educați credincioși. Din partea aceluiași apostol cu ochiul bine antrenat, ca de vultur, avem vedenia uluitoare a Apocalipsei, acolo unde uimirea, devoțiunea și imaginația pot să lărgescă zborul inimii.

Totuși, va exista dintotdeauna o categorie de persoane care sunt mai degrabă practici decât gânditori, mai degrabă activi decât imaginativi, și este un lucru înțelept că există oameni precum Iacov, care își doresc cu prioritate să le îndemne mințile curate prin memorare

și amintire, ajutându-i să persevereze în harurile practice ale Duhului Sfânt. Avem aici un caz special cu un om care s-a depărtat de biserica vizibilă: expresia „dacă vreunul dintre voi” trebuie să se refere la un creștin adevărat. Cel care a greșit fusese numit cu Numele lui Isus și, pentru o vreme, a mers pe calea adevărului, dar, într-un ceas rău, a fost atras într-o eroare doctrinară și s-a abătut de la adevăr. El nu doar a căzut într-o greșală legată de o chestiune mărunță, într-un lucru secundar față de Evanghelie, ci a greșit într-o învățătură vitală, s-a depărtat de credință în aspectele ei fundamentale. Există anumite adevăruri care trebuie crezute, care sunt esențiale pentru mântuire, și dacă nu sunt acceptate din inimă, sufletul va fi ruinat. Acest om fusese sănătos în doctrina lui, dar s-a abătut de la adevăr într-un aspect esențial.

În zilele de atunci, sfinții nu spuneau: „Trebuie să avem dragoste mare și să îl lăsăm pe acest frate cu opiniile lui. El vede adevărul dintr-o perspectivă diferită și are o altă înțelegere decât a noastră, dar opiniile lui sunt la fel de bune ca ale noastre, astfel că nu putem spune că ar fi în eroare”. Acesta este felul la modă de a trata adevărul divin în vremurile noastre, așa încât unii cred că totul merge bine în jurul nostru. Astfel, Evanghelia ajunge să fie batjocorită și să-și facă loc o altă evanghelie. Aș vrea să îi întreb pe oamenii obișnuiți care merg

la biserică în vremurile noastre, dacă există vreo anumită doctrină pentru care omul ar merita să ardă sau să moară în închisoare. Nu cred că aş putea primi vreun răspuns, căci dacă atitudinea lor față de arianism³ este corectă, atunci martirii au fost niște nebuni de legat. Din ceea ce văd în scrierile și învățăturile lor, mi se pare că gânditorii moderni tratează întreg adevărul revelat cu o indiferență totală. Chiar dacă ar putea să simtă un ușor regret pentru că spiritele mai sălbatice ar putea merge prea departe în această gândire liberă, și chiar dacă mai degrabă și-ar dori să fie mai moderați, totuși, liberalismul lor este atât de extins, încât nu sunt suficient de siguri de nimic pentru a fi în măsură să condamne contrariul învățăturilor lor ca erezii mortale. Pentru ei, alb și negru sunt termeni care pot fi aplicați aceleiași culori, pretinzând că sunt doar puncte diferite de vedere. După opinia lor, da și nu sunt la fel de adevărate. Teologia lor este ca nisipurile mișcătoare, și ei privesc orice opinie categorică drept bigotism. Ereziile și adevărul sunt la fel de cuprinzătoare și se situează în interiorul cercului bunăvoinței lor. Totuși, apostolii nu au privit erezia cu acești ochi. Ei nu au tolerat falsitatea și minciuna, și nici nu au considerat că ereticul ar fi fost un om cu o gândire

---

³ arianism - învățătură răspândită în secolul al IV-lea de Arie din Alexandria, declarată erezie de Primul conciliu de la Niceea din anul 325. Arianismul susținea că Isus Hristos, deși are caracter divin, El ar fi fost creat de Dumnezeu.

profundă, ale cărui idei ar fi fost „proaspete și originale”, și cu atât mai puțin nu au spus lucruri ilogice despre posibilitatea de a avea mai multă credință în îndoieli oneste decât în jumătate de crezuri. Ei nu au crezut în îndreptățirea prin îndoieli, așa cum fac proaspeții noștri teologi, ci au crezut în nevoia de convertire a celui care a căzut în erezie. Ei l-au tratat ca pe o persoană care avea nevoie de convertire și l-au văzut ca pe un om care, dacă nu este convertit, va avea de suferit moartea sufletului său și va fi acoperit cu o mulțime de păcate. Ei nu erau niște oameni superficiali și toleranți cum sunt prietenii noștri cultivați din școala „gândirii moderne”, care au aflat în final că dumnezeirea lui Hristos ar putea fi respinsă, că lucrarea Duhului Sfânt ar putea fi ignorată, că inspirația Scripturii ar putea fi contestată și că ispășirea și regenerarea ar putea să nu fie crezute, și totuși omul care face toate aceste lucruri să poată fi considerat creștin, și încă unul foarte devotat!

O, Doamne, eliberează-ne de acest păgânism amăgitor care, în timp ce îl rănește pe omul căzut în erezie și adesea îl împiedică să fie recâștigat, face mai multe ravagii în inimile noastre prin a ne sugera că adevărul nu este atât de important și că minciuna este un lucru mărunț, distrugând astfel atașamentul și dedicarea noastră față de Dumnezeu adevărului, și făcându-ne

mai degrabă niște trădători decât niște supuși loiali față de Împăratul împăraților.

Se pare că acest om, abătându-se de la adevăr, a mers pe urmele consecințelor logice naturale ale erorii doctrinare, și a greșit și în viața practică. Versetul 12, care trebuie citit în legătură cu versetul 19, vorbește despre el ca fiind un „păcătos întors de la rătăcirea căii lui”. Calea lui a devenit greșită după ce gândirea lui căzuse în eroare. Nu poți devia de la adevăr fără ca, într-o anumită măsură, să deviezi și de la neprihănirea practică. Acest om greșise în comportamentul practic pentru că se abătuse de la credința dreaptă. Dacă un om se va îmbiba într-o doctrină care îl face să se gândească puțin la Hristos, el va avea în curând o credință mică în Domnul, va deveni tot mai puțin ascultător față de El, și astfel se va rătăci ducându-se către auto-neprihănire sau către libertinism. Dacă va gândi superficial despre pedeapsa păcatului, devine un lucru natural ca el să comită păcatul cu mai puțină mustrare de conștiință și să zdrobească orice limitări pe calea către păcat. Dacă va respinge nevoia ispășirii, același rezultat va urma când va acționa în credința lui. Orice eroare își are rezultatul și implicațiile ei practice, așa cum orice lucru care putrezește își are ciupercile care îl invadează și se hrănesc din el. Ne vom imagina în zadar că sfințenia ar putea să fie

produsă dintr-o doctrină eronată. Culeg oamenii struguri din spini și smochine din măcăciuni? Adevărul istoriei dovedește contrariul. Când adevărul este dominant, moralitatea autentică și sfințenia se găsesc din belșug. Prin contrast, când erezia capătă întâietate, rușinea ia locul trăirii evlavioase.

În ceea ce îl privește pe acest păcătos, ceea ce este discutat aici este convertirea lui, în gând și faptă, întoarcerea lui, aducerea lui înapoi la o gândire sănătoasă și la o acțiune corectă. Vai! Mă tem că mulți nu îi privesc în felul acesta pe cei ce s-au abătut de la credință și nici nu se uită la ei ca la niște persoane pentru care speră să fie mântuite. Am cunoscut pe cineva care se abătuse de la credință și care era vânat ca un lup. El greșise într-o anumită măsură, dar acea greșeală se agravase pentru că s-a stăruit asupra lui până când omul a ajuns să sfideze totul. Greșeala lui fusese exagerată ajungând de două ori mai rea prin atacurile feroce care fuseseră făcute asupra ei. Bărbăția omului a dat mâna cu erezia lui, pentru că omul fusese tratat atât de greșit. El ajunsese convins de alții, eu cred că într-un mod păcătos, căzând în extrema cealaltă, și astfel a ajuns să avanseze în răutate, pentru că nu mai putea fi convins să renunțe la greșeala lui nici măcar prin puterea rațiunii. Când un om este găsit vinovat de ceva din viața lui, adesea se întâmplă ca greșeala

lui să fie vorbită în stânga și în dreapta, și ea se face din țințar armăsar, până când sârmanul om care a greșit se simte atât de degradat și își pierde tot simțământul și respectul de sine, încât se aruncă în păcate cu mult mai îngrozitoare. Obiectivul unora dintre prietenii lui pare să fie mai degrabă să îi amputeze brațul decât să îl vindece. În cazul acesta, justiția a ajuns să ocupe locul dintâi, în detrimentul îndurării. Afară cu el! Este prea murdar pentru a fi spălat, prea bolnav pentru a fi vindecat. Aceste lucruri nu sunt după gândul lui Hristos, nici după modelul bisericilor apostolice. În zilele lui Iacov, dacă cineva se abătea de la adevăr și de la sfințenie, se găseau întotdeauna frați care căutau recuperarea lui, și aceștia aveau bucuria de salva un suflet de la moarte și de a acoperi o mulțime de păcate. Există ceva foarte important în acea expresie – „fraților, dacă rătăcește vreunul dintre voi de la adevăr”. Ea se aseamănă cu celălalt cuvânt – „ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu” (Galateni 6:1b) – și cu un alt îndemn: „cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă” (1 Corinteni 10:12). Cel care s-a abătut de pe cale este unul dintre voi, unul care a stat alături de voi la masa părtășiei, unul cu care ați schimbat sfaturi dulci. El a fost amăgit și, prin subtilitatea Satanei, a fost atras în cursă, dar nu îl judecați cu asprime și, mai presus de orice, nu îl lăsați să piară într-un chip nemilos.

Dacă a fost odată unul dintre cei mântuiți, el este încă fratele vostru, și ar trebui să fie preocuparea voastră să îl aduceți înapoi pe fiul risipitor, așa încât inima Tatălui vostru să fie bucuroasă din nou. Cu toate greșelile lui, el este unul dintre copiii lui Dumnezeu, așa că mergeți și îl căutați, și să nu vă găsiți odihnă până nu îl veți aduce înapoi acasă. Dacă el nu este însă un copil al lui Dumnezeu și dacă pretinsa lui convertire a fost o greșeală sau un lucru pretins, dacă doar a făcut o mărturisire, dar nu s-a aflat în posesia evlaviei dătătoare de viață, căutați-l totuși cu insistența sfântă a dragostei, amintindu-vă cât de groaznică va fi condamnarea lui pentru că a jucat rolul ipocritului și a pângărit lucrurile sfinte cu mâinile sale necurate. Plângeți pentru el mai mult dacă suspectați că a fost un amăgitor intenționat, căci aici există de șapte ori mai multe motive pentru a-i deplânge situația. Dacă nu puteți să rezistați sentimentului care vă spune că nu ar fi fost vreodată un om sincer, ci și-a făcut loc în biserică sub pretenția falsă a credinței, eu v-aș îndemna să deplângeți cu atât mai mult situația lui, căci condamnarea sa este cu atât mai groaznică, astfel că, „dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr, și-l întoarce un altul...” Un ce? Un predicator? Nu, ci oricare dintre frați. Dacă predicatorul este mijlocul pentru restaurarea unuia care a căzut de la credință, el trebuie să fie un om fericit,

căci a făcut o faptă cu adevărat bună. Totuși, aici nu spune nimic legat de predicatori sau păstori, nici măcar o singură idee. Această slujire este deschisă oricărui membru al bisericii, iar eu cred că ideea este clară că oricare membru al bisericii, care își vede fratele abătându-se de la adevăr și sau în practică, ar trebui ca, în puterea Duhului Sfânt, să se aplece asupra slujirii de a-l aduce înapoi pe acest păcătos special de pe calea lui greșită. Da, căutați-i pe străini cu orice mijloace, dar nu-i neglijați pe frații voștri. Aceasta nu este lucrarea anumitor slujitori puși deoparte prin votul bisericii, ci a fiecărui membru al trupului lui Isus Hristos. Ea este lucrarea de a căuta binele tuturor celorlalți membri. Există anumiți membri pentru care această slujire este mai imperativă decât în cazul altora. De exemplu, dacă am avea de-a face cu un tânăr credincios, părinții lui credincioși sunt chemați dintr-o obligație de șapte ori mai mare să caute întoarcerea acestui copil rătăcitor al lor. În cazul unui soț, nimeni n-ar trebui să fie atât de zelos pentru restaurarea lui ca soția lui, și aceeași regulă este valabilă și în sens invers. Tot așa, dacă avem o legătură de prietenie cu cel care a greșit, abătându-se de pe cale, dacă avem vreo legătură de rudenie prin care el este aproape inimii, și dacă observăm că a luat-o pe o cale greșită, ar trebui să acționăm în rolul păstorului

față de el, înaintea tuturor celorlalți, cu un zel blând. Suntem obligați să facem acest lucru față de ceilalți creștini ai noștri, dar suntem de două ori mai obligați față de cei față de care avem o influență anume, oameni pe care i-am câștigat prin relația noastră apropiată anterioară sau prin orice alte mijloace. De aceea, vă implor să vegheați unul asupra altuia în Domnul și, când vedeți un frate copleșit și prins într-o greșală, „voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții” (Galateni 6:1a). Dacă vedeți care este datoria voastră, nu o ignorați.

Ar trebui să ne bucare să știm că eforturile de a-l întoarce pe un om care s-a abătut de la adevăr nu sunt unele deznădăjduite, ci unele în care putem căuta succesul, iar când el vine, ne va umple inimile de bucurie deplină. Cu adevărat este o bucurie mare să îl întoarcem la Dumnezeu pe păcătosul sălbatic și rătăcitor, dar bucuria bucuriilor este când găsim oaia pierdută care era cândva parte din turmă și care, din nefericire, s-a rătăcit. Este un lucru deosebit să transformăm o bucată de alamă în argint, dar pentru sărmana femeie a fost suficientă bucurie să-și găsească bucata de argint care era deja argint și care avea chipul regelui pe ea, chiar dacă fusese pierdută pentru o vreme.

A-l aduce la Domnul pe un străin și a-l vedea înfiat ne dă motive de sărbătoare, dar cea mai mare petrecere

și cea mai zgomotoasă muzică este folosită pentru fiul care era întotdeauna fiu, dar care a jucat rolul fiului risipitor și, după ce a fost pierdut, a fost găsit, a fost găsit din nou viu, după ce fusese mort. De aceea, să sunăm de două ori clopotele de bucurie pentru rătăcitorul care a fost adus înapoi, și să le sunăm până ce stâncile se vor zgudui. Bucurați-vă de două ori pentru cel care se abătuse și era pe punctul de a pieri, dar care a fost restaurat acum. Ioan fost bucuros când l-a găsit pe sârmanul rătăcitor Petru, pe care-l vede acum înlăcrimat, deși se lepădase de Domnul lui. De aceea, Ioan l-a îmbărbătat și l-a mângâiat, fiind alături de el până ce Domnul însuși i-a spus: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?” (Ioan 21:17). Ar putea să nu ni se pară un lucru atât de strălucit să îl aducem înapoi pe un rătăcitor, pe cât să câștigăm pentru Domnul un bețiv sau o prostituată, dar înaintea lui Dumnezeu acesta nu este un miracol mărunț al harului, iar pentru cel folosit în această lucrare, mângâierea nu este neînsemnată. De aceea, căutați-i pe cei care au fost cândva între noi, dar au plecat dintre noi. Căutați-i pe cei care încă mai vin în congregație, dar care s-au despărțit de biserică, pe cei care se îndepărtează dintre noi și fac aceasta tocmai pentru că noi nu vedem necurăția lor. Căutați-i cu rugăciuni, cu lacrimi și cu îndemnuri, cu dorința ca Dumnezeu să le dea pocăința pentru a fi mântuiți.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericii evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Dă mai departe această carte! “Fără plată ați primit, fără plată să dați”.

2) Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 200 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA prin a vizita pagina noastră de Facebook la www.facebook.com/MagnaGratia-Romania și prin a te abona pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse.

4) Spune și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, www.magnagratia.org/dona-tii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org. Mulțumim!

